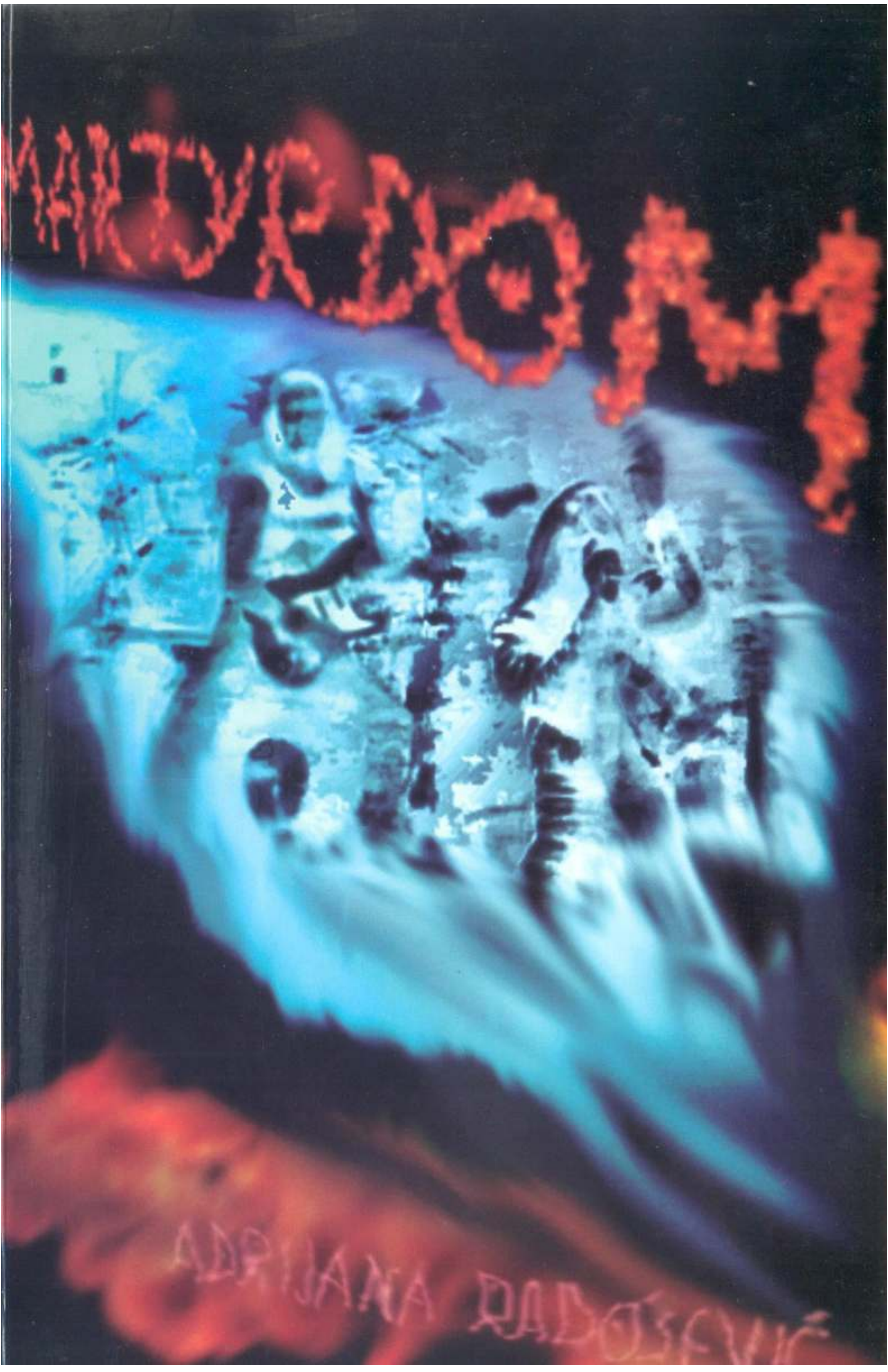

Biblioteka "Prvi koraci", Srednja škola Delnice,
Delnice 2000.

Tisak:
Geotisak d.d. Delnice

Izdavač:
Srednja škola Delnice

Lektura:
prof. Marinko Krmpotić

Naslovnica:
Adrijana Radošević

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Sveučilišna knjižnica Rijeka
UDK 821.163.42-31

CIP 5/2000

RADOŠEVIĆ, Adrijana
Martyrdom / Adrijana Radošević.
- Delnice : Srednja škola Delnice, 2000.
- 190 str. ; 20 cm. - (Biblioteka Prvi
koraci)

ISBN 953-98160-0-9

ADRIJANA RADOŠEVIĆ

MARTYRDOM

PREDGOVOR

Prije tri godine Adrijana Radošević je u ovoj biblioteci objavila roman "Mač" kojeg je napisala u završnoj godini osmogodišnjeg školovanja. Stvoren pod utjecajem Tolkiena i slične literature "Mač" je predstavljao zanimljivo štivo avanturističkog tipa koje je pokazalo da mlada spisateljica ima neobično razvijenu maštu i očigledan literarni talent. Na kraju svog gimnazijskog školovanja Adrijana nam je podarila još jedno djelo koje nedvojbeno pokazuje da je na području literarnog razvoja učinila korak naprijed.

"Martyrdom" je kompozicijski čvrsta i idejno osmišljena priča iz koje iščitavamo potvrdu da se Adrijana, ako to želi, uspješno može baviti književnošću jer je dosadašnjim radom stvorila čvrste temelje daljnjeg razvoja. Naravno, uz niz promjena na području stila i izraza u odnosu na "Mač" Adrijana se okrenula i novim temama pa je u središtu pažnje "Martyrdoma" detektivska priča koja se odvija u miljeu rock svijeta pri čemu je bitno napomenuti da je mlada autorica vrlo uspješno spojila klasičnu detektivsku priču s razmatranjima o značaju, vrijednosti, cilju i svrsi rock glazbe. Zahvaljujući tom uspješnom spoju dobili smo roman kojeg možemo čitati i kao zanimljivu priču detekcije, ali i kao iskreno mladenačko iznošenje stavova o glazbi koja je definitivno obilježila 20. stoljeće iako je mnogi smatraju manje vrijednom. Stavove, ideje i razmišljanja o rocku (i posebno Adrijani dragom heavy metalu) predloženi su kroz uspješne i nenametljive razgovore likova i ne djeluju, što je inače čest slučaj prilikom pisanja "programatskih" tekstova, popovski i propovjednički. Štoviše, iz izvrsnih opisa izmišljenih pjesama, koncertnih nastupa i pjesama s rock

albuma vidi se ne samo dobro poznavanje materije već i velika ljubav prema rock glazbi obojena onom notom pozitivne mladenačke energije kojoj se nikad i ništa, bez obzira na greške ne može zamjeriti.

U tom izmišljenom ali vjerno prikazanom svijetu rockera odvija se zanimljiva detektivska priča u kojoj iskusni policijski inspektor rješava slučaj koji ga prati već dvadesetak godina. Stvarajući kriminalističku konstrukciju priče Adrijana je ispoštovala sve temeljne obrasce klasičnog krimića pa tako "štorija" počinje misterioznom smrću jednog mladića koji je ljubitelj nešto mračnije vrste rock glazbe, nastavlja se istragom u kojoj će se čitatelj i sam tijekom čitanja truditi otkriti počinitelja zločina, a završava dramatičnim zbivanjima u kojima će slučaj biti razriješen i krivac kažnjen. Obimom ova ne prevelika priča uz zanimljivu radnju nudi i dobro osmišljene likove od kojih najživotnije djeluje detektiv Hassler mada su i ostali likovi vrlo dobro "pogođeni" i osiguravaju živost sadržaju u kojem je naročito dobro obrađena ideja o glazbi kao mediju koja može čovjeka dovesti u stanje opasnog deliričnog transa. Uključivanjem tih mističnih i pomalo "onostranih" elemenata u priču autorica je djelu osigurala dodatnu zanimljivost ne ugrozivši temeljnu ideju djela – tezu o rock glazbi kao zasebnom svijetu prepunom snage, energije, zanosa, ljepote, uživanja... ali i povremenih opasnosti najrazličitije vrste.

Gledano u cjelini, "Martyrdom" je jednostavna i zanimljiva priča koja može steći naklonost čitatelja i koja, ponovimo to još jednom, svjedoči o Adrijaninom literarnom koraku naprijed. Nadamo se da će tih koraka biti još.

Marinko Krmpotić

MARTYRDOM

SERENITY

Andreas Hassler ušao je u bolničku sobu praćen sestrom i svojim novim partnerom, Williamom McGeejem. Soba je kao i svaka druga bolnička soba imala samo jedan krevet a na njemu je bio mladić od 20-25 godina, duge crne kose, blijede puti, mršav i s izrazito crvenim usnama. Tresao se i trzao, ali bio je vezan za krevet pa su ticala aparata i infuzija nekako ostali na njemu. Hassler je prišao krevetu.

-Pazite na aparate!- upozorila je medicinska sestra. Hassler kimne pa se zagleda u momka, a zatim svrne pogled na svog partnera. William je imao jedva dvadeset i šest godina, bio je još zelen i nespreman za posao u Interpolu, ali iz nekog je razloga dobio poziciju Hasslerovog partnera. Bio je srednje građe, smeđokos i smeđih očiju, bistar momak četvrtasta lica, kose kratko ošišane i neupadljivo nakostriješene, začesljane unatrag. Imao je pravilan nos, usne i pogled čovjeka koji se dosađuje. Ukratko, jedan od onih kakvih ste vidjeli stotine, u prolazu i na ulici, i niti jednog niste upamtili.

-I?- upitao je sa snažnim škotskim naglaskom. –Što je tako neobično u vezi s njim da su zvali *nas*? Tip se predozirao i točka. Kakva je to mudrost? Zašto niste zvali Scotland Yardov odjel za narkotike?

-U njegovu tijelu nisu pronađeni nikakvi sedativi niti opijati. Nije niti na tripu, niti na ničemu. Dakle, misliš da su izumili novu drogu koja ne pušta trag u krvi?- frkne plavokosi Nijemac proučavajući bolnički karton, pa naredi svom partneru: –Napravi kopiju ovoga. To je u redu, zar ne?- upita sestru.

-Ne, ali ovaj puta smo napravili iznimku.- odgovori ona. McGee pokupi karton i izide iz sobe, a Hassler se još malo

približi krevetu. Stavio je ruku na mladićevo čelo, a ovaj je otvorio oči koje su bile prazne i staklaste poput očiju preparirane životinje.

-*Turkey*?- usudio se ponadati. To bi riješilo čitav slučaj prije no što je uopće započet.

-On nema nikakvu povijest uzimanja droge, a niti krvna slika ne ukazuje na apstinencijsku krizu...ili *turkey*, kako vi kažete.

Hassler opet kimne zamišljeno promatrajući dječaka.

-Čujte, nema nikakvih fizičkih razloga za ovakvo stanje.- reče sestra nervozno -Osim toga, nema povijest epilepsije ili bilo kojeg oblika padavice. Jane Seymoure, šezdesetogodišnjakinja, ga je primjetila u kanalu tri ulice od svoje zgrade i zvala Hitnu pomoć. Dovezen je ovamo ali do sada nismo uspjeli učiniti ništa. Sve su pretrage normalne, ima normalan krvni pritisak, malo ubrzan puls, sve tjelesne funkcije su normalne...

-Drugim riječima, nema *apsolutno* nikakvog razloga za ovakvo stanje? Možda šok? Možda je nešto vidio..?

-Kada je čovjek u stanju šoka postoji niz pokazatelja: visok krvni pritisak, proširene zjenice, pojačana aktivnost mozga... On je fizički u boljem stanju od mene ili vas, detektive Hassler.

Andreas kimne i udubi se u misli proučavajući crtu EKG-a. Iz razmišljanja ga prene tihi krik pacijenta na krevetu i on se okrene: mladić je ležao otvorenih usta na koje je izbijala bijela pjena prošarana tragovima krvi, oči su mu razrogačeno piljile u strop, a tijelo se zgrčilo tako da se vidjela svaka žilica. Hassler se ukočio dok je sestra potrčala po doktore. Dok je u sobu ušao mlad, crnomanjast čovjek u bijeloj lječničkoj kuti mladić na krevetu se opustio, a EKG je jednolično tulio dok se na ekranu pokazivala samo ravna crta.

Hassler je i dalje bio ukočen dok je doktor pokušavao reanimirati pacijenta elektrošokovima. Bezuspješno.

Smrt je proglašena u 14:23, Ponedjeljak, 7. 9. Doktor je napustio sobu.

-Otpremite tijelo u mrtvačnicu na obdukciju. Dajte mi ispis EKG-a, usput, i obavijestite obitelj.- smrmlja Hassler. – Dajte im moju posjetnicu.- doda pružajući karticu sestri.

-EKG? Zašto?- upita ona spremajući posjetnicu dok je Hassler krenuo prema vratima.

-Jer ja tako kažem.- odvrati detektiv ne okrenuvši se i izide iz sobe.

McGee je sjedio na mjestu suvozača, ali Hassler otvori njegova vrata i gurne ga na sjedalo vozača. Zatim izvuče svoj laptop, starta ga i počne unositi podatke.

-Dobro, predajem se. Što ovo sve treba značiti?- upita McGee. –I kamo vozim?

-Na ovu adresu.- smrmlja Hassler dodajući mu papirić. –Ne želim brzati sa zaključcima.

William pročita adresu.

-Tko je to?

-Žena koja je pronašla mladića. Roditelji će nam se javiti, ostavio sam svoju posjetnicu u bolnici.

-Čujte, znam da vam idem na živce, da sam posljednja osoba koju ste željeli za partnera, ali smijem li znati što se događa?- upita William ljutito pogledavši široko Hasslerovo lice obrubljeno nemirnom plavom kosom. Nijemac je imao četrdeset i sedam godina, deset godina staža u Interpolu, bio je snažno građen i zbijen poput Rotwillera. Imao je tipično njemačko lice sa nosom koji je izlazio iz linije lica i uvučenom donjom čeljusti, a na čelu su mu se pojavile prve bore,

-Ne.- odgovorio je mirno, ne skrećući svoje svijetloplave arijevske oči sa laptopa.

-Ne'??- zareži McGee. Čujte, ja sam...

-Jako dosadan.- prekine ga Hassler. –Sve u svoje vrijeme. Samo ti vozi.

William zašuti, zagleda se tvrdoglavo pred sebe, stane na gas i pojuri prema Willow streetu.

-Umro je.- prekine tišinu Hassler.

-Huh?

-Bio je fizički potpuno zdrav, nije bio u stanju šoka niti bilo što slično, nije bio na *turkeyu*, nije bio drogiran, nije mu bilo *ništa*. Odjednom se ukočio, na usta mu je krenula krvava pjena, i za trenutak je bio mrtav. Samo tako. Klik.- Hassler isključi laptop.

-Klik?- ponovi McGee, zainteresiran ponovo.

-Klik. Upravo sam gledao liniju EKG-a. Vidjet ćemo kada dobijemo ispis. Podsjeća li te to na nešto?

-Ne.- odgovori McGee pitajući. –Ne bih rekao. Stigli smo.

Hassler kimne i izide iz automobila. Došli su do zgrade, provjerili poštanske sandučice i saznali da Jane Seymoure živi na trećem katu, pa krenuli liftom.

Vrata im je otvorila mršava starica kovrčave sijede kose i prijazna, upitna pogleda.

-Detektivi Hassler i McGee, Interpol, gospodo Seymoure.- reče Hassler pokazavši isprave i ona otvori sigurnosni lanac i pusti ih unutra. Uvela ih je u malen, ukusno uređen dnevni boravak i ponudila im da sjednu u fotelje pored malog staklenog stolića, pa otišla u kuhinju po čaj. Zidovi dnevnog boravka bili su prekriveni tapetama boje pijeska s motivom suhog cvijeća, uza zid stajala je velika vitrina od masivnog smeđeg drva, u njoj je bio bar, Sonyev

televizor i polica s knjigama. Na tamnoplavom sagu stajale su vaze s puzavcima i jedna mala palma, a na stropu je visio staromodan luster. Hassler se osjetio nekako spokojno u toj sobi i pokušao malo srediti misli, ali gđa. Seymoure se uskoro vratila s tri šalice čaja i, poslagavši ih na stolić, sjela u trosjed nasuprot fotelja.

-Gospodin Seymoure će uskoro doći, otišao je u kiosk... Znaite kakvi su stari ljudi, ne mogu bez svojih dnevnih novina.- reče ona smješkajući se. -Kakav je čaj?

-Dobar, hvala.- uzvрати joj smiješak Hassler. -Lijep stan. -Hvala.- reče ona ponosno. -Sami smo ga uredili. Ali vi mora da ste došli zbog onog momka, zar ne? Kako je?

-Mrtav.- smrmlja Hassler.

-Oh! Tako mi je žao... To je strašno, zaista strašno... Prekinuo ju je zvuk otvaranja i zatvaranja vrata.

-Jade! Jade, vratio sam se. Kako to da si ostavila vrata otvorena kada... oh!- u sobu uđe postariji čovjek izborana, prijazna lica i živih zelenih očiju uokvirenih naočalama.

-Mike, ovo su detektivi Hassler i McGee- predstavi ih gđa Seymoure. -Moj muž, Michael.- reče dok se starac rukovao s Hasslerom.

-No, gđo Seymoure, možete li nam reći što se dogodilo? Kako ste pronašli Jasona?- prekine Hassler upoznavanje. Nije imao suviše vremena.

-Jason? Tako se zvao? Dala sam izjavu Scotland Yardu, znate, ali oni mi nisu htjeli reći.- objasni ona -Bojim se da vam ne mogu puno pomoći. Vraćala sam se kući iz kazališta znate, bila je ona divna predstava, Romeo i Giulietta, Mick je ostao kod kuće jer je malo prehladen, kada sam čula da netko stenje. Prvo sam pomislila da je pijanac, ali to je bilo drugačije stenjanje. Kao da netko izdiše. Prvo sam se prestrašila, pa sam zazvala. "Ima li koga?" rekla sam. Znaite,

ta je ulica često pusta, a bilo je jedanaest sati uveče, nije bilo ni žive duše. Nije odgovorio, ali je nastavio stenjati, pa sam se ohrabrila da priđem bliže i pogledam. Znate, tu zna biti drogeraša i svakakvih, pa se predoziraju i ostanu u kanalu i umru. Već se događalo.

-Događalo? Kada?- prekine Hassler.

-Pred mjesec dana, jedna djevojka... Bilo je u novinama...- odgovori Michael Seymoure.

-Kojim?- upita McGee.

-U *Timesu*, naravno.- frkne g. Seymoure, a Hassler kimne i pogleda gđu. Seymoure čekajući da nastavi.

-Kada sam prišla on je tamo ležao na trbuhu i tresao se, ali nisam vidjela špricu. Upitala sam je li dobro, treba li mu pomoći, ali on nije htio... ili nije mogao odgovoriti. Pomislila sam da ima krvi na ustima, da je pretučen, ali to je bila šminka pa sam zaključila da je drogiran. Požurila sam do prvog telefona, pa sam nazvala Hitnu pomoć. Tražili su moje podatke i htjeli da ostanem tamo dok oni ne dođu, ali ja sam rekla da neću, jer je bila noć i netko se mogao pojaviti i napasti me... Možda, da sam ostala...

-Pravilno ste postupili.- smrmlja Hassler ustajući. –Hvala vam puno, više vas nećemo smetati.

-Prokleti drogeraši, što današnja mladež čini...- govorio je Michael Seymoure dok su Hassler i McGee izlazili.

-Nije bio drogiran. Ne zna se razlog smrti. Gđo Seymoure, jeste li sigurni za šminku?

-Da, da. Nije ništa neobično, znate. Ovdje ima tih death metalaca ili kako se već sve ne zovu i, sada u novije vrijeme, nekakvih mansonita i takvih koji se šminkaju. Tu blizu je onaj vražji caffè pa se skupljaju i prolaze ovuda.- odgovori ona spremno.

-Onda imaju sastajalište?- upita McGee ponovo se okuraživši da prekine Hasslera kad je već zaustio.

-Da, da. Ima jedan hard rock caffe, "Pandemonium", par ulica niže...

-Hvala, to bi bilo sve, gospodo i gospodine Seymoure.- prekine je Hasler vadeći posjetnicu. -Primjetite li išta čudno, pogotovo još nekog takvog, odmah me nazovite. Hvala još jednom. Do viđenja.- Nijemac je ušao u lift, a McGee je pratio.

-Idemo u "Pandemonium"?- upitao je kad su se vrata zatvorila.

-Nikako. On nije bio tamo. Ovakve se stvari ne događaju na toliko javnim mjestima... čak ne ni u hard rock caffeima gdje uglavnom svi svih, više - manje, poznaju. Mora biti neko drugo mjesto.

Kada su ušli u automobil Hasslerov beeper je tulio, pa je ovaj nazvao mobitelom bolnicu dok je Škot palio auto.

-Zanimljivo.- rekao je. -Vozi dva bloka dalje, ovuda. Idemo k njegovim roditeljima.

McGee kimne i za nepunih pet minuta su stajali pred vratima Jasonovog stana. Hassler ih je predstavljao mršavoj, crnokosoj djevojci vlažnih zelenih očiju obrubljenih podočnjacima i ona ih je pustila unutra. Stan je bio moderno uređen, prostran. Uvela ih je u dnevnu sobu i sjela na trosjed pored sredovječne žene koja je sjedila zgurena i sklupčana, držeći maramicu i brišući suze. Muškarac koji je sjedio u fotelji ustane i pruži svoju medvjedu ruku Hassleru pa McGeeju. Bio je zaista ogroman: imao je preko metar i devedeset u visinu, bio je snažan ali imao je na dodir nježne ruke. Predstavio se kao doktor Sean Bolt, Jasonov otac, a supruga, ne baš krhka smeđokosa žena, zvala se Dianne.

Naložio je da sjednu i ponudio piće, ali Hassler je odbio obrazlažući da su na dužnosti.

-Znam da je ovo izuzetno teško.- rekao je Hassler gledajući u pod pred sebe. –Ali morate nam reći sve što bi nam moglo pomoći.

-Reći vam? Reći vam? Ne možemo niti uzeti tijelo našeg sina. Odvezli su ga na obdukciju. Skrnavljenje posmrtnih ostataka... - rekla je gospođa Bolt kroz suze, ali Hassler je prekine.

-Gospodo Bolt, bit ću sasvim iskren sa vama... Pardon!- njegov se beeper opet oglasi, i on na brzinu izvuče mobitel i birajući broj, još se jednom ispriča obrazlažući da je važno.

-Da, halo, ovdje detektiv Hassler....da....doktoricu Green, molim vas...da, čekat ću. – Nijemac je grebao prstima po naslonu stolice nervozno čekajući. Gđa. Bolt je zurila u njega. G. Bolt je zvjerao od njega do McGeeja. McGee je zbunjeno gledao Hasslera. –Da, dobar dan...ne, ne za to ću doći k vama da mi pokažete....ne, ispis EKG-a, ako je...a stigao je? Da....Da, na E-mail na mojoj posjetnici... Da. Hvala. Da. Vidimo se. I vama ugodan dan.- Hassler spremi mobitel u džep.

-Je li se vaš sin drogirao?- upita McGee.

-Ne! Bože sačuvaj!- vikne gđa. Bolt.

-Probao je travu i koku, ali nije nikada bio ovisan.- reče tiho kćerka, Jenny Bolt, gledajući u tlo. Gđa. i g. Bolt je pogledaju s nevjericom, otvorenih usta i raširenih očiju.

-To nije važno. Ništa nije važno. Što je vaš sin *slušao*?- upita Hassler prekorno zvjernuvši na Škota.

-Slušao?- Sean Bolt se okrene plavokosom detektivu podižući obrve u nevjerici.

-Mu-zi-ku. Kakvu je muziku slušao? Mjuzu?- ponovi Hassler.

-Muziku? Moj sin je mrtav, ubijen, a vi, umjesto da tražite ubojicu sjedite ovdje i pitate kakvu je *mjuz* slušao?- vrisne gđa. Bolt kroz suze.

-Gđo. Bolt, vaš sin nije ubijen.- odgovori Hassler oštro je pogledavši -Nije umro od droge. Nije dobio napadaj bolesti. Njegovo je fizičko stanje bilo savršeno. Imao je ubrzan puls, i to je sve. Normalno stanje zjenica. Nikakvi fizički faktori koji upućuju na mentalni stres ili bilo kakvu drugu medicinsku caku. Njegov je EKG u jednom trenutku bio savršen, a drugi je trenutak srce stalo. Ovako!- on pucne prstima nagnuvši se naprijed u fotelji. -Dakle, ja želim znati kakvu je muziku vaš sin slušao. To mi je jako važno. Molim vas.

-Vi kažete da je moj sin samo...otišao?- preneraženo upita Sean Bolt. -Ali to je medicinski nemoguće!

-Nitko nije "samo otišao". Ali, molim vas, ja sam vam već rekao sve što znam za sada, sve ostalo su samo indicije.

-Dakle hoćete reći da je Jasona ugrizao vampir??- vikne Sean Bolt rasrđeno. -Sve što znate, ja...

-Jasona nije ugrizao vampir, ne budalite i ne nervirajte se. Meni je jasno da vam je ovo teško, ali ako želite saznati što se dogodilo, molim vas da surađujete. Kakvu je muziku Jason slušao?- i dalje je smirenim glasom inzistirao Hassler. Gđa. Bolt se opet rasplače.

-Istu kao i svi mladi.- popusti Sean. -Disko glazbu.

-Bio je metalac. Kasnije je postao mansonit.- reče Jenny i ponovo zaradi brz, iznenađen i prijekoran pogled svojih roditelja.

-Gospodine i gospodo Bolt, meni je drago da pokušavate stvoriti dobru sliku o svom sinu, ali ja moram znati zašto je vaš sin pronađen u onakvu stanju u kanalu, našminkan i odjeven kao pop.- podvikne Hassler, pa nastavi blaže.

okrenuvši se kćerki. –Mansonit. To su oni koji slušaju Marilyn Manson? Što je prije slušao?

-Morbid Angela, Armageddon, Arckanum, takve stvari.- odgovori Jenny. –Prije toga, kad je bio mlađi, Coopera, Black Sabbath i to.

-Death metal, ha? Mogu li vidjeti njegovu sobu?- upita Hassler. Sean se pokušao pobuniti ali Jenny ustane i Hassler pođe za njom. McGee je ostao u fotelji razmišljajući što se do đavola događa.

Hassler je ušao u malu sobu, tipičnu za stan, obloženu drvom, sa samo jednim prozorom. Zid je bio oblijepljen grotesknim posterima našminkanih i krvavih članova death-metal bendova, nekoliko postera Marilyn Manson, jedna slika – ulje na platnu- mračnog dvorca Drakula u Transilvaniji. U malom ormaru stajala je glazbena linija Philips: dva kazetara, CD, radio i gramofon, četiri zvučnika bila su raspoređena u kutovima sobe. CD-i su bili složeni u vitrini, zajedno sa nekoliko knjiga (nekoliko Clarkeovih svezaka “Misterije svijeta”, Nostradamus, Koontzova “Ponoć”, “Dracula”).

Pisaći stol je bio čist i prazan osim jedne olovke i lampe, krevet običan i pospremljen. Zastori na prozorima su bili teški, krvavocrveni, kao i tepison. Između kreveta i pisaćeg stola stajao je crni električni bubanj.

Hasslerovu pažnju privukao je jedan veliki poster odmah iznad kreveta. Bilo je očito da je isprintan običnim printerom u boji a ne kupljen, ali bio je jasan i nezamućen. Pozadina postera je bila crna i prošarana plamenovima. U desnom uglu stajao je mladić, nenašminkan, odjeven u plave traperice i crnu majicu. Držao je crnu Fender gitaru, bio je izvijen u deliriju svoje solaze. Do njega je stajao basist, držeći bijeli Fenderov bas, dodirivali su se leđima, i on je bio izvijen ali na drugu stranu, vrištao je. Imao je dugu crnu kosu, bio je

čisto izbrijan ali znojav. Kao i solist, nosio je kožne hlače i kožnu jaknu. Grudi su mu bile gole i jasno se vidio lančić s naopakim križom. S druge strane postera bila je djevojka s Gibsonovom SG gitarom, režala je iz postera solirajući svoju dionicu. Ona je bila zgodna – ne lijepa ali zgodna – odjevena u traperice, crne kaubojske čizme s petom, uzak kožni prsluk s dubokim dekolteom. U sredini je stajao bubanj. Bio je crn, na pergament-žutoj membrani doboša je crnim slovima pisalo TAMA. Za bubnjem je sjedila druga djevojka u bendu. Ta je bila sušta suprotnost onoj prvoj: bilo je teško povjerovati da je žensko. Imala je mišiće poput muškarca, nije u njoj bilo nimalo gracioznosti niti ičeg ženskog. Bila je odjevena u široku crnu maju na kratke rukave iz koje su izlazile njene široke nadlaktice, njena se duga smeđecrvena kosa prosula po ramenima obrubljujući ne baš mršavo lice. Na tom je licu bez trunke šminke stajao neki nadmoćan, podsmješiv, davalji osmijeh ispod pravog, možda malo kukastog nosa i zelenih očiju u kojima se reflektirao zao podsmjeh njenog smiješka natkriljen blago namrštenim obrvama. Iznad nje bila je groteskna glava nekog demona čije su sline tekle niz njeno rame. Ispred bubnja klečao je mladić gol do pojasa, dobro građen, odjeven u crne kožne hlače, duga mu je kosa zakrivala lice, vrištao je u mikrofon. Ispod njih stiliziranim žutim slovima pisalo je *Martyrdom*.

Hassler se okrene vitrini nakon što je nekoliko trenutaka buljio u poster i promotri CD-e. Bila je to impresivna diskoteka koja je uključivala kompletnu diskografiju Vadera, Morbid Angela, Mansona i Carcassa. Tu je bilo preko dvjesto pedeset CD-a drugih bendova, sve death metal. Na najgornjoj polici, prvi po redu, bila su četiri CD-a, odvojena od ostalih. Tro su bila *Martyrdomova*. Albumi "Serenity",

“Necromancer” i njihov posljednji album “Mortifer”. Hassler ih je izvadio iz vitrine.

-Ovo je heavy metal.- izjavio je.

-Jason ih je jako volio.- smrmlja Jenny. –To je bio jedini normalan bend koji je slušao.

-Normalan?- Hassler podigne pogled. –Što ti slušaš? – upita uzimajući i četvrti CD i pregledavajući ga. Ovo nije bio *Martyrdom*. Imao je crnu naslovnicu koja se prema sredini prelijevala u tamnoplavu, namreškano površinu poput vode. I zaista, u samom centru bio je mali čamčić i veslač koji je stajao na njemu. Ime albuma, tj. demo snimke, bilo je ispisano tamnoplavim slovima i teško čitljivo: “Cahron's Kingdom”. Ime benda bilo je ispisano ispod. Još sitnije, ali crvenim stiliziranim slovima pisalo je *Anguish*.

-Heavy.- odgovori Jenny. –I trash. Znate, Iron Maiden, Metallicu, Manowar, Megadeth, takve stvari... Martyrdom zvuče kao Iron Maiden. Ne, pa ne baš... Možda nešto između Maidena i Danziga. Zapravo, to je samo po težini... oni su jedinstveni, znate.

-Čuo sam ih. Ovaj...htio bih uzeti ove CD-e. Znaš, mislim da su vrlo važni za istragu. Vratit ću ih na kraju istrage, OK?

-Da...Da, nema problema.

-Charon's Kingdom...?-Hassler se namršti kao čovjek koji se nečega prisjeća.

-Da, neki lokalnjaci.- Odgovori Jenny. -Jasonu su se dopali.

-Jason je dobro svirao?- upita Hassler prišavši bubnju. Sjeco je i uzeo palice, pa stao lagano dodirivati membrane.

-Da, da bio je jako dobar. Hej, pa to je “Be Quick Or Be Dead”! Od Maidena!

-Aha. To je jedino što znam. Impresivan drumrole na samom početku.- nasmiješi se Hassler pa ustane i uputi se prema vratima.

-Slušaj, nemoj reći mami i tati da sam uzeo Martyrdom. Samo bi se uzrujali bez veze, ionako mi ne vjeruju, u redu?- ona kimne, pa pođe za Hasslerom koji se uputi natrag u dnevnu sobu.

-Hvala vam na suradnji, McGee, diž' se, idemo. Moramo još u mrtvačnicu. Hvala vam puno, do viđenja, javite se ako se sjetite ičega što bi nam moglo pomoći.- reče na brzinu i izide iz stana dugim koracima. Boltovi su gledali za njim a McGee je trčao da ga sustigne.

Ušli su u auto, sada je Hassler vozio. Pružio je CD-e McGeeju. Ovaj ih uzme i pogleda, pa ih otvori i prouči knjižicu "Necromancera". Na naslovnici je bila prilika u crvenom ogrtaču, crvenih sjajnih očiju, nevidljiva lica i tankih ruku prekrivenih kožom boje pergamenta. Stajao je napola poguren i zurio iz slike. Pozadina je bila mutna, razvučena, ali nazirala se tamna šuma ispunjena stablima grotesknih oblika. Ponovo stilizirani natpis Martyrdom, a zatim čudnim, stravičnijim slovima Necromancer. U knjižici je bio popis pjesama, riječi i slike svakog člana benda posebno. Svi su bili slični kao i na posteru, ali nisu svirali. Basist, zgodan momak, dobro građen, odjeven u crnu kožu stajao je uz stablo koje je imalo oči, nos i usta ispunjena ostrim zubima. Crna, blago kovrčava kosa padala mu je niz ramena. Drvo ga je držalo oko pasa jednom od svojih debelih grana i cerilo se u njega. U desnom kutu slike bila je Necromancerova usahla ruka, posežući za njim. Solist je na drugoj slici bio u sličnoj pozi, ali jače omotan granjem. Necromancer se nije pomakao. Solisticu je stablo držalo u zraku, a drugo joj je držalo ruke dok je mlatarala nogama.

Stvor ju je pokušavao dograbiti, ali još je bio u strahu od njenih nogu. Vokal je, na sljedećoj, bio u sličnoj pozi kao solistica, ali i noge su mu bile uhvaćene granama. Jedna mu je grana prorastala kroz rasporen trbuh u koji je Necromancer posezao svojom koščatom rukom. Kukuljica mu je spala i pokazalo se odvratno natrulo lice u bolesnoj ekstazi dok je istezalo crijevo mladića. Pjevačevo je lice bilo okrenuto *an face* i blaženo se smiješilo. Ni za jedan trenutak nije onaj tko je gledao te slike mogao reći da su montirane: sve je bilo tako stvarno, tako savršeno moguće. Sljedeća slika grubo je prekinula tok radnje. Bila je crna, bez pozadine. U sredini stajala je bubnjarica, sada se potpuno vidjelo njeno tijelo, ali se nije zbog široke majice i traperica vidio oblik tog tijela. Izgledala je ogromno, širokih ramena, kukova, snažnih nogu i bedara, iako u stvarnosti nije bila pretjerano visoka. Oko noge u bijeloj tenisici bila je omotana Necromancerova ruka, a on sam je ničice ležao na podu u stanju potpune pokornosti. Onaj smiješak nije napustio njeno lice, ali nije gledala stvorenje: gledala je McGeeju ravno u oči.

-Bolesno.- reče on. -Mogu li dobiti objašnjenje za ovo? I kamo idemo? U mrtvačnicu?

-Ne. Nemamo što tamo raditi. Martyrdom je bio hrvatski bend, ali pjevali su na engleskom da privuku što širu publiku. Počeli su 1974 u Gorskom Kotaru. Hrpa šesnaestogodišnjaka, išli su u isti razred u gimnaziji u Rijeci. Otvori prvu knjižicu, ovu od "Serenitya".- reče Hassler, odjednom raspoložen za priču. McGee posluša i otvori CD. Na naslovnici ove bio je vampir, užasno zúbato stvorenje dugih zuba i noktiju. Na prvoj je strani bio opet basist, ali ne isti kao i na "Necromanceru". Bio je mlad, imao je dugu plavu kosu, bio je odjeven u plave traperice i crvenu rasparanu majicu i držao

crni Gibsonov Thunderbird bas, zanesen u sviranje. Obična slika, bez grotesknih figura bila je pravo osvježenje.

-Ovaj na prvoj strani je Ivan Marić. Poznatiji fanovima kao Slayer.- i zaista, malim crvenim slovima, do njegovih nogu, pisalo je Slayer. –Vrti.

MyGee okrene sljedeću stranicu i pronade gitaristicu, istu kao i u “Necromanceru”, slično odjevenu. Sjedila je i grlila Gibsonicu.

-Gitaristica je Anamarija Stanić, Loki.- nastavi Hassler.

-Loki?

-Loki je skandinavski bog zla. Ali on zapravo nije bog, bio je istovremeno muško i žensko. Na sljedećoj je strani, ako otvoriš, gitarist Dragan Starčević, Diabolus. To je Đavo na latinskom. Bio je *vražje* dobar gitarist.- McGee okrene stranicu i ponovo ugleda istog mladića kao i na drugom albumu. Stajao je izvijen, u deliriju solaže na crnoj fenderici.

-Dalje imaš vokala, Rudolfa Mikuljana, Noxiusa. Dobar glas, malo dubok, jak.- Na slici Noxius je stajao raširenih nogu, držeći mikrofonski objema rukama. Njegova se duga crna kosa spuštala sve do struka, lice mu je bilo blijedo, lijepo, vrat napregnut. –A na posljednjoj bubnjarica, Antonia Moguš. Styx. To je rijeka koja teče Hadom.

Ponovo ju je ugledao. Sjedila je za bubnjom poput velike opasne sjenke, odjevena u crno. I opet onaj zagonetni, zli smješak.

-Martyrdom je već 1976. izdao “Serenity” i bili su veliki bum: sve radio – stanice su puštale njihove pjesme, album je imao milionske naklade posvuda u svijetu, na njihove su europske koncerte dolazili ljudi i iz Amerike. ‘76-e su izdali još dva singla, “Stigma” i “Fluke”, a i to se razgrabilo. Njihovi su koncerti bili osobiti: bilo je puno droga, seksa i svega što se događalo na koncertima, ali tada se na turneji po

Europi, u Parizu, jedna djevojka ubila. Prerezala je žile nožem. Zatim u Beču dva mladića koji su se ugušili vlastitim opasačima. Između njih bilo je najmanje trideset metara i stotine ljudi, nitko ih nije mogao zaustaviti. A nisu se niti poznavali. U Beogradu djevojka i mladić, ona pištoljem a on je žiletom prerezao vrat. U Pragu mladić, pištoljem. Svim je samoubojstvima bilo zajedničko da su se dogodila u prvim redovima razularene mase, i da nije bilo nikakve sumnje o umorstvu: hrpa je ljudi svjedočila da je bilo samoubojstvo, a u Pragu je sve vidio i jedan uniformirani redar. U Beču su doduše pokrenuli istragu, ali ništa nisu postigli. '77.-e, na idućoj turneji, sve se ponovilo. Tada se na koncertu u Londonu, 17. 5. ubio Flint Doyle, njihov tadašnji menadžer. Istrčao je na pozornicu i iščupao žicu od struje. Na tom su koncertu bila još dva samoubojstva, dva su si mladića zabila krhotine boca u vrat. Tada se policija počela pitati. Imali smo sedam samoubojstava, sa onima od '76. trinaest. Scotland Yard nije mogao ništa, a pošto je fenomen bio internacionalan, prirodno je prepustio stvar Interpolu. Mene su postavili na slučaj iako sam bio novak, kao ti, jer sam znao hrvatski, a htjeli su da to preuzmu Nijemci jer je slijedeći koncert bio u Berlinu. Bojali smo se da ćemo imati problema s jugoslavenskom milicijom, ali oni su objeručke ponudili pomoć. Udba nam je čak poslala dva svoja agenta u pomoć. Nismo otkrili ništa. A tada su došli u Berlin na koncert. Bilo je loše vrijeme, i upravo dok su svirali "Electrecuted" grom je udario u opremu i u Slayera, basistu. Umro je iste noći u bolnici. To je bio prvi koncert bez samoubojstava. "Electrecuted" je bila druga pjesma koju su svirali. Nakon "Fluke".

-Brrrrr.

-Aha. Ovdje opet nije bilo sumnje da se dogodio nesretan slučaj, ali to je produbilo moje sumnje u njihovu krivicu.

-Krivicu?

-Slušaj dalje. Sedamdesete su bile godine nakon velike euforije hipija, cvijeće flower -powera je uvelo, pojavila se nova, mračnija, svjesnija generacija koja je tražila nekoga tko će ih voditi. Bili su tu Hendrix, "Black Sabbath" i Cooper, da, ali Martyrdom je bio njihova duša, njihov jezik. To se ime izgovaralo s poštovanjem, samo šapćući. Oni su bili bog i batina; za Europu koja sa svojim antagonizmima nije mogla nikada punim srcem prihvatiti flower power, za klince iz SAD koji su bili isfrustrirani hippyima i pridružili se Hell's Angelsima, za uštogljene Azijate... jednako bog i batina za one se lijeve i s desne strane čelične zavjese, za *svih*. Sve zašto sam se ja mogao uhvatiti bilo je da se sve događa baš na njihovim koncertima, da se ubijaju trijezni mladi ljudi i da se ubijaju bez razloga. A tada sam, nakon tog koncerta, u troškovima i računima pronašao drastičnu promjenu. Pronjuškao sam dublje i pronašao da je Doyle ukrao Martyrdomu dva miliona maraka. Sad sam se već počeo pitati, ali kako sam bilo što mogao dokazati? A tada su se počela javljati samoubojstva i ovako, kod kuće, pa u klubovima... Dok je svirao Martyrdom.

Nakon Slayerove smrti turneja je propala, ali ne i Martyrdom. U prosincu '77-e Martyrdom se vratio, bolji i slavniji nego ikad, sa "Necromancerom". Uzeli su Gregora Šturma, Nosferatua, kao novog basistu. Nosferatu je, ruku na srce, svirao triput bolje od Slayera. Izdali su, malo nakon albuma, singl "The Lament of the Undead", nešto što bi današnji veliki teoretičari nazvali drum'n'bass metal izvedbom. Prodavala se bolje od bilo kojeg singla do tada. '78-e i '79-e nisu izdali novi studijski album. '78-e na turneji u SAD-u

bilo je osam samoubojstava. Plus jedanaest samoubojstava izvan koncerata od strane obožavatelja Martyrdoma. Na kraju godine su izdali singl "Ignition". '79-e su ponovo imali turneju po Europi, dvanaest mrtvih! U lipnju, nakon turneje, izdali su prvi i jedini live album "Satan's Music" na kom su bile izvedbe "Stigm" kada se ubio Doyle i "Electrecuted" kada je grom ubio Slayera. Tada su se prvi put pojavili.

-Tko?

-Ovakvi slučajevi. Klinac padne u delirij. Sopće, ne može govoriti, izgleda k'o da ga je pogazio kamion. Dode u bolnicu, sve normalno. EKG super. Tit-tit-tit-tit, bolji ritam nego kod novorođenčeta. I onda - tuuuuuuuut. Malo pjene, malo krvi. I nema ga. Šest takvih na koncertima. Dvanaest od četrnaest među obožavateljima kad nisu bili na koncertu. Sada smo ja i moj ondašnji partner, Fritz Herman, bili već duboko u poslu. Pronašli smo vezu između ubojstava i muzike Martyrdoma, ali nismo mogli ništa dokazati! Onda je došla ona provala da se skrivene poruke čuju kad se sluša unatrag. Ništa od toga. Raščlanili smo sve do zadnje note, preslušali i naprijed i naopako, mijenjali brzine ploča sto i jedan put, ali ništa. Ništa!

-I? Što se onda dogodilo?

-'80-e Martyrdom je opet imao turneju po Europi. Opet jedanaest mrtvih, sve delirijusi (tako smo zvali ove kao Jason). Sada su samoubojstva potpuno prestala. Kada su se vratili u Hrvatsku u svibnju su najavili izlazak "Mortifera". "Mortifer" na latinskom znači "smrtonosan". Ja i Fritz, ali sada i pola Interpola, bili smo užasnuti: naslutili smo kakve će posljedice imati "Mortifer". Htjeli smo spriječiti snimanje i izlazak u trgovine. Uzalud. Iako je bila u Jugoslaviji komunistička vlada s pravom cenzure, nije se moglo ništa. Oni jednostavno nisu htjeli slušati. I, ruku na srce, nitko ih

nije krivio. Juga je preživljavala od turizma, a Martyi su bili pravi zlatni rudnik koji im je dovodio turiste i punio blagajnu za razvoj industrije. A tisuće mladih u cijelom svijetu čekale su "Mortifera". Da su zabranili snimanje Martyrdom bi jednostavno otišao u neku drugu zemlju i izdao "Mortifera" i pribavio keš nekom drugom. Mi nismo imali dokaza. Šta sam trebao, uletjet u diskografsku kuću i reći da zabranjujem "Mortifer" jer ima loš utjecaj na mlade?? S tim sam argumentom mogao jednako lako zabraniti izlazak svake note nakon Mozarta!

"Mortifer" je izišao. U pet dana što se prodavao u Hrvatskoj bilo je 39 prijavljenih delirijusa.

-Fiijuuuu!

-Možeš misliti kako nam je bilo, a nismo mogli apsolutno ništa. Prije smo na koncerte postavljali maksimalno osiguranje koje je uspijelo spriječiti nekih dvije stotine samoubojstava, ali kako spriječiti čovjeka da padne u delirij? A onda je Martyrdom 19. 5. organizirao koncert u Zagrebu, na hipodromu. Bilo je preko 200 000 ljudi, jer su ovaj put došli i roditelji te djece, već su i oni primjetili da je Martyrdom iza svega. Prva pjesma, "Fluke", prošla je u redu. Nakon druge, "Satan's Music", prvi se delirijus srušio. Ja sam bio u backstageu, nisam mogao ništa. A onda je počeo "Martyrdom". Prvi su se redovi srušili. A preko njih su, odjednom, prešli svi iz publike: i djeca i odrasli koji su gledali koncert. Pojurili su na pozornicu. Mi smo ih pokušali zaustaviti; uzalud. Styx je stradala prva, jedan mladić joj je zario nož u trbuh i pretukli su je do smrti. Diabolusa su izudarali gitarom. Kada je vrat gitare pukao jedna cura mu ga je zarinula kroz sljepoočnice. Noxiusa su zadavili mikrofonom, zabili su mu ga u grlo dok nije pozelenio, a zatim su ga zabijali još malo. Loki je skočila u backstage još

dok smo mi malo zadržavali rulju i spasila se, a Nosferatu je pobjegao iza mojih ljudi malo kasnije. Imao je slomljenu ruku, ali inače je bio dobro. Kada su ubili Styx, Noxiusa i Diabolusa nastavili su nagrizzati pozornicu. Odvezli smo Nosferatua i Loki na sigurno. Kada sam se ujutro vratio, od pozornice duge četrdeset metara, teške dvije stotine tona, visoke dvadeset i osam metara, napravljene od čistog čelika, nije ostalo ništa. Komadi utabani u zemlju. Ništa. Williame. Ni – šta.

-Majko moja.- smrmljao je McGee zamišljajući tu sliku, gledajući fotografiju Nosferatua na prvoj stranici "Necromancera".

-Imali smo sto pedeset i devet mrtvih civila u prvim redovima. Delirijusi. Trideset i osam ih je poginulo dok su rušili pozornicu, dvijesto teže ili lakše ozlijeđenih. Osamnaest mrtvih policajaca. Šteta procijenjena na dvadeset miliona maraka. Cap.

-Isuse.

-Aha. Ali uspjeli su. Bio je to kraj Martyrdoma. Loki se predozirala kokainom 20. 6. i umrla u bolnici nakon neuspješnih pokušaja reanimacije. Nosferatua su 2. 7. otpremili u bolnicu "Sveti Duh" u Zagrebu. I još je tamo.

-Bolnica?

-Umobolnica.- odgovori Hassler i zašuti prisjećajući se. Uzme "Mortifera" od Williama i otvori CD-player. Bio je to Hasslerov BMW sa auto - CD - playerom umjesto auto - kazetara. Nijemac je prezirao kazete.

-Znači...- smrmlja William -Znači mali Bolt je pretrpio delirij? Kažeš da su Jasona ubili ovi CD-i? I ti ćeš nam sada pustiti ovaj najgori?

-Ne. Do sada si navaljivao da ti objasnim, a sada ne možeš šutjeti dok ne završim.- zareži Hassler, stavi CD u

CD-player pa nastavi. –Nakon Martyrdomova raspada delirijusi su prestali. Bilo je još nešto samoubojstava, ali su prestala biti sumnjiva: bile su to labilne osobe koje su ili privlačile pažnju ili imale problema, u glavnom, oni od kojih bi se to i očekivalo. Albumi su se nastavili nesmiljeno prodavati, jer je Martyrdom, htio ili ne, bio stvarno dobar bend.- dok je Hassler govorio, CD je počeo svirati. Prva pjesma na "Mortiferu" bila je "Martyrdom". Počela je divljačnim bubanj-solom kojem se priključio gromoglasni Nosferatuov bas, a zatim i gitare. Nakon tog divljeg uvoda tempo je naglo pao, oštri udarci bubnja, glavna tema u dubokim tonovima basa, razvučena visoka solaža ispod neobičnog, istovremeno dubokog i visokog Noxiusova glasa koji je pjesmi davao epsku i stravičnu atmosferu.

-You kneel in front of your altar,
Begging for favours and fulfilling
You ask but don't you know
How much you are giving?

Help he will,
But – don't fool yourself,
He won't forget the bill,
And once you pay he wants more still!

Martyrdom, Martyrdom,
You won't go to holy home
Live up to Martyrdom!

Will you yield upon his demands,
Will you give him what he wants?
He despises your body and mind,

Your soul he will find!

-And Take!!- umiješa se dubok Styxin glas, grub poput šmirgl papira.

- Martyrdom. Martyrdom...

-Krasno.- smrmlja William gledajući Hasslera koji je počeo udarati ritam glavom. –Martyrdom..?

-Martyrdom je smrt izazvana vjerskim ushitom. Na tvom materinjem jeziku, engleskom, sjećaš se? Ovdje pjeva o tome kako ljudi mole za laka rješenja, pomoć, usluge a ne misle da ih moraju i platiti. Martyrdom su bili prilično religijski orijentirani. "Serenity", prvi album, je još uvijek nosio uglavnom socijalne poruke. Na primjer "Warpigs", "Mister Nicesuit", "Fluke"...Ali "Necromancer" i "Mortifer" se sve više okreću religiji. Balansiraju između satanizma i katoličke vjere, kao da se ne mogu odlučiti.

-Life is a dangerous game.

Here you don't fight for money or fame,

You can run from Reaper but you can't hide,

With four riders you too will ride. – nastavio je Noxious svojim tugaljivim, pomalo stravičnim glasom nakon kratke oštre solaže, da bi, kada je ponovo zašutio, otpočela jedna duža, razvučenija, snažnija, sa monotonim, stravičnim basom u podlozi, sporim, tugaljivim bubnjem i dugim, visokim notama solo gitara.

-Life...it's a dangerous game...A game none got out of alive...You can run from the Grim Reaper...But you just CAN'T hide....With Four Riders you Will ride...- tokom solaže, sporo, sporo i duboko, poput glasa iz samog pakla, govorio je Nosferatu. Solaža se još neko vrijeme nastavila,

ubrzavajući, jačajući, a tada se uključe svi instrumenti svom silinom i tempo pojuri naprijed neviđenom brzinom. Bubaň je udarao nevjerojatnom snagom i brzinom, neuhvatljiv, moćan. Zanosan.

-Ohhhh, no, you can't hide.
With four riders you will ride.
So why not just give up to,
(-Free my soul!! – dubok Styxin glas)
To Martyrdom live up to!

Martyrdom, Martyrdom,
This is your hour,
Martyrdom, Martyrdom,
Let me feel your power!!- vrisnuo je Noxious, gitare su se mućile i cviljele, negdje u pozadini moćno je svirao Nosferatuov bas, trenutno zagušen, a Styxin bubaň je još ubrzao. Pa još malo. A onda, u jednoj su noti dvije gitare, bas- gitara, bubaň i moćni Noxiusov vrisak dosegli vrhunac da bi kao nožem odrezani zamukli u istom trenu uz jedno ispod glasa smrmljano Noxiusovo "huh".

-Fantastično, zar ne?- upita Hassler McGeeja.

-Zvuče slično Metallici.- reče McGee. Cijelo njegovo znanje o heavy metal muzici sastojalo se od te riječi – Metallica.

-Ne, niti približno Metallici. Tako zvuči Martyrdom i nitko više. Ta je muzika moćna, snažna, divlja.

-Mračna.

-Između ostalog. Martyrdom nije vidio mnogo nade u životu.

-Ali, ako Jasona nije ubio Martyrdom, što mi tražimo? I kakve ima Martyrdom veze s tim, osim što je Jason zapao u sličan delirij?- prekine Hasslerov zanos William. Kako je

govorio, tako je počela druga pjesma s "Mortifera", "Slayer". Ta je bila sporija, jednoličnija no prva, ali jednako moćna, govorila je o nekakvom ratniku, valjda vikingu, i njegovim pothvatima.

-Martyrdom je jedan od onih slučajeva koji su se zatvorili, a nisu riješili. Mi smo znali da Martyrdom nekako utječe na svoje fanove, ali nismo znali kako. Nikada se nije otkrilo čime. Niti se otkrilo zašto i kako je to prestalo njihovom smrću. A što god je ubilo Jasona, to je isto ono što je ubilo sve one klince koji su slušali Martyrdom. S jednom malom razlikom: ovaj put Martyrdom nije odgovoran.

-Kamo idemo?- upita William odjednom svjestan da se voze već pola sata.

-U moju kuću.- odgovori Hassler. Vozio je prema predgrađu Londona.

-Zašto?

-Idem spremati torbe. Ponijeti što mi treba. Rezervirati kartu.

-Kamo idemo? Što se događa?

-Ja. Ja idem. Ti ostaješ ovdje.

-Molim?

-Ja idem u Hrvatsku. Idem k Nosferatuu. On je živ, i do sada je šutio. E, sad ja idem po njega. Sada će on govoriti.

-Hrvatsku?? A ja?

-Ti ostaješ ovdje.

-Ovdje? Ali ja sam vaš partner! Osim toga, imate li dozvolu...

-Što misliš zašto smo mi na ovom slučaju? Hermann je u mirovini. Znali su što je i odmah su me pozvali. Znali su da idem u Hrvatsku. Ti ne ideš sa mnom.

-Zašto?- zahtijevao je William.

-Prvo, jer ne znaš hrvatski a ja ne namjeravam biti prevoditelj. Drugo, jer te trebam ovdje. Nešto se događa. Ovo što je spavalo sve ove godine se budi. Moraš biti ovdje i čuvati mi leđa. Moramo, kao prvo, nastaviti kopati po Jasonovom slučaju ovdje tako da zadržimo njegove roditelje u uvjerenju da radimo svoj posao i da one koji su mu to učinili natjeramo na misao da nemamo pojma što se događa. William nije odgovorio. Argumenti su bili dobri. Osim toga, ako ostane ovdje sam, moći će provoditi vlastitu istragu a ne biti ušutkavan od strane svog... partnera.

Noxius je upravo završavao dugu epopeju o Slayeru, završivši riječima

“Thor, the master of lightning struck you.....” a njegov dugi “uuuuu” utopio se u solaži.

-Ovo je pjesma u čast Slayeru, basistu koji je poginuo od groma.- reče Hassler. -Na ovom su albumu opjevali sami sebe.

“Slayer” je utihnuo polako nestajući, a malo za njim počeo je divlje udarajući “Noxius” gdje je vokal pokazao svu silinu daha. Nakon nje uslijedila je “Styx”, nešto tiše, melodičnije, s više epskog ugođaja, govoreći o mračnoj rijeci koja je tekla kroz Had i prevarila Ahila. Imala je dvije duge, mračne solaže. Noxius je dalje pričao o stvorovima koji se napajaju iz nje, o Haronu koji krstari njome u svom čamcu i konačno o njenom izdizanju i silini kojom je progutala svijet na sudnji dan. Imao je potpunu Williamovu pažnju. Završila je zvukom kapanja vode, lagano, stravično, kao u horror filmu. Album je nastavio s pjesmom “Nosferatu” koja je bila lagana u početku a zatim se razmahala u pravi uragan tonova dok je Noxiusov glas pjevao o vampirima, slasti u sisanju krvi i izgubljenim dušama napadnutih. S prvim tonovima sljedeće pjesme nazvane “Loki” koja se ponovo vratila u nordijsku mitologiju

Hassler zaustavi svoj BMW ispred kuće. Bila je to klasična kuća u Londonskom predgrađu, bijela, s pristojnom okućnicom i ograđena živicom.

Dočekao ih je Hasslerov njemački ovčar Axl veselo mašući repom i njuškajući Williama koji se držao oprezno, malo uplašen ogromnom psinom. Dok je otključavao vrata Hassler je obajsnio da je Axl prerasao visinu za svoju rasu za osam centimetara i da ima pedeset i tri kilograma. Dodao je da je Axl istreniran za obrambene i tragačke zadatke u Interpolu.

Ušli su u kuću; Hassler je krenuo u kuhinju uputivši Williama u dnevnu sobu. Axl je krenuo za Hasslerom, pa je William opušteno otšetao kroz jednostavan hodnik s vješalicom u Hasslerovu dnevnu sobu. Bila je moderno uređena, u sredini je bio nizak stolić, oko njega dvije fotelje i kauč, nasuprot njemu ormar u kom je bio televizor, muzička linija i vitrina. Na podu su bili parketi a ispod stolića velika, smeđe-bijela kravlja koža. U jednom kutu stajala je vaza u kojoj je rastao puzavac velikih, zelenih listova. Na bijelo oličenom zidu visilo je nekoliko slika, pejzaži. Uza zid suprotan vitrini bio je prslonjen starinski ormar za knjige izrađen od masivnog drveta. Hassler se zadržao u kuhinji, pa je William pregledao sadržaj ormara: bila je tu hrpa nezanimljivih knjižurina na njemačkom, nešto fikcije, uglavnom Chrichton, Grisham, King. Nešto klasičnih djela. Pravilnici o policijskim procedurama. Tri knjige o odgoju pasa. I dvije police pune CD-a. Bilo je tu oko tri stotine, ako ne i više, CD-a. Neke je grupe prepoznao: Rolling Stones, Guns 'n' Roses, AC/DC, U2, The Dubliners, The Beatles, Oasis. Za neke nikada nije čuo: Green Day, Manowar, Megadeth. Bili su poslagani po abecednom redu, i vjerojatno po datumima.

Ali Williamovu je pažnju zaplijenila najdonja polica, koja je bila i najšira. Bila je u visini Williamova struka a ispod nje su

se nastavljali ormarići. Na njoj su bile neke knjige čije naslove William nije razumio, ali u jednom se spominjao Martyrdom. Nisu bile na njemačkom. Do njih stajao je veliki zeleni kartonski fascikl, a na njega su bile video kazete. Prva je bila naslovljena "Pariz 1976", pa "Electric Tour '78 USA" i "Mortiffffer! (80)", "Martyrdomovi Spotovi". Nakon tih kazeta koje su bile u plastičnim kutijama uslijedile su VHS kazete naslovljene "Koncert u Berlinu", "Ispitivanje: Phil Jones, Michael Flint" i slično. Nakon njih stajali su CD-i, redom: "Serenity", "Necromancer", "Satan's Music", "Motifer". Nakon njih, također Martyrdomovi CD-i, singlovi "Fluke", "Stigma", "Electrecuted", "The Lament of the Undead".

Na izvučenom dijelu police stajala je uokvirena slika zgodne, mlade plavokose žene plavih očiju i lijepa osmjeha. Ispod nje manja slika plavokose djevojčice, pa još jedna na kojoj je bila mlada djevojka.

-Hoćeš pivo ili Coca - Colu?- prekine Williamovo razgledavanje Hasslerov glas iz kuhinje.

-Colu, hvala!- vikne William pa se vrati do stolića i sjedne u fotelju. Uskoro se pojave Hassler i Axl. Hassler mu pruži čašu Coca-Cole, a sam sjedne u fotelju i natoči čašu "Heinikena", pa otpije nekoliko gutljaja. Zatim uzme daljinski upravljač sa stola i otvori televizor.

-Ono je gđa. Hassler na slici?- usudi se upitati William.

-Bivša gđa. Hassler. - odgovori Andreas mijenjajući program. Pronašao je "Cartoon Network" pa spustio upravljač. -Razvedeni smo.

-Hm.

-Ne krivim je. Rekla je da je teško biti oženjen za dvije žene i da moram birati. Odabrao sam Interpol, i razveli smo

se. Elke je s njom, ali vidimo se tu i tamo za vrijeme praznika. Već ju dugo nisam vidio.

-Kćerka?

-Da. Imala je pravo kada je rekla da naš brak ne može opstati. Ja nisam imao vremena ni za nju, ni za dijete ni za sebe tada. Puno sam putovao, puno putujem i sada. Ostali smo u dobrim odnosima, čujemo se telefonom kad god ja stignem. Ona je profesorica, ima dobru plaću. Elke sada ima devetnaest godina, studira, ja šaljem novac za studij.

-Je li se preudala?

-Ne. Imala je nekoliko veza, ali ništa od toga.- odgovori Hassler i svrne pogled na televizor otpivši još nekoliko gutljaja piva.

-Je li tamo sve što je ostalo od Martyrdoma?- upita ponovo William.

-Huh? Ah, ono. Da. To je moj mali hram. Još moram staviti Nosferatua na policu.

-Dobra kolekcija iznad hrama. Sonyev televizor i video. Philipsova linija. Satelitska antena, novi BMW sa auto CD-playerom, kladim se da imate i "teži" kompjuter od laptopa, pa ova psina... dobro živite. Hassler se nasmije.

-Interpol će ti uništiti brak, rasut će ti obitelj, provest ćeš život hvatajući zločince i gledajući kako ih korumpirane porote i suci oslobađaju, vidjet ćeš šljam ovog svijeta i naučiti koliko duboko u blato sežu temelji elite, mali, ali jedno je sigurno: nikada nećeš posegnuti u prazan novčanik. Velika je to lova, mali. A ja nemam na koga trošiti do na sebe.

-Zar ne izlazite? Ništa? Samo kupujete CD-e, aute i video-kazete?

-Izlazio sam prije, ali ja sada imam četrdeset i osam godina. Za godinu-dviije ljuljat ću unuka na koljenu i pušiti lulu. Kada dođeš u moju dob, mnogo toga će ti prisjesti.

-Volite kojota i pticu trkačicu?- upita William gledajući u televizor. Oboje se nasmiju.

Hassler ustane, odloži ručni sat na televizor i uzme bežični telefon koji je stajao na televizoru, vrati se nazad u fotelju i počne birati broj pa ga prisloni na uho strpljivo čekajući da onaj na drugom kraju linije podigne slušalicu.

-Halo? Dobar dan, gdo. Wembley, Andreas ovdje... Da. Da, opet idem na put. Ne, ne Axl ide samnom... Da, jednom dnevno, malo prozračiti i zaliti Čudovište... Ma ne, ne morate. Ah, da, jedan prijatelj bi mogao navratiti, ostavio sam mu ključ... Na tjedan, dva, nisam siguran... Da, javit ću se kad se vratim. I ostavit ću kreditnu karticu u ladicu ispod televizora ako dođe kakav račun... Da. Hvala vam puno, do viđenja.- on spusti telefon, dovrši pivo pa ponovo ustane.

-Hoćeš sendvič?- upita Williama.

-Hvala, zaista sam gladan.- odgovori ovaj jedva dočekavši. Hassler ga dovede u kuhinju i pokaže na frižider.

-Uzmi što želiš, Cola i pivo su unutra. Čaše i tanjuri su u ovom ormariću. Jedi u dnevnom, gledaj televiziju, ja se moram spremići.- reče Andreas i ode uz stepenice na kat. William je napravio ogroman sendvič od sira i salame, natočio još jednu čašu Coca-cole i ponio sa sobom tubu majoneze. Dok je izlazio iz kuhinje zirnuo je na sat: 5 : 23. Nije jeo od jučerašnje večere. Hassler nije imao običaj kupovati krafne. Vratio se u dnevni sobu, sjeo na kauč i navalio na hranu gledajući "Toma i Jerrya". Kada je pojeo počela je "The Addams Family", pa je i to pogledao, ali je legao na kauč i san ga je savladao.

Probudio ga je Hassler protresavši ga i ističući da je već sedam sati. Njegovog tanjura više nije bilo, Hasslerove su torbe bile na podu a Axl je nestrpljivo mahao repom.

Ušli su u BMW i Hassler je upalio motor pa dao Williamu ključeve od kuće.

-Prouči ono o Martyrdomu. Pripazi da se što ne dogodi. Gdje živiš?

-U stanu, blizu centra. Ostavi me na aerodromu, ići ću taksijem.

-Ne budali, uzet ćeš moj auto, ne namjeravam ga ostaviti kradljivcima na aerodromu. Slušaj, ako bilo što zagusti, ne kažem da hoće ali sve je moguće, dodi ovamo i spavaj tu. Kuća ima alarm i sve živo.

-Mislite da bi moglo postati opasno?

-Ne znam što misliti. Samo da znaš da možeš biti tamo ako hoćeš.

William kimne pa se zamisli.

-Bi li bilo dobro još jednom ispitati svjedoke?

-Boltove? Hm. Pokušaj. Ili, bolje, pokušaj uhvatiti kćerku nasamo. Oni su nešto skrivali od nas, neke činjenice o Jasonovu životu i navikama, to si vidio. Provjeri ima li bilo tko od njih dosje. Idi u mrtvačnicu, porazgovaraj sa dr. Green. Možda pronađe kakve anomalije ili razlog smrti. Ali nemoj se pojavljivati u blizini Seymoureovih. Ako je netko zaista s namjerom ubio Jasona mogo bi pomisliti da je Jade Seymoure vidjela više no što jest.- Hassler zakoči uz rub ceste pored jedne trgovine, pa iziđe. William pođe s njim praćen Axlovim smeđim očima koje su ih gledale kroz staklo. Ušli su u trgovinu: u njoj su bile izložene gitare svih vrsta i oblika, sintesajzeri, bubnjevi, pa čak i trube, saksofoni i nekoliko violina. Hassler produži kroz dućan pored akustičnih, poluakustičnih i električnih Gibsonica pa stane

pored Fenderica. Uskoro im se pridruži prodavačica, mršava crnokosa djevojka odjevena u traperice i crvenu majicu.

Hassler je gledao bijelu Fenderovu bas gitaru sa žutim vratom i crnim "ogledalom" na trbuhu gitare.

-Uzet ću ovu. Može MasterCard?

-Svakako.- reče ona, pa ode u skladište. Donjela je gitaru u kvadratnoj kutiji, pa je razmota i uključi u pojačalo. Isprobala je sve žice i magnete, zatim je dala Hassleru koji još jednom provjeri magnete pa je vrati u kutiju. On je zamoli da je umota u bijeli papir objašnjavajući da je to dar za jednog prijatelja, ona je umota i naplati i Hassler i William izadu iz trgovine.

-Kupili ste mu gitaricu. Baš slatko.

-On je čovjek koji je proveo osamnaest godina u ludnici. Njega prepusti meni- frkne Hassler. -Ti se samo pobrini za svoj posao ovdje.

-Aha... Ako ne njuškam previše, kako ćete izvući Nosferatua iz ludnice? I njima ćete kupiti gitaricu?

-Ne, ali nešto slično. Martyrdom je bio svjetski problem i Nosferatu nikada nije oslobođen nikakve krivnje, mada zvanično nije ni okrivljen. Interpol mu plaća boravak i svi rezultati, dok ih je bilo su dolazili u...

-Znači strpali ste ga u zatvor bez suđenja.

-Interpol je bio na gotovs. Ameri ne vole metal, ne paše njihovim kršćanskim manirima, a delirijusi i hrpetina demonstranata pred Bijelom kućom su prorokovali razne stvari ako se autori "Satan's Music" ne linčuju. Udba se zdušno s nama slagala. Svi zajedno... pa, kupili smo komisiji psihijatara gitaricu...

-I?

-I? I ništa. JNA i Udba su bili vrlo susretljivi. S jedne im strane nije bilo pametno ulaziti u sukobe s Interpolom ili Amerima, s druge strane i njima je Martyrdom dobro stao na žulj i zanimalo ih je što se dovraga dogodilo. Imali smo punu suradnju dok god smo davali informacije koje su htjeli.

-Ruka ruku nije?

-Ruka ruku nije.

Za pola sata Hasslerov avion je bio spreman za polijetanje. Hassler je ostavio ključ od BMW-a Williamu, napisao mu broj svog mobitela i dao brojeve kućepaziteljice i vrtlara. Uzeo je gitaru, pokazao svoje isprave stjuardesi koja je nešto promrmljala pa mahnuo Williamu i nestao u gužvi, prije toga provjerivši je li uzeo sve povjerljive dokumente koji su bili potrebni da se Nosferatua izvuče iz zgrade. Nije ni to bio mačji kašalj.

William mu mahne pa se okrene i pođe prema izlazu.

Hassler je sjedio u dijelu za nepušače, držao gitaru među nogama i slušao CDman. Stavio je Necromancera i zatvorio oči. Nakon pola sata dečko koji je sjedio do njega se promeškolji i oslovi ga.

-Oprostite, ali što slušate?

-Martyrdom.- odgovori Hassler skinuvši slušalice. — Zašto? Je li preglasno?

-Ne, ne. Dobra mjuza, htio sam znati koji bend. Kako to da su vam dozvolili da nosite kutiju? Ja sam htio uzeti nekakvu vazu sa sobom ovamo jer sam se bojao da će je razbiti, ali nisu mi dozvolili. Što je u kutiji?

-Gitaru. Ja imam male povlastice.

-Gitaru? Vi svirate?

-Nekada sam svirao, kad sam bio mladi. Ova je za prijatelja.

-Onda ste menadžer?

-Ne. Ja sam policajac. Radim za Interpol.

-Oh.- reče mladić i odmah zašuti. Hassler se nasmješi i vrati slušalice na uši. Zatim iz džepa izvadi "Ponoć" Deana Koontza, hrvatsko izdanje, i počne čitati. Nije dugo govorio taj jezik, morao je malo "ponoviti". Nije dugo čitao niti tog pisca, ali ga je knjiga u Boltovoj vitrini podsjetila.

Sletjeli su za dva sata, bilo je pola jedanaest. Hassler je pozvao taksi i uputio ga u jedan od hotela gdje je rezervirao sobu i odmah zaspao. I Axl, koji se vozio s prtljagom, je bio umoran i nervozan, ali jedino mu je Hasslerova značka odobrila ulaz u hotelsku sobu.

Hassler je naručio buđenje u šest sati.

Sjeo je na krevet i nazvao Helenu u Njemačku. Razgovarali su nekoliko minuta, rekao je da je u Hrvatskoj, i da, da ponovo radi na Martyrdomu. Rekao je da ne zna kada će se vratiti i da nema pojma hoće li se taj slučaj ikada riješiti. Helena je rekla da je Elke položila još jedan ispit iz matematike, pa joj Hassler kaže da joj čestita u njegovo ime i da je odvede na pizzu. Obećao je da će doći kada završi s ovim slučajem i pozdravio. Potom je nazvao Rent-a-car, pa taksi službu.

Zatim je ustao, odjenuo se i vezao Axla, pa izišao iz hotela i sačekao taksi.

U Rent-a-caru je dobio bijeli golf GX pa se odvezao u bolnicu "Sveti Duh".

Ostavio je Axla u autu, pokupio gitaru i izišao. Ušao je i potražio glavnu sestru.

NECROMANCER

-Dobar dan,- pozdravio je na savršenom hrvatskom sa jedva primjetnim naglaskom i pokazao isprave. -Tražim Gregora Šturma.

Sestra se malo zbuni pa ga uputi u ured glavnog upravitelja.

-Dobar dan,- reče ovaj kada je Hassler ušao. -Ja sam Ivan Ogresta, upravitelj.- predstavi se ovaj. Bio je nešto stariji od Hasslera, proćelav, debeo. -Javili su nam vaši iz Engleske da ćete doći. Drago mi je da sam vas upoznao.

Hassler se nasmiješi, pa sjedne na ponudenu stolicu i spusti kutiju uz nogu.

-Rekli su da ćete htjeti odvesti Gregora iz bolnice. Je li to istina?

-Svakako, bit će mi potreban. Kakvo je njegovo stanje? Nisam čuo ništa o njemu od kada su ga doveli ovamo.- Hassler Ogresti preda hrpu papira.

-Bitno se popravilo. On nije nesvjesan niti retardiran, on pati od kronične šizofrenije što rezultira povremenim napadajima agresivnosti i histerije. Ali sve su rijedi. Osim toga, savim je normalan.- Ogresta je govorio dok je pregledavao papire. Uvjerenje, uvjerenje, uvjerenje, isprave, računi, bla bla bla... Sve se činilo u redu. Ogresta nije mogao znati da je papir koji je trebalo predati bivšem direktoru, Jovanu Stankoviću, Hassler zadržao za sebe. Ogresta je bio doktor psiholog profesionalac, Hassleru to nije trebalo reći da mu bude jasno. Što je jedan mozgodoktor znao o Udbi i Interpolu? Ni koliko je crno pod noktom.

-Aha.

-Ali kao liječnik i čovjek s dugogodišnjim iskustvom, ja vam ne preporučam da ga vodite izvan ove ustanove. Ja vam to ne mogu zabraniti jer bi to bilo ometanje istrage, a osim

toga, otkad su mu roditelji umrli, Interpol plaća njegov boravak ovdje i ima potpuno pravo da donosi odluke.

-Zaista? To nisam znao. Ali ja vodim Nosferatua sa sobom.

-Sigurni ste?

-Da. I to sada odmah. Nosferatu je jedini ključ ovom slučaju.

-No dobro.- nervozno ustane Ogresta. -Činite što želite, ja i dalje mislim da ovo nije dobra ideja. Ako se išta dogodi – vi preuzimate potpunu odgovornost. Što je u kutiji?

-Svakako, odgovornost... A, kutija..? Ma... Kupio sam mu dar. Gitaru.

-Oh.

Hassler pruži ruku Ogresti pa iziđe iz ureda. Ogresta je poslao jednu sestru da odvede Hasslera u Gregorovu sobu i ona pozove Hasslera niz hodnik.

-Hoćete li da idem s vama?- upita sestra kada su došli do vrata njegove sobe.

-Ne, ne. Idem sam. Je li otključano?

-Da. Ovih dana je bio izvanredno stabilan.

Hassler kimne i pokuca. Nakon kratke tišine, iznutra začuje poznati glas koji je toliko puta slušao u pjesmama. Nosferatu je bio čest pomoćni vokal. Glas mu se produbio za nekoliko tonova, postao grublji i muževniji. -Da?

Hassler otvori vrata, ali ostane na pragu. Na krevetu je sjedio muškarac nešto niži od njega, vitak, mišićav, duge crne, malo kovrčave kose. Bio je odjeven u crne traperice i majicu na kratke rukave sa naslovnom slikom "Necromancera". Njegovo kvadratno lice i prav nos gledali su sumnjičavo prema vratima na kojima je stajao Nijemac. Zelene oči su odmjeravale snažnog plavokosog čovjeka od glave do pete.

-Hassler? Andreas Hassler?- upita on nakon nekoliko trenutaka.

-Zdravo. Nosferatu.- pozdravi Hassler i uđe u sobu zatvorivši vrata za sobom. -Promijenio si se.

Hassler mu pride i pruži mu ruku. Nosferatu se nasmiješi pokazujući velike, pravilne zube.

-Sam si? Gdje je Herman?- zirne Nosferatu preko Hasslerovog ramena.

-Umirovljen je. Sada imam novog partnera, nekog zbunjenog mladog Škota. Ostavio sam ga u Londonu.

-Herman. Svidalo mi se to. Herr Mann. Gospodin Čovjek.- smrmlja Nosferatu ponovo se posjevši na krevet, pa ponudi Hassleru da sjedne na stolac koji je bio pored kreveta.

-Svejedno, drago mi je da te vidim. Otkad su starci umrli nisam imao posjetu. Već dve godine.

-Što se dogodilo?

-Prometna nesreća.- odgovori Nosferatu s tragom tuge u glasu. -Ali kako to da si došao? Prisjećaš se starih prijatelja? Nostaligija za matičnom zemljom? Ufurao se u fore s dijasporom? Bar si dobro savladao jezik, to ti moram priznat.

-Za razliku od tebe,- Hassler se grleno nasmije -nesrećo.

-Seljo ostaje seljo.- Nosferatu uzvрати smiješak, ali nije odustao od svog pitanja.

-Pa... Ne. Nijedno od toga. Došao sam te izvući odavde. Kupio sam ti nešto, usput.- reče Hassler i pruži mu kutiju.

-A... Znači da si ponovo otvorio slučaj Martyrdom, zar ne? Ja nemam više ništa za reč. Neću ti, bojim se, biti od velike pomoći. Hvala.- reče Nosferatu uzevši kutiju i rasparavši papir. Zatim naglo otvori kutiju i izvadi gitaru.

-Da, ponovo radim na Martyrdomu. Ali kasnije ćemo o tome. Svida ti se?

-Pre...prekrasna je...hvala!- reče ovaj i nježno je položi u krilo. Neko ju je vrijeme milovao i dodirivao žice, a zatim počne svirati. Zvuk je bio tih, gotovo nečujan ali Hassler ga prepozna: "Necromancer".

-No dobro. Sada si me zadužio. Idem s tobom.- reče Nosferatu kad je završio "Necromancera". Držao je gitaru čvrsto s obje ruke, naslonjenu na trbuh.

-Nedostajala ti je?

-Bila je sve što sam imao.- smrmlja ponovo pogladivši gitaru. -Sve što me je zanimalo. Ovdje su mi dozvolili televizor, ali nisam smio slušati muziku a još manje imati gitaru. A mjuza na televiziji je strava. Hvala. Hassler se nasmješi.

-Znaš, gitare imaju žice... boje se da se ne... – Nosferatu se uhvati rukom za vrat kao da se davi.

-Idemo odavde. Mora da nemaš pojma šta se događa u svijetu.

-Oh, imam, ali ne u svjetu mjuze. Nije stvarnost baš kao u filmu. Pa ja sam u ludnici, ne ispod kamena.- ovaj se naceri i krene prema vratima. -Naučio sam gledati filmove. Natjerali su me da završim srednju školu i maturiram. Kad smo postali glavna furka u drugom srednje više nismo imali vremena za školu. Osim toga, gledam dnevnik u pola osam. Pravi starkelja, ha?

-Pa, imaš trideset godina sada. Ili trideset i jednu? Nosferatu se naceri.

-Trideset i *sedam*. Imao sam šesnaest kada sam se pridružio Martyrdomu 1977. Bili su mladi, ali ja sam bio najmladi...Ali nitko nije imao ruku za bas kao ja.- On potegne po žicama gitare. -*The Lament of the Undead* je priznato najbolji instrumental u povijesti heavy metala, a nema gitara.

Hassler ustane i gurne ga kroz vrata smiješeći se. Nosferatu se uvijek volio hvaliti. Bio je samozadovoljan, pun sebe ali je, bez iznimke, bio najbolji basist koji je ikada svirao na pozornici. Kada je Nosferatu ušao u Martyrdom njihova je muzika dobila još jednu dimenziju, postala punija, cjelovitija: Nosferatu je imao smisao da održi pjesmu u cjelini ali da ipak ne složi bas od bespredmetnih ponavljanja jedne te iste note. Izišli su iz bolnice neometani, čak ih nitko nije pitao nikakav potpis niti išta slično. Nosferatu se smjestio na prvo sjedalo golfa i češkao Axla dok je Hassler okružio auto i sjeo na sjedalo vozača. Axl je, iznenađen pažnjom kojom ga je obasuo Nosferatu, skočio prednjim nogama na Hasslerov naslonjač a Nosferatu mu je, iznenađen, zabio glavu gitare pod rebra.

-Hej! Ja pokušavam voziti ovdje, vas dvoje!- vikne Hassler odmičući gitaru i mlateći Axla po njuški što ga je samo razigralo.

-Pardon, stari.- rače Nosferatu maknuvši gitaru. -Taj pas ti je zapušten.

-Axl zapušten? Ne nasmijavaj me.- smrmlja Hassler i krene niz ulicu izbjegavši škodu koja se parkirala opasno blizu njegovog iznajmljenog golfa. Nosferatu je gledao bolnicu dok su odlazili.

-Više se ni ne sjećam kako izgleda normalan svijet.

-Normalan svijet?

-Kada si u ludnici, poludiš htio ili ne. Ja jesam bio malo divalj i rastresen. Mislim nakon onoga što se dogodilo, tko ne bi bio. Ali od onda je sve postajalo gore, razumiješ. Ništa ne vidiš, razgovaraš samo s psihijatrima koji ne govore ništa drugo nego ponavljaju kraj tvoje rečenice, kao ti sada, i sa sestrama kojima se gadiš jer su devedest posto časne sestre, pa si ili Satanov izaslanik ili potencijalni silovatelj. Prvu

godinu su me mazili, onda je bilo tu i tamo zanimljivo jer su dolazili profovi da završim srednju školu, a nakon toga čisto sranje. Buđenje u sedam, doručak, ručak u dvanaest, večera u sedam uveče. Dva sata televizije dnevno. Sat terapije s idiotima. A ostalo – tu i tamo nešto pročitaš, uglavnom buljiš u plafon i sijecčaš se nekih boljih dana. U društvu si idiota, luđaka i manijaka i onda se još i čude zašto si lud, histeričan i “ne pokazuješ napredak”.- Nosferatu zašuti i zagleda se kroz prozor. -I onda stvarno poludiš.- reče nakon nekoliko trenutaka, pa upita: -Kamo idemo?

-Vodim te na ručak, kamo drugamo? Podne je, nagnjavili su me u Rent-a-Caru inače bih došao prije. Da okusiš malo “normalne” hrane.

Nosferatu se nasmije. Hassler je primjetio da još nije prestao stezati vrat gitare.

Stali su ispred pizzerije.

-Vodio bih te u skuplji restoran, ali ne želim da ljudi pomisle štošta o meni.- našali se Hassler.

-Puna mi je kapa zdrave hrane i izabраниh gluposti. Samo daj kilu catchupa.- smrmlja Nosferatu i podigne sjedalo da Axl može izaći.

-Mislim da ne puštaju pse u pizzeriju.- upozori ga Hassler.

-Imaju terasu straga. Vidio sam kad smo dolazili. Prazna je.- reče Nosferatu krenuvši ka terasi. Zaista, terasa je bila tamo, u suprotnom kutu bio je samo jedan par suviše zanesen sobom da primjeti psa ili bilo koga drugog taman da im je sjeo na stol. Sjeli su za stol u kutu terase (a Axl je legao pod stol) i čekali konobaricu. Naručili su hranu i piće, Hassler je po običaju naručio pivo a Nosferatu Coca-colu dodavši da više nikada u životu neće popiti nikakav prirodni sok. Alkohol je odbio rekavši da nikada nije mogao popiti čašu piva bez da mu se svijet okrene naopako. Objasnio je

Hassleru da ima neki problem s krvlju i ne podnosi alkohol. Konobarica se nije bunila na psa. Vjerojatno je to imalo veze s dugim stolnjacima na stolu ispod kojeg je Axl tiho ležao. Neko su vrijeme jeli u tišini, ali Nosferatu se stalno osvrtao prema vratima iza kojih je nestala konobarica.

-Kakva je to buka?- smrmlja on nakon nekog vremena. – Pizza mi skakuće u želucu od toga.

-Im? Buka?- reče Hassler zbunjeno. –A, misliš muzika.

-Hej! Ugasi tu jebenu larmu!- zaurla nervozno Nosferatu. Okrenuo se prema vratima i buljio u njih namrgodeno, toliko ljutit da se mala konobarica koja je izišla iz kuhinje nasmrt prepala i napravila nekoliko koraka unatrag. –Jel' ti mene čuješ? Tebi govorim, kravo!

-Nosferatu, daj se smiri.- smrmlja Hassler. Nije bio siguran je li to ono što je Ogresta nazvao "povremenim napadajima agresivnosti" ili je to Nosferatuov normalan odnos, jer je, iskreno rečeno, i njemu smetala potmula tutnjava bespredmetne techno glazbe koja je izlazila iz zvučnika na terasi. Hassler nije bio "metalac" niti "rocker" niti je pripadao bilo kojoj grupi koja je podržavala ikakvu vrstu muzike, ali poštovao je "pravu" glazbu, onu koju su izvodili ljudi a ne kompjuteri. Kada je bio mlađi on i nekoliko prijatelja osnovali su rock'n'roll bend koji je zvučao očajno i u kojem je Hassler bio ritam-gitarist, ali odonda je držao do glazbe koju sluša. Zatim je došao slučaj Martyrdom. I od onda je zavolio heavy metal i srodnu glazbu. Techno i slične novotarije nisu bile za njega.

-Mala, ugasi to! Čuješ? Ili stavi kulturnu muziku ili pusti tišinu! Hrana mi trči po stolu od toga!- zareži Nosferatu ne obazirući se na Hasslera.

-Komm! Smiri se, ja ću to srediti.- smrmlja Hassler, ustane i pođe do konobarice. Promrmljao je nešto što

Nosferatu nije čuo, pa se vratio za stol. Nekoliko trenutaka kasnije muzika je stala. Onaj par u suprotnom kutu terase zbunjeno je gledao uredenog čovjeka u odijelu i divljeg tipa u crnoj majici i trapericama.

-Rekao si joj da sam potencijalno opasni ludak i ugasila je?- upita ga Nosferatu s punim ustima kad se vratio i sjeo za stol.

-Rekao sam da si malo previše popio.- nije se dao smesti Hassler. Nastavio je jesti: imao je još pola pizze, dok je Nosferatuu ostalo još samo nekoliko zalogaja.

-Popio? Hm. Da sam popio bio bi sada sa mnom u bolnici.- smrmlja basist kad je zaključio da je bolje da sačeka dok Hassler pojede bar trećinu onoga što mu je ostalo pa da onda dovrši sa svojom pizzom.

-Huh? Tako ti je loše od alkohola? Mislio sam da su metalci rođeni alkosi.- nasmješi se Hassler.

-Ne ja. Prvi put se dogodilo na mom prvom izlasku. Imao sam petnaest godina i nešto love u džepu. Popio sam tri pive i srušio se. Mislili su da sam se nadio pa nitko nije obraćao pažnju. Na kraju su me oživljavali elektrošokovima.- objasni Nosferatu.

-Auh. I odonda ne piješ?

-Ružan je to osjećaj, znati da su te volti spasili od zemlje.- smrmlja on spustivši ruku pod stol i tražeći Axlovu glavu. -Od onda nisam popio ni kap.

-A drugi?- upita Hassler režući pizzu. -Iz Martyrdoma? Jesu li oni pili?

-Ne na turnejama i koncertima. Onda nemaš vremena piti. Styx je zabranjivala alkohol tokom turneja. Bila je perfekcionista. Diabolus je tu i tamo bio neprecizan na gitari. Teško je to, uveseljavati rulju skakanjem i pogadati prava polja za solazu. Često su se svađali zbog toga. Da je još bio

naliven...- odgovori ovaj, ali osjetio je nesiguran teritorij. Hassler je bio tamo. Zašto je pitao takva pitanja? On je to morao znati i sam.

-Da. Vaši su koncerti uvijek bili savršeni. "Satan's Music" je, što se izvedbe tiče, jedan od najkvalitetnijih live albuma ikad izdanih. Jesi li ti griješio?

-Ja nikada ne griješim.- naceri se Nosferatu. -Nikada. Ni Styx ni Loki. Noxius je na prvoj turneji malo miješao riječi, ili bar je tako govorila Styx, tu i tamo je bio prebrz i na kraju turneje bi se njegov glas malo izlizao, ali i on je bio... izuzetan. Diabolus je bio malo brzoplet.

-Loki se drogirala.

-Da. U početku je to bio gdje koji trip, malo koke ili lude trave. Ali zadnje je godine bila zbilja među oblacima. Udarilo joj je sve to u glavu. Ja, Noxius i Styx smo bili čisti, a Diabolus je znao tu i tamo dobro popiti kada nismo bili na turneji. Noxius nije smio ništa osim pokoje pive, Styx mu je čuvala glas kao da je Pavarotti.

-Styx je bila frontman? Ona vas je okupila?- upita Hassler prinoseći ustima poslijednji zalogaj. Nosferatu je već završio.

-Da. O sastavljanju Martya ne znam puno jer sam došao tek '77 kad je Slayer poginuo.- odgovori on pa ustane, jer je Hassler već krenuo između stolova. -Znaš, bojim se da sve to propada.

-Hm?

-Metal. Rock. Sve ono što smo mi bili. Čuo sam nekoliko novih pjesama starih bendova, sve su mekane i glupe. Izgubili su silinu, moć, mladost koju smo imali.

-Moć? Koja je bila vaša moć nad tom ruljom, Nosferatu? Zašto su vas slušali?- upita Hassler okrenuvši se. -Zašto su kupovali vašu glazbu? Zašto je danas kupuju? Što je izgubljeno?

-Vjera. Snaga. Bunt. Želja za boljim stvarima i uništavanjem loših, nepoželjnih stvari. To su oni htjeli. A mi smo bili oni koji su to nudili. Oni koji su izlazili na pozornice, pred njih, pred svijet i usuđivali se to sve izreći. Kada je Noxius zapjevao "Warpigs" ili "Swamps in their Heads", pa "Love Child", "Pooor People to Rich People"... Trebao si vidjeti kako su im oči onda svjetlile! Da smo rekli: sada idemo i rušimo vlast, on bi savladali sve vojske, svojim mesom bi razbili svaku barikadu! To je bilo nešto, to je bilo on pravo! Nakon hipija koji su molili za ljubav i nisu uspjeli, mi smo došli *zahtijevajući* određene stvari – milom ili silom. Ali bilo je još toga, još toliko toga! Ima naših pjesama koje su ih vodile na putovanja, tamo gdje su željeli biti, da čine stvari koje su željeli činiti! Oni su bili samo hrpa dječurlije koja je sjedila doma i pitala se što će s vremenom. Kada smo ja i Noxius zaurlali "Necromancera", "Enchanted Forest", "Wolfpack", "Magic Wand", oni su odletjeli na mjesta o kojima su sanjali, borili su se protiv čarobnjaka, ratovali zajedno s vikinškim ratnicima na smrznutom moru, trčali s vukovima u potjeri za hranom, osjećali se slobodni, snažni i divlji, bez stege civilizacije. Mi smo bili razbijači, mi smo otvarali puteve kroz koje su oni htjeli ići i bili smo sve što su oni htjeli biti. Nije samo Martyrdom bio takav, ne: svi smo mi bili takvi. Sabbath. Iron Maiden. Manowar. Metallica, kasnije. Danas, ajde, možda. Manson i kompanija, ali to je slabo, slabo! Šta su oni? Ma daj... Ali mi smo bili netko i nešto, pobogu. Mislim, ja sam proveo sate i sate i sate svaki dan pišući note i radeći im tu muziku. Styx se nije niti odvajala od bubnja, ona je valjda i spavajući bubnjala. Loki i Diabolus su znali po *tri tjedna* neprekidno raditi na jednoj jedinoj poluminutnoj solaži. Noxius je imao najveću odgovornost, urlao je svaki dan.

satima, dok mi nismo shvatili što on želi od nas. Mi smo na koncertima bili znojavi, umorni, na kraju smo se samo nemoćno smiješili masi i plazili u svoje hotelske sobe četveronoške. Ljudi su se čudili kako je Styx izgledala, onako mišićava i sve. Trebalo je mlatiti te vražje membrane tri i pol sata bez prestanka. Njoj je još bilo još i najteže. A i Diabolus je skakao i vrištao cijelo vrijeme.

-Istina.- reče Hassler paleći auto. -Bio sam na mnogim vašim koncertima. Svima nakon Berlina.

-To je bilo nešto, kužiš? Oni su vidjeli da se znojimo za njih, da se trudimo za njih, da govorimo za njih, da se brinemo za njih. Hipiji su propali, rock nije bio dovoljan jer je bio pretih. Trebalo je razbiti zvučnike i vilice. Danas je to mrtvo.

-Što?

-Duh. Danas ti tip doma odsvira tri note na synthu, smješa ih na kompu i to ti je instrumental. I onda ti dode pet ženskih u dekolteima do koljena ili par pederčića s ženskim frizuricama, pofarbanih, čisto izbrijanih i napudranih. Pa ti ispričaju kako je osnovna stvar u životu za tipa nać žensku i obaviti što prije, po mogućnosti da ne pogledaš ženi facu. A curama da rašire noge i budu dobre. Šta? Naš "Lovechild" je zapalio sve ženske koje su ikada čule Martyrdom. Pjesma o curi kojoj starci nisu dozvolili da pobaci, koju je glupan napustio, koja je završila ko beskućnica s šesnaest godina i klincom koji je završio u domu a ona mrtva u kontejneru. To je bila pjesma za ženske. To su ti one volile: da im pokažeš da se brineš, da im objasniš protiv čega se treba boriti, da vide da ih smatraš za nešto više od običnih kurvi. Nas su voljeli svi jer su Styx i Loki bile u bendu. A bile su vražji dobre sviračice. A danas? Girl Power, čovječe. U prevodu na hrvatski: curo, raširi noge i sva su ti vrata otvorena. A ako ne

upali. zaprijeti da ćeš ih skupiti. i eto! Pa onaj – kako to zovu – hip hop? To je ispod nivoa čovjeka. I to se izrodilo iz rapa isto kao što su se ova sranja iz metala. A ono što smo maloprije slušali? E, *to* nije za normalna stvorenja. To je kao da su moji iz ludnice radili mjuzu puštajući vodu u zahodima. I to ljudi danas slušaju.

-Vremena se mijenjaju.- reče na to Hassler. -Nema bunta, nema ničega. Ljudi se samo žele isplesati. Opustiti. Previše je rada, previše opterećenja. Sada je muzika bijeg od stvarnosti, od problema. Opuštanje.

-Opustiti? Opuštanje? Opuštaš se spavajuć, čovječe! Muzika treba imati nekakav usrani smisao.

-Istina, ali, kao što si i sam rekao, nije samo muzika važna. Važan je kontekst.

-Da. To je istina. Danas klinci vani nemaju pojma kako je kad te neko napumpa a ti ne možeš pobaciti. Ili kad ti susjed kupi novi kabriolet a ti nemaš za kruh. Ili kad ti je sve što imaš tvoj motor, hlače i jakna. Ne, znaš što oni danas imaju? Si kada gledao Beverly Hills 9101 ili koji je već usrani broj?- Hassler kimne. -E, to imaju. Bogate mamice i tatice koji daju lovu bez da pitaju. Auto za osamnaesti rođendan. Bezbrizno školovanje. Vesele praznike. Rolerice. Sjajne fluorescentne minice i tri hiljade pari traperica u ormaru. Posebnu sobu za garderobu. Najveći im je problem što im se mala koja im se dopada zatreskala u quarterbacka školske momčadi. Imaju love za drogu, cugu, robu, šta god im sine. I zašto da se oni bune? A mi? Hrvatska? Stari moj Švabo, mi smo ti ko zrcalo. A zrcala su glupa. Imali smo rat koji smo zaobišli. Bruce Dickinson je išao pjevati u Bosnu, ne "E.T." i drugi "glazbenici". O, da oni su se bunili. Dok je bilo profitabilno. "Stop The War". Ma daj. "Molim te lepo, gospon Milošević, kaj buš nam meknul tenkec spred hiže..?" To nikada nije

moglo proći s *nama*. Mi bi razbili usranu pozornicu s gitarama i pokoje dupe na visokoj poziciji bi odletilo kad bi izašo CD, ako ništa drugo zbog pritiska naših fanova. Danas, kad treba vrištati i urlati i dignuti glas, danas se naši klinci koji se ne mogu ni usporediti s Amerikancima drže njihove furke: fitness, disco, seks do pakla, glupa mjuza, pijača i droga. A nemaju love ni za školske knjige, samo šta oni to ne vide jer su zatupljeni. Znaš zašto smo mi bili idoli, ikone, bili netko? Jer smo bili kao oni. Jer smo izgledali kao oni, oblačili se kao oni. Diabolusa nije zanimalo što izgleda kao da ga je neko mlatnuo daskom po nosu. Išla je fora da su ga starci hranili kroz staklo. Ali samo je njegov Fender bio važan. Styx je bila šta je bila, kakva je bila. U sumrak nisi više mogao reći je li muško ili žensko, od riječi "lijepa" dijelile su je svjetlosne godine, ali kada bi se pojavila na pozornici svi su urlali ko da će je progutati. Loki je bila zgodna, zgodna ko i svaka cura onda. Ja sam bio žgoljo s bas gitarom i velikim zubima ali sam uz bas dobro urlao u mikrofon. U ludnici sam malo vježbao, napumpao mišićje pa sada izgledam bolje. Noxius je bio dvaput ženstveniji od Styx, bio je vitak, imao to glatko lice i nisu mu rasle dlake na prsima. Ali rulja ga je obožavala makar nije bio macho-man. I oni su bili takvi: obični, neki ružni neki lijepi ali svi više-manje podnošljivi. Danas gledaš spot pa nisi siguran jel' to mjuza ili izbor za miss svijeta s glazbenom zavjesom. A Noxius, kakav je bio, još je uvijek bio muževniji od ovog danas. Ma daj pogledaj ti te...na primjer, ne znam, Backstreet Boyse. Imao sam čast vidjeti jedan njihov spot. Pa šta su to uopće ljudi? Mislim, ajde, ako svi misle da su zgodni. OK, kužiš, ali to nije to. Mi smo bili dio te publike, mi smo bili sve što su oni bili. Ovi sada su nekakvi neuhvatljivi idoli, bez duše, bez mozga.

Nosferatu se toliko zanio da nije niti primjetio da su stali ispred hotela. Hassler ga je promatrao dok je govorio.

-Čekaj, čekaj, čekaj! Ovo moram zabilježiti da kasnije prodam nekim novinama.- nasmiješi se Nijemac. –Da, imaš pravo. Ovo su stvarno loša vremena za muziku. A sad me čekaj ovdje, idem po torbe, tu su na recepciji, pa idemo na put.

-Molim? Kamo?- upita Nosferatu, ali Hassler je već izišao i zatvorio vrata. Vratio se malo zatim, pa Nosferatu ponovi pitanje.

-Gorski Kotar. Idem tamo gdje je sve počelo. Ja ću riješiti ovaj slučaj. Nosferatu, makar ti šutio. Za sada ti vjerujem u ovu priču o duhu, buntu i ikonama. I ne samo da vjerujem: istinita je, osjećam to, za metalce općenito, pa i za rockere, i za hipije prije njih. Sve je to u biti isto, samo druge parole, druga imena, drugi ritam – ali ista poruka. Ali ne za Martyrdom. Martyrdom je bio nešto više. A ako uočim da mi ti priječiš put do otkrivanja što je to Martyrdom bio zgazit ću te kao mrava. Jasno?- odgovori mu Hassler nagnuvši se prema njemu. Nosferatu se nasmiješi.

-Nema tajne. To je to.

-Ako je to to, zašto se na drugim koncertima nisu vršila masovna samoubojstva? Zašto se u pet dana nakon izlaska albuma niti jednog drugog benda nije “deliriziralo” pedeset i devetoro ljudi?

Hasslerovo pitanje je ostalo visjeti u zraku. Nosferatu se zagledao kroz prozor u zgrade i automobile koji su prolazili pored njih. Axl mu je stavio glavu na rame i gurnuo njušku kroz poluotvoreno staklo. Hassler je izišao iz automobila i za nekoliko se minuta vratio sa jednom malom torbom koju je stavio u bunker pa se vratio za volan.

-Zašto je ovaj slučaj ponovo otvoren?- upita nakon pola sata vožnje Nosferatu. Zgrade i ulice koje je do sada gledao kroz prozor zamijenile su široke livade.

-U Londonu, gdje sada radim, jedan je momak umro od delirija. U detalj jednaki simptomi. Slušao je Martyrdom. Ovo sam našao u njegovoj sobi.- Hassler otvori pretinac ispred Nosferatuovih nogu i izvadi tri Martyrdomova CD-a pa ih pruži Nosferatuu. Da je Hassler imao vremena promatrati Nosferatua, vidio bi kako su mu ruke zadrhtale kada ih je uzimao, kako mu se lice napelo u nekom čudnom izrazu, kako su mu oči zasjale nekim neobičnim svijetlom, kako mu je iz pluća pobjegao oštar siktavi uzdah. Kada je policajac nastavio pričati o Jasonu, Seymoureovima i Jasonovim roditeljima Nosferatuove su se oči još malo razrogačile dok je drhtavim rukama otvarao posljednju stranicu "Necromancerove" knjižice. Zagledao se u Styx i u stvorenje koje je klečalo, ne, puzalo pred njom. Ta je slika sada, nakon toliko vremena, još uvijek u njemu pobuđivala iste osjećaje. Nemoć. Bol. Ali nadasve strah. Necromancerova se ruka ovila oko njene noge. Na njenom je širokom licu lebdio zli, opaki, opasan smiješak. Ali bilo je tu još nečega, nekog zadovoljstva, odvratnog uživanja, ushita... ne, ne, to nije bilo to. Bio je to čisti osjećaj moći. Nadmoći.

-Pitam se što je tada mislio i osjećao.- smrmlja Nosferatu sebi u bradu.

-Hej! Ti mene slušaš?- upita Hassler zabrinuto ga pogledavši. -Nosferatu? Jesi li dobro? Sav si blijed!

-Ha? Da, da, dobro sam. Samo sam razmišljao na glas. Da, čuo sam što si rekao.- odgovori pogledavši Hasslera sa izrazom čovjeka koji se upravo probudio iz sna. -Dobro sam. Hassler se okrene, sada gledajući cestu.

-Što si mislio s tim? Mislio i osjećao? Tko? Jason?

-Ma. Ne Jason.- smrmlja Nosferatu ponovo se zagledavši u sliku. -Necromancer.

-Ha?

-Uvijek je ova slika bila nešto posebno.- smrmlja ovaj nakrenuvši je prema Hassleru. -Kao da je živa. Prava. Istinita.

-Ne pratim te.

-Ja sam smislio Necromancera. Znaš, onda sam puno čitao, bio sam opsjednut s tim stvarima: znaš ono, Conan, ta mi je bila najdraža, pa Gospodar Prstenova, to mi je isto neko vreme bilo dobro, pa kasnije horror filmovi i slične stvari. Ja sam stvorio Necromancera: crtao sam ga danima za naslovnicu, inače nam je to radio Bruce Reed, neki Englez. Ja sam napisao i njegovu pjesmu, prvi put da je netko osim Styx napisao naslovnu pjesmu, mada ju je ona potpisala na kraju. Bio je čarobnjak i živio je u toj začaranoj šumi. Mrzio je sve živo i sve je uništavao. Šuma je bila njegov saveznik, prijatelj, pomoćnik, kužiš, ona ih je hvatala za njih. Onda je Styx uzela sliku i dala Reedu da ga iscrta umontira na naše fotografije. Svi smo pozirali za njih. Dogovor je bio da će nas svih uhvatiti i ubiti. Ali nije bilo tako. O, ne. Nije bilo tako.

-O čemu to on priča?- pomisli Hassler, pa glasno reče: -Nego kako? Što se dogodilo? Potukli su se i ona je pobijedila?

Nosferatu se naceri. -Ne. Stabla su bila šupa.

-Ha?

-Stabla. Bila su šupa.

-Pa kakve to veze ima?- upita Hassler. -Misliš, pokidala je grane?

-Ne, ne, ne... Bila su *šupa*. Odzvanjale su. Kao bubanj.- Odjednom Nosferatuov izraz postane oprezan, glas mu se promijeni. -Svirač bez svog instrumenta je kao svi ostali iz

ruje na koncertu: samo promatrač. nemoćan da pokrene događaje. Ali ona je *imala* instrument.

-I? Što to znači?

-Da je imala moć.- šapne Nosferatu. -Porazila ga je. Mog Necromancera. Uvijek sam se pitao što je mislio u tom trenutku, kada je ovako puzao pred njom.

Hassler uzme sliku i pogleda je. Da, mogao se to zapitati. Ali to je bila samo slika, odlična montaža, fantastična Styxina poza, kao da to stvarno proživljava. Svejedno, sada je znao zašto je Nosferatu bio u umobolnici. Ipak, želio je održati razgovor pa upita: -A Noxius? Na slici iza? Zašto se tako smješi? Kao da ga netko gladi, a taj tvoj Necromancer mu vadi crijeva?

-Jer je Necromancer tako radio. Mrzio je svih, volio je da ljudi gledaju što im čini, da pate svijesni. Da su osjećali bol onesvjestili bi se. Noxius je znao da Styx ima oružje protiv Necromancera pa se smijao. Ali bilo je tu još...nešto.

-A Loki? Ona se još mogla osloboditi.

-Nije.

-Diabolus?

-Ne.

-A ti? Jesi li ti mogao pobijeći?

-Ja nisam htio.

-Zašto?

-Jer je bio moj. Ja sam ga stvorio. Bio sam dio njega i on je bio dio mene. Nisam ga mogao napustiti.

-Kako si ga stvorio? Olovkom?

-Ne.- odreže Nosferatu i podigne gitaru pokazujući je Hassleru. -Ovim.

Hassler je zaustio da nešto kaže, ali tada zazvoni njegov mobitel, pa se ispriča i javi.

-Da? Detektiv Hassler ovdje.

-Jeste li vi normalni?- zaurao je s druge strane linije zadihani muški glas. -Izvesti ludaka iz bolnice samo tako, bez da se ikome javite, bez konzultacije...

-Dobar dan i vama.- odreže Hassler. -s kim imam čast?

-Ja sam inspektor Janeš Korošec. Jel' vi znate...

-Ako provjerite s mojim nadređenima vidjet ćete da imam sva ovlaštenja da povedem Gregora Šturma sa sobom.

-Slušajte vi, Hassler.- glas čovjeka se spusti, sada je šaputao, kao da se boji da ga drugi ne čuju. -Ja sam bio tamo te godine, u osiguranju. Vodite ga kamo hoćete, ali po mojim pravilima, jel' to jasno? Sada ćete mi reći gdje ste, stat ćete uz rub ceste i čekati da dodem. Dovest ću doktoricu Crnić i kada bude s vama u autu činite što god hoćete. Ali ja neću...

-Upravo smo na izlazu iz Zagreba.- prekine ga Hassler. -prije naplatnih kućica. Čekamo.- i zaklopivši mobitel skrene uz rub ceste i ugasi auto.

-Ups. Bilo je predobro da bi samo tako prošlo, ha?- upita Nosferatu. Vratio je CD-e u pretinac i otvorio vrata.

-Da.- smrmlja Hassler. -Poslat će nam doktoricu da pazi na tebe. Moramo je sačekati ovdje.

-Krasno.- odreže Nosferatu, izbaci nogu iz auta na rub autoceste pa stavi gitaru u krilo i počne svirati. Hassler se nije na to obazirao nego je iz aktovke koja je bila na zadnjem sjedalu izvadio neke papire i pregledavao ih.

-Oh, traveler, when you see
A singing grass and a walking tree
Oh, then you must flee,
For in Enchanted Forest you must be

Leave now and never look back.

If you do they might not attack...- Nosferatu zašuti začuvši automobil čiji se motor zaustavljao. Iz njega izide mlada

djevojka, dobro građena, odjevena u traperice i majicu, živahne, smeđe kovrčave kose koja je sezala do ramena, mladolika nenašminkana lica i velikih, smeđih očiju. Preko desnog ramena nosila je putnu torbu a u lijevoj ruci aktovku. Iz policijskog automobila ju je gledao neki crnocos policajac. Hassler podigne pogled s papira pa se izvije preko Nosferatuovog sjedala da joj otključa vrata. Ona ubaci torbe pod njegovo sjedalo i sjedne do Axla zalupivši vratima.

-Dobar dan. Ja sam dr. Suzana Crnić.- reče ona veselo dok je Nosferatu trpao gitaru u auto.

-Dobar dan, ja sam, Andreas Hassler. drago mi je....- on pruži ruku preko ramena i ona je dohvati.

-Ja sam ludak.- veselo se nasmješi basist i pruži joj ruku.

- Možete me zvati Nosferatu.

-Gregor mi se više sviđa.- reče ona.

-Meni ne.- odgovori on. -Vozi, Andreas.

Hassler zareži ali krene prema kućicama, pa ponovo stane i plati cestarinu. Reda gotovo da i nije bilo. Odmah je nastavio dalje.

-Pa, kamo se ide?- upita Suzana kad su se vratili na autocestu.

-Doma.- reče Nosferatu. -K meni. Kućama ostalih članova benda.

-Upoznati ste s Martyrdomom?- upita Hassler.

-Više-manje.- odgovori ona.

-Oprostite, gospođice Crnić, ali koliko imate godina?- nastavi Nijemac.

-Dvadeset i sedam.

-Aha. Vi ste..?

-Ukratko, psihijatar.- reče ona. -Čujte, želim vam pomoći a ne stvarati probleme. Stvarno. Pročitala sam dosjee o Martyrdomu i o svim članovima benda, znam koliko znaju

svi ostali policajci ovdje. Vjerojatno ne koliko vas dvoje, ali ipak, za sada, dovoljno.

-Psihijatrica. Lijepo. Znate, da ste u mom bendu, nazvao bih vas dr.Acula.- provocirao je Nosferatu.

-Da?- ona se bezazleno nasmješi. -Prijeđi na ti, stariji si od mene. Kako si dobio taj nadimak? Nosferatu?

-Odabrao sam ga. Kao i ostali članovi benda.

-Mislila sam da samo death metalci imaju takve nadimke.

-Mi smo uveli ideju. Kasnije su je preuzeli samo death metalci. Mi jesmo u neku ruku bili death, što se tiče tekstova. Muzika je bila čisti heavy.

-Čula sam. Ti si ušao u bend kasnije?

On kimne.

-Kako to da su odabrali tebe?

-Trebala mi je prilika. Došao sam na audiciju.

-Bio si najbolji?

-Daleko. Ja sam i sad najbolji.- on se osvrne podigavši ruke. -Ovo su zlatne ruke, dr. Acula. Niko ne zna basirat ko ja. Nitko. Nikada.

-Kako si naučio svirati?

-Starci su platili školu. Prva četiri muzičke sam završio u Delnicama, ko klinac, na posuđenoj akustičnoj gitari. Kad sam završio školu preselili smo se u Rijeku. Starci nisu imali love za gitaru jer smo ja i sestra krenuli u srednju, ali sam na dedinom tavanu našo nekakvu staru tamburu, sličila je na akustičnu gitaru. Tako sam stavio samo četiri žice, jer s pet ionako nisam mogao solirati pa sam napravio bas gitaru. Bilo ju je gadno štimat, ali nekako sam uspijevao. Svirao sam je dvije godine, kada je Slayer poginuo. Onda sam otišao na audiciju s mojom "gitarom" i pokazao što znam na njoj. Styx mi je dala pravi, Fenderov bas nakon toga, trebalo mi je malo

da se priviknem, ali primili su me. Nakon toga sam skupio gomilu instrumenata.

-Nosferatu je potpuno promijenio zvuk Martyrdoma.- nastavi Hassler. -Prije su zvučali šuplje, kada su htjeli da se čuje bas nisu smjeli solirati jer je Slayer jednostavno bio previše tih. Nosferatu je zvučao glasnije i punije i bas se probijao kroz solaže.

Suzana počese Axla ispod vrata i on joj se zavalio u krilo mumljajući i cvileći, tražeći pažnju. Hassler se usredotočio na vožnju, a Nosferatu je stiskao žice na gitari ljevicom no nije svirao desnicom. Uskoro mu se glava spustila na prsa, ritam disanja postao ravnomjieran a lice bezizražajno. Za njim zaspala je i Suzana. Hassler se za trenutak zabrinuo da će i sam zaspati pa je obratio više pažnje na vožnju, ubrzavši malo i pretičući češće no obično. Sada je iz nekog neodređenog razloga osjetio potrebu za žurbom, za vremenom, osjećao je da je svaki trenutak važan.

Znao je da je Nosferatuov stan u Rijeci, pa je produžio pravo u Rijeku umjesto da stane u Gorskom Kotaru. Bilo je pet sati, znao je da će Nosferatu i Suzana biti gladni i bezvoljni kad se probude, pa je odgodio posjet Noxiusovim i Styxinim roditeljima do sutra. Loki i Diabolus su živjeli u Rijeci, zapravo, njihovi roditelji su živjeli u Rijeci, po podacima koje je imao Hassler. Osim toga, Nosferatu je ovdje također imao stan. Nadao se da je basist još vlasnik.

-Heeej! Buđenje!- viknuo je kada je ušao u Rijeku.

-Hm? Šta je? Di smo?- smrmlja Nosferatu.

-U Rijeci. Budi se, ti vodiš. Jesi li još vlasnik onog stana?

-Aha. I prazan je. Možemo ič tamo. Neki mamin rođak je bio kod mene kad su umrli, dao mi je ključ i rekao da će zaposliti kućepaziteljicu. On je neka velika faca, bogat tip.

-OK, vodi me.

Suzana je bunovno gledala kroz stakla dok je Nosferatu usmjeravao Hasslera. Uskoro su stali pored jedne stare zgradurine na kraju uskog prolaza blizu centra grada. Vrata su bila ogromna, strop iznad stepenica visok, zidovi sivi i išarani mrljama od vlage.

-Sad znam odakle si dobio ideju za nadimak.- smrmlja Hassler.

Stan u koji ih je uveo bio je suprotnost hodniku: visoki zidovi su bili obloženi drvom, na drvenim podovima su bili tepisi, visoki strop bio je svježe oličen. Stan je imao dnevnu sobu, prostranu, u njoj je bila kutna garnitura bež boje, stolić i težak starinski ormar u kom je bio bar, televizor i vitrina sa suvenirima. Kuhinja je bila nešto manja, moderno uređena, sa štednjakom na plin, velikim frižiderom, mašinom za pranje suda i stolom sa šest stolica. Bio je tu još i uobičajeni inventar: sudoper, ormarići.

Bile su i dvije spavaće sobe, kupatilo i ostava. Nosferatu je pregledao kuhinju i ostavu i vratio se u dnevnu sobu u kojoj su bili Suzana i Hassler rekavši da su potpuno prazne. Hassler se ponudio da ode u trgovinu i pizzeriju objasnivši da mu Interpol pokriva sve troškove kada se Suzana ponudila da plati pola. Otišao je, a Nosferatu se ushodao po stanu. Provjerio je radi li televizor, ustanovio da ima satelitsku antenu, na brzinu pregledao sve programe pa ostavio na MTV-u koji su imali ugrađen još kada je bio član Martyrdoma i svirao. Neko vrijeme nije gundao jer se na ekranu previjao Marilyn Manson koga je još smatrao tu i tamo prihvatljivim. Zatim je ušao u sobu svojih roditelja: bila je ista kao i kada je otišao u ludnicu: bijela, odudarajući od stana obloženog drvom, i svijetla. Bili su na trećem katu i kroz prozor se vidjelo more. On dođe i otvori ga, pa se nalakti i zagleda u daljinu.

-Nedostajao ti je ovaj stan?- trgne ga iz razmišljanja Suzana.

-Hm? Da, da sve mi je falilo. Nemaš pojma kako je biti u ludnici. Ko u zatvoru. Gore: u zatvoru te ne smatraju za idiota. Ako sam poremećen, nisam blesav, dr. Acula. Ubija me kada mi netko, kada pokušam nešto reći samo govori "da, da". I ubija me kad me stalno pitaju "Jeste li dobro, gospodine Šturm?"

On se odmakne od prozora i izide iz te sobe pa uđe u drugu. U njoj su zidovi bili drveni, bila su dva kreveta, zidovi obljepljeni posterima Ozzya Osbournea, Alicea Coopera, Iron Maidena, bradatih muškaraca na Harley Davidsonima. Martyrdoma. Na suprotnom zidu od vrata stajao je mali pano na kojem su bile fotografije. Nosferatu im pride i pogleda ih. Na slici je bio on, šesnaestogodišnjak, grlio je crnokosu ljepuškastu djevojku. Oboje su se smiješili.

-Tvoja sestra?- ponovo se umiješa Suzana.

-Da. Poginula je. Umrla.- ovaj put Nosferatuov glas nije bio opor i odbojan. -Ja sam svirao, a ona se fiksala. Nisam primjetio, nisam bio doma. Starci su skužili. Htjeli su je poslati na liječenje. Imali smo love, nazvali su me i rekao sam da ću poslati koliko god treba. "Necromancer" je bio upravo izašao i love se sama slagala. Nije bilo problema. Nazvala me iste noći, u dva sata ujutro. Rekla je da ne može, da je preduboko, da se već počela prodavati za drogu, da nas je svih iznevjerila i da nas nije dostojna. Pitao sam o čemu to, dovraga, govori. O Zlatnom šutu, rekla je. Našla je dobru mušteriju za noć, rekla je, i kupila dosta čistog heroína. Htio sam je uvjeriti da je uredu, da ćemo je izliječiti, da ću se vratiti doma odmah ujutro, da ćemo proći kroz to zajedno. Već ga je ubrizgala, prije nego je nazvala. Slušalica je pala a ja sam urlao u telefon pola sata dok se nisu svi sjatili oko

mene. Kad sam došao doma bila je mrtva. Tu, kraj telefona, sa slušalicom u krilu i iglom u ruci.

-Žao mi je.

On legne na krevet i zatvori oči.

-Hodi van. I zatvori vrata.

Ona ga poslušala, ali zirne kroz prozor. Bili su na trećem katu, nije mogao pobjeći.

Hassler se vratio s tri pizze i dvije najlon-vrećice namirnica. Pospremio je sve u frižider, a Suzana je odnijela pizze u dnevnu sobu postavivši ih na tanjure. Donijela je čaše i Coca-colu za sebe i Nosferatua, Hassleru pivo.

On je otišao do sobe u kojoj je bio Nosferatu i pokucao.

-Hej. Kupio sam pizzu. daj dođi jer će se ohladiti.- reče on oprezno. Čuo je pomak na krevetu i korake. Nosferatu je otvorio vrata i progurao se pored njega, sjeo na fotelju i bez riječi uzeo tanjur s pizzom. Sklupčao se podigavši noge na fotelju i počeo polako grickati napuhlo tijesto na rubu jednog komada. Oči su mu bile crvene, lice malo nabuhlo, kao da je plakao.

Hassler dođe za njim, približi fotelju stolicu pa uzme daljinski upravljač i pronađe Cartoon Network. Uskoro su se svi troje smijali dogodovštinama Bugs Bunnya i Daffy Ducka. Hassler je završio svoju pizzu, pa uzeo mobitel i počeo birati broj. Birao je dugo, a zatim nestrpljivo stavi slušalicu na uho.

-Da? William, ti si?- reče na engleskom nakon nekoliko trenutaka.

-Hassler! Pa gdje ste, dovraga?- vikne Škot s druge strane linije. -Imamo još jednog.

-Ha?

-Još jedan delirijus, isto kao i Jason!

-Gdje?

-Blizu.

-Ovako... Will, ja sada ne mogu doći nazad. Ovdje sam s Nosferatuom. Sada moraš raditi sam.

-Ali što da radim??

-Da li se nalazi iz bolnice i mrtvačnice poklapaju s Jasonovima?

-Sto posto.

-Jesi li ispitao roditelje i one koji su pronašli tijelo?

-Aha.

-Jesi li pronašao CD-e *Martyrdoma*?

-“Satan’s Music” i “Electrecuted”.

-OK. Ovako: hoću da provjeriš sve gaže, sve nastupe u svim lokalima i discoima u blizini mjesta. Oni ne mogu daleko stići kada ih uhvati. Pitaj ljude iz narkotika da ti kažu koji su doušnici na tom mjestu i raspitaj se. Ime benda, vrsta muzike, članovi, adrese. Potrudi se, klinjo. Ne znam čime si zaslužio da budeš moj partner, ali što god to bilo, trebat će ti. Čujemo se.

Hassler prekine vezu i spusti telefon na stolić.

-Još jedan?- upita Nosferatu. Hasler mu kimne, a ovaj pogleda na sat na zidu i zijevne.

-Ajoj. Osam sati a meni se već spava. Nadite nešto zanimljivo na toj televiziji.- reče i ustane iz fotelje pa se opruži po jednoj strani kutne garniture. Suzana uzme upravljač i počne okretati programe, sve dok na Sky Movies ne pronađe Stravu u Ulici Brijestova, pa spusti upravljač i legne suprotno od Nosferatua. Hassler privuče drugu fotelju do svoje, stavi noge na nju i opusti se zaboravivši na Martyrdom, ubojstva i samoubojstva na neko vrijeme.

Freddie Krueger je konačno bio poražen po treći put, uredno je najavio da će se vratiti a Nosferatuove su oči postale

neposlušne oko deset sati i on ode u sobu u kojoj su nekada spavali on i sestra.

-Izmorili smo ga. Teško im se je suočiti sa svijetom izvan bolnice kada izadu.

-Da.- odreže Hassler.

-Slušajte.- umorno će Suzana. –I ja bih sada najradije bila doma i spavala u svom krevetu, ali dobila sam zadatak da radim na ovom slučaju, ha? A da mi malo olakšate i prestanete se ponašati kao dijete? Jasno mi je da je ovo vaš slučaj, da znate o njemu više nego o sebi i da se cijeli život grizete jer je “Mortifer” izišao u prodaju. Znam da vam je...

-Znate što? Meni ne treba psihijatar. Ja nisam bio u stanju održati svoj brak, to su vam sigurno rekli. Istina, živim na cesti i radim kao pas, osobni život mi je ispod nule, ali meni je tako dobro. Najmanje što mi treba je da mi neka klinka s faksa analizira mozak. Taj slučaj je bio početak moje karijere a ja ga još nisam riješio. A sada ću ga riješiti, jer je još netko otkrio Martyrdomovu tajnu i opet ubija klince. Ma što ti mislila ili rekla. Nosferatu je malo trknut, ali svi mi bi bili da smo prošli ono kroz što je on prošao. I on je jedini ključ cijelom tom rusvaju. Zato, ne pokušavaj gurati svoj nos gdje ti nije mjesto.

-Tako?- ona skoči na noge. –Znači, vi ste gospodin genij koji će riješiti slučaj, a ja i Nosferatu smo samo potrošna roba, ha? E, pa dobro. Ja idem. Reći ću da ste odbili suradnju.- Ona zgrabi torbu i krene prema vratima ali Hassler je zgrabi za ruku.

-Hej!- reče tiho. -Oprosti, u redu? Nisam tako mislio. OK? Žao mi je.

-Dobro. Sad me pustite da prođem.- On joj pusti ruku i stavi joj ruke na ramena.

-Nemoj, molim te. Ostani. Dodi, nešto ću ti pokazati. Molim te.

Ona spusti torbu, a Hassler krene prema drugoj spavaćoj sobi.

-Ideš?- okrene se kad je došao do vrata.

-Hej, hej, hej...- reče ona.

-Ma daj.- smrmlja Hassler slegnuvši ramena. -Nemoj sada početi umišljati. Ne želim da ovo čuje jer bi onda *stvarno* poludio. Dodi ovamo.

Ona uđe za njim u sobu, a Hassler otvori aktovku i iz nje izvadi neke aparate.

-Ovo nam je dizajnirala NASA. Nije ništa posebno, zapravo: snimatelj zvuka, dvije dvostrane glave, dvije kazetice od sto dvadeset minuta, aktivira se na zvuk glasa. Ima opciju da snima samo glas, ne ostale šumove. Razlikuje frekvencije, i uglavnom radi.- reče on podigavši mali uređaj sličan spljoštenom walkmanu. Zatim izvadi kazetice i stavi jednu u sličan uređaj i namjesti male zvučnike. -Čitač, zvučnici od stodvadeset wata s pojačalom.- pouči je on. Zatim spoji opremu i stisne "play". -Snimio sam naš razgovor. Hoću da ovo čuješ, pa da mi kažeš što misliš o tome.

Ona kimne, a on otpusti "pause" i snimka krene. On legne na krevet i zatvori oči dok je ponovo slušao Nosferatuovo predavanje o "duhu" heavy metala, a zatim o Necromanceru.

-Možete li ponoviti onaj dio gdje počinje Necromancer?- upita ona kad je traka došla do dijela na kom je bio snimljen njen ulazak u auto.

-Aha.- reče on i stisne "rewind". -I daj prestani s tim "vi".

-Ona pjesma koju je pjevao. To je "Enchanted Forest"?

-Da. Druga na Necromanceru.- odgovori on i ponovo stisne "play". Točno je pogodio kada je Nosferatu rekao

“Pitam se što je tada mislio i osjećao.” Suzana ponovo presluša taj dio, pa Hassler zaustavi traku.

-On je Martyrdom i sve vezano za njega potisnuo duboko u sebi i to ga guši. Vjerojatno ga je zbog samoubojstava i svega pekla savijest. On ti priča o svojim osjećajima i govori ti ono što želiš znati, ali nema snage to izravno izreći.

-Znači, ako dobro protumačimo ove priče, dobit ćemo odgovor?

-Ne potpuno, jer on nije bio s Martyrdomom od samog početka. Ali znat ćemo sve što on zna.

-Pucaj.

-Necromancera je stvorio svojom gitarom. Necromancer je, kao što kaže, nastao pod utjecajem knjiga i filmova. Djeca često uzmu neki lik iz najdraže knjige ili filma i karakterno i fizički ga preoblikuju da im odgovara, tako stvore svog mentalnog prijatelja. U zrelijoj ga dobi kod neke djece zamijeni dnevnik, kod nekih stvarni prijatelj ili roditelj. Kod Nosferatua Necromancer je ostao i dalje u njegovoj glavi, što nije neobično kod djece koja promjene životnu okolinu ili je ne prihvaćaju, a nemaju se kome povjeriti.

-Necromancer nije osoba koju bih ja odabrao za prijatelja.- sumnjičavo se naceri Andreas.

-Takve groteskne ikone imaju veze s osjećajem nezaštićenosti i nemoći. Možda je otac bio nasilan prema njemu. Necromancer uništava sve živo, pomažu mu stabla – koja jesu i nisu živa bića, jedino Nosferatuu dopušta ulaz u svoju šumu.

-Aha. Razumijem. Znači, odvratna i moćna figura kao zaštitnik upravo je idealna.

-Tako je. E, onda Nosferatu ulazi u taj bend, odjednom radi sve što je ikada želio: svira svoju gitaru na pozornici. U želji da bude što bolji, da da sve svoje u taj bend, daje

najvrijednije što ima: Necromancera. Piše njegovu pjesmu ali radi i još jedan instrumental koji govori o njemu samom – Nosferatuu, nemrtvom, vampiru. Dakle, on i Necromancer su u albumu zajedno. Nitko drugi nema pristup. Što se sada događa? Pogledaj kako govori o slikama. Opasnost dolazi od Styx, bubnjarice, koja je bila frontman grupe. Najbolji je, to je već onda znao, znači nema nikakvog profesionalnog razloga za strah. Necromancer na slikama ubija Diabolusa, ali Diabolus ne pati, jer ga Nosferatu ne shvaća kao prijetnju pa je Necromancer dobar prema njemu – koliko može biti. Ali Styx je nešto drugo. Ona je snažnija. Ona ima bubnjeve, ona ga pobjeđuje stablima koja su njegovo vlastito oružje. E, sada. To može značiti da je interes za heavy metal pobijedio Necromancera koji mu već nije dao mira. Svako se dijete u nekoj dobi želi riješiti svog zamišljenog prijatelja. Ali on kaže da ga je Styx prevarila. Pita se što je taj njegov svemoćni prijatelj mislio kada je puzao pred njom. Ona je sada njegov zaštitnik. Ali i gospodar. On se osjećao ozbiljno ugrožen zbog nje.

-OK. Znači, recimo, on se nije bojao Martyrdoma. On je volio ostale članove. Ali bojao se bubnjarice. Možda je ona kriva za samoubojstva?

-Da, to je upravo to.- reče ona pa se zamisli. –Ali to nije moguće. Ne, ne. Kako bi samo jedan član benda mogao to napraviti? To se kosi s teorijom da je *Martyrdom* kao idol poticao mlade na samoubojstva. A... teorije o snimanju poruka razumljivih kad je traka puštena unatrag?

-Toga nije bilo na Martyrdomovim albumima.

-Ne. No moglo je biti nešto drugo. Ili je možda Styx nagovorila bend da to rade fanovima. Ili ih je natjerala. Ili su se oni slagali s tim a on nije. U svakom slučaju, Holmes

uvijek kaže da treba prilagoditi teoriju činjenicama, ne činjenice teoriji.

-Ne znam. Morat ćemo čekati da kaže još nešto.- osmjehne se Hasler na njenu primjedu.

-A u međuvremenu ćemo posjetiti roditelje ostalih članova benda. Hoću čuti kakvi su bili. Što se još prestalo događati kada su poginuli. Što se počelo događati. Kako su ušli u Martyrdom.

-Da.- zijevne Suzana. -Tako ćemo napraviti onda... Hoće li Nosferatu s nama?

-Naravno. Ah, dobro.- smrmlja on ustajući. -Ti spavaj ovdje, ja idem gledati televiziju.

-Gdje ćete...ćeš spavati?

-Na kutnoj. Bit će mi udobno, ne boj se, ali dat ćeš mi jedan jastuk.

-Čekaj.- reče ona ustavši i došavši do nježnozelenih ormara koji su stajali uz suprotan zid. Prokopala je po njima i pronašla dvije deke i plahtu. Hassler ih uzme i, poželjevši joj laku noć, iziđe iz sobe i namjesti ležaj u dnevnoj sobi. Premjestio je program na Cartoon Network koji ide na mreži od 0 do 24 i zaspao gledajući "Droopy, Master Detective".

U drugoj sobi Nosferatu je gledao strop sobe koji se sužavao i spuštao prema njemu. Slike su se nadvijale nad njim. Ljudi s postera su ga mrko gledali. S jednoga od njih cerila se Styx, njen je zli osmijeh blještao kroz tamu i rezbario kanale u njegovu mozgu. Okrenuo se na bok i zažmirio. Bio je u šumi. Stabla su se okupila oko njega, spremna da napadnu, on je klečao na travi. Kao i u hiljadama takvih fantazija prije ove, pojavio se Necromancer, čarobnjak u crvenom ogrtaču, klon utvare, vješca i Freddyja Krugera, stravičan stvor u izgledu i moćima. Zaustavio je stabla i prišao Nosferatuu. U svojim sanjarijama Nosferatu je imao duge vampirske zube koji su

izlazili iz njegove čeljusti. Necromancer mu je dodirnuo lice i podigao glavu tako da ga gleda u oči. Nisu govorili na glas, razumjeli su se, čitali su jedan drugom misli. Necromancer se bojao. Šumom su odjekivali potmulu udarci. Oni se polako razjasniše u udarce električnog bubnja koji je svirao Necromancerovu pjesmu. Ma koliko se trudio da ga odvrati, nikada nije uspio natjerati Necromancera da se ne odazove na poziv.

SATAN'S MUSIC

William je ustao i odjenuo se. Nije doručkovao, uskočio je iz kreveta u auto i odjurio prema Willowstreetu. Nazvao je mobitelom Alicea Wrighta, jednog od svojih prijatelja s odjela za narkotike.

-Hej, Alice.- pozdravio ga je.

-O, Willie. Što ima novo?

-Paaa....Znaš onaj slučaj na kojem radim? Martyrdom?

-Aha?

-OK, treba mi popis bendova koji su svirali ovih dana u blizini Willowstreeta. Znaš za kakvog doušnika tamo?

-Hmmm...Willowstreet...To je kraj "Pandemoniuma", ne?

-Aha.

-OK, tamo je Smith Grim. Uglavnom visi u "Pandemoniumu". On je mansonit, nosi crno uglavnom, i bijele košulje s mažetama. Ne možeš ga fulati, tip izgleda kao grof Dracula. Crta si podočnjake i šminka se. Faca mu je bijela ko smrt.

-Hvala, stari.

-OK. Drago mi je da mogu pomoći. Vidimo se.
Spremio je mobitel u džep košulje i odvezao se do "Pandemoniuma".

"Pandemonium" je bilo veliko mjesto, zgradurina čiji je čitav prvi kat zauzimao bila je uvjerljivo najveća u tom dijelu grada. Bila je trošna, drugi kat je bio ureden u nekakv hotel gdje su gosti "Pandemoniuma" mogli prespavati, a gornji katovi su bili u rasulu.

Vrata mu je otvorila plavokosa gromada od čovjeka u crnoj majici na kojoj je pisalo "Megadeth" i odrezanim trapericama koje su se napinjale na mišićavim nogama.

Unutrašnjost "Pandemoniuma" je bila lijepo uređena: crvena, plava i zelena svjetla na niskom stropu u separeima, širok prostor oko bara. Sam bar je bio dug pet metara, na njemu su visjeli odrpani stari metalci, death metalci i mansoniti. Neki su bili ušlagirani ili pijani, neki su bili trijezni ali otupljeni zadimljenom atmosferom i glasnom muzikom. U separeima su sjedile grupe pijući, pušeći i razgovarajući. Neki su se cerekali i bezuspješno pokušavali složiti smislene rečenice. Neki su se ljubili i milovali. Neki su komentirali glazbu. Neki su plesali u kutu bez separea zamišljenom kao plesni podij, nabijajući gore dolje glavama u ritmu i skačući. Po vrištanju vokala i psihodeličnoj glazbi William je pretpostavio da je konobar koji je ujedno i puštao muziku dao oduška dijelu gostiju koji je preferirao death, a zapravo se radilo o lakšem trash metalu. Ali što god sviralo "Pandemonium" je u svako doba godine izgledao kao da je fašnik. Bilo je tu svakakvih ljudi, svih doba, boja i oba spola, normalnih i poremećenih, glupih i pametnih, bogatih i siromašnih. Bilo je divljih grubijana napumpanih mišića i masne kose, bilo je nježno građenih, našminkanih death metalaca i mansonita. Neki od tih ljudi bili su obrazovani, zatjerani u takav okoliš silom

prilika ili svojim hirovima. Drugi su bili ološ. Bilo je zgodnih djevojaka u kožnim minicama i prslucima, divljakuša u trapericama i crnim majama s monstruoznim slikama, bilo je morbidnih i odjevenih u crne haljine, neke su nosile plastične vampirske zube, neke su bile odjevene u traperice i obične, crne majice na kratke rukave s nekom slikom na prsima ili leđima. Neke su završile srednju školu ili fakultet. Neke su bile kurve.

Oprezno ih je zaobilazio, i muškarce i žene, i mansonite, i heavy i death i sve metalce, pazeći da nekome ne stane na sjenku.

Zagurao se između jednog našminkanog mladića odjevenog u crne hlače i crnu košulju. Imao je dugu crnu kosu i bio je našminkan kao utvara, a s druge strane je bio postariji plavokosi tip s masnom kosom vezanom u rep, odjeven u kožni prsluk s natpisom "Harley Davidson" i slikom mašine na leđima. Konobar mu je prišao, visok postariji tip s dugom sijedom kosom, bradom u brkovima. Da nije nosio traper-prsluk i crne kožne hlače izgledao bi kao Kralj Arthur.

-Pajkan. Ti ne piješ na dužnosti. Hoćeš kolu?- rekao je zirnuvši u Williama.

-Ali...

-Vidjeli su te s Hasslerom neki dan. Istražuješ Jasona?

-Da. Da, istražujem Jasonovu smrt, da.

-Šta hoćeš?

-Hoću saznati kako je upao u delirij. Što ga je izazvalo.- reče William iskreno. Stari je očito bio obaviješten.

-E, mali, da to znam, ne bi bilo.... Hodi ovamo.- reče on i pozove ga. William obiđe šank i uđe kroz vrata skladišta. Tamo je bio mansonit koga je prepoznao kao Smitha i jedna death metalka. koščata, u širokoj crnoj haljini s bijelim

manžetama i dubokim dekolteom. Nosila je crni šešir s velom i čipkaste rukavice.

-Smith i Coriolis.- predstavi ih konobar. -Max, daj preuzmi!- zaurla zatim kroz vrata. -Ja sam Blade.- predstavi se. -Ti si..?

-William McGee.

-I? Šta kaže Hassler?- prekine ih Coriolis grubim glasom.

-Hej, ja nisam ovlašten davati...- pobuni se William.

-Nemaš izbora. Samo ti mi možemo i hoćemo pomoći. Ovi ljudi tamo, oni mrze pajkane. Vi zabranjujete piće, drogu, muziku. -reče Smith nježnim, ženskastim glasom. Bio je mršav, omaskiran, upravo kako ga je Alice opisao.

-Mali, daj se urazumi.- nastavi Blade odšetaвши do kraja sobe.

-Ja sam preživio *Martyrdom* a zadnje šta mi treba je povratak Martyeve čarolije.

William ih je gledao. Mogao je pokušati izići i potražiti podatke o nastupima novih bendova drugdje. Mogli su ga isto tako i prebiti na mrtvo ime. Blade je, za razliku od koščate dvojke u stolcima, bio velik poput medvjeda, mišićav, sa šakama poput maljeva.

-Hassler nije ovdje.- reče konačno. -U Hrvatskoj je. Išao je po Nosferatua.

-Nosferatua? Basistu?- upita Coriolis.

-Da. Rekao je da će otkriti tu...čaroliju koju je imao Martyrdom. Ja sam ostao ovdje hiniti istragu da se nitko ne pobuni, da tisak, Jasonovi roditelji i oni koji su ga zatjerali u delirij ništa ne posumnjaju.- Odlučio je biti iskren. Znali su mnogo, ako shvate da laže mogao bi loše proći.

-Znači Hassler isto misli da je to netko drugi? Ne Martyrdom? Novi ljudi?

-Da. Posljednje što mi je naredio jučer preko telefona bilo je da složim popis svih nastupa u zadnjih nekoliko dana ovdje. Alice mi je rekao da pitam tebe.- reče pokazavši na Smitha.

-Alice Wright, njuška iz narkotika. Znaš, predao sam mu Phila "Pimpa".- objasni Smith Bladeu.

-A, onu svinju koja je prodavala šećer.- Blade kimne.

-Šećer?- upita William.

-Stavljao je vanili-šećer u koku da poveća količinu.- objasni Blade. -Svi su to znali. bio je zadnja nada kada bi bili na *turkeyu* a njihovi dobavljači nisu imali ništa. Onda je ubio dva klinca kojima je prodao čisto, a oni su se nafiksali kao da je filana. Bum – zlatni šut.

William se zgrozi.

-OK, popis postoji. Tu je.- reče Blade i izvadi hrpu papira iz nečega što je nekada bilo pisaći stol. –Ja držim popis jer i mi jednom tjedno radimo gažu. Volim znati što konkurencija radi. "Fly" organizira dobre gaže, "Cerber" isto. Imam i podatke za "Decay" i "Inferno". –On sjedne na stolac do Smitha, stavi naočale i počne pretraživati po hrpi papira koju je izvukao. William se približi i shvati da Smith i Coriolis sjede na stolicama uz masivni stol koji se zbog polutame u prostoriji uopće nije vidio. Blade je zapravo sjedio na ofucanom crvenom kauču a hrpa papira bila je bilježnica.

-Evo ga. Ove subote u "Flyu" svirali su "Smile", "Viking" i "Drowned Corpses", u "Cerberu"...

-Čekaj, čekaj da zapišem!- prekine ga William.

-Aha. Sjedni.- smrmlja Blade.

William sjedne i izvadi blok i kemijsku olovku.

-Znači, "Fly"... "Smile", "Viking", "Drowned Corpses"... Znaš li možda kakvu glazbu sviraju? I tko svira u njima?

-U "Vikingu" sviraju Johnnie McKay, Fred Grey i Andrew Malcolm. Sviraju heavy. "Smile" je trash a "Drowned" su black. Ne znam tko svira u njima.- Odgovori Blade, pa nastavi nabrajati bendove koji su svirali u ostalim Hard Rock caffeima. William je pisao, za neke su znali tko u njima svira ali za većinu ne. Coriolis je znala većinu svirača death metala koji su dolazili ovamo, ali njih je bilo malo i nisu bili vjerojatni jer *Martyrdom* nije bio death metal bend. Ili je bar tako rekao Blade, jer William nije imao pojma o tome. Smith je bio od male pomoći i uskoro su on i Coriolis počeli obraćati više pažnje jedno na drugo a manje na Williama i Bladea. Blade se izvanredno snalazio u rasparanoj i prljavoj bilježnici i svom švrakopisu. Imao je upisane sve bendove, članove i adrese frontmana za "Star Eagle", "Demon", "Four Riders" i "Calamity", bendove koji su svirali u "Pandemoniumu" te večeri. Nije se obazirao na Smitha i Coriolis pa je William zaključio da je bolje da se i sam tako ponaša. Dok je bacao jedan skriveni pogled na njih, Blade ljutito opsuje. Smith i Coriolis načas prestadoše i pogledaše ga. Stari je grmalj ustao i divlje listao po bilježnici. William je vidio njegovo zajapureno lice i razrogačene oči, mišiće koji su se trzali na bradatom licu.

-Maaax!- zaurao je i istrčao iz sobe. Čuli su njega kako se dere i Maxa, mršavog tipa njegovih godina, kako bojažljivo odgovara. Nakon nekog vremena on se vrati u sobu i sjedne na kauč bacivši bilježnicu na stol.

-Netko je bio ovdje i istrgao listove od nedjelje.- reče ljutito. -Max nije vidio nikoga. Nitko nije vidio nikoga.

-Predvidjeli su da ćemo ih tražiti na ovaj način. Znali su da će Hassler reći tebi da potražiš podatke o bendovima i da će te Alice uputiti na mene.- reče sasvim smireno Smith.

-Dobro, dobro.- smrmlja William. -Sada smo sigurni da to radi netko drugi a ne Martyrdom. I radi smišljeno.

-Zanimljivo.- smrmlja Coriolis i zapali cigaretu. -Zašto su to napravili? Sad znamo da je neko drugi iza ovoga, a ne da je klinjo slušao "Martye" preglasno za svoje godine. Znamo da znaju da je Blade protiv njih. Znamo da znaju tko je na slučaju, znamo da imaju nekoga tko zalazi ovamo jer se novi tip odmah uoči, a novih nije bilo. Čudno.

-Kako to misliš?- upita Blade. -Pa onemogućili su da ih nađemo.

-Ma daj, Blade. Ako hoćemo. možemo se raspitati. Svako zna tko mu je svirao u baru pred tri dana, dovraga.- zareži Coriolis.

-Samo su nas usporili.- smrmlja Smith.

-Usporili? Da li to znači da im samo treba vremena? Zašto? Šta oni smjeraju? Šta je taj delirij? Jasno mi je da su Martyrdom tjerali ljude na samoubojstva, pa bili su popularni i sve to skupa. Ja sam bio tamo, vidio sam to. Mislim, ovaj...pa nisu oni jedini bend čiji su se fanovi ubijali slušajući njihovu mjuzu...Ali da se netko "ušlagira" zbog benda koji nedjeljom svira u nekom Hard Rock caffeu za piće? Ma daj.- mrmljao je Blade.

-Osim ako nisu svirali u subotu.- smrmlja William.

-Ha? Kako to?- upita Smith.

-Ne znamo jesu li svirali subotu ili nedjelju. Ne znamo koliko je trebalo da Jason upadne u delirij. Ne znamo ništa. Ne znamo niti jesu li uopće svirali ovdje. Možda je bio koncert negdje. Āpsolutno ništa. To što su ukrali listove ne znači ništa. Možda su nas htjeli navesti na krivi trag. Možda...

-Možda.- reče Blade. -Možda. Moramo onda krenuti od početka. Raspitati se. Saznati tko je gdje svirao. Tko je što

radio. Ako je bio kakav koncert – ja bih znao da je bio, ali ipak.

-OK, mislim da ovo nema smisla.- reče Smith. –Ja ću skupiti imena bendova i svirača koji su svirali ovuda. U “Flyu”, “Cerberu”.

-Ja ću onda pogledati za koncerte.- smrmlja Coriolis.

-Ja ne mogu puno pomoći.- smrmlja Blade ustajući. – Imam posla ovdje. Ali držat ću uši i oči otvorene.

-Hej, hej, čekaj malo! Ne možete samo tako preuzeti istragu!- vikne William skočivši. Smith, Coriolis i Blade ga zbunjeno pogledaju. –Oni, tko god da su, bend, ludaci, ubojice, sigurno znaju da sam ja na slučaju od početka, ali sad je očito da znaju i za vas, ili bar za Bladea i Smitha! Ne mogu vas pustiti da ugrozite svoje živote, prema tome, ništa od toga.

-Čuj, stari. Ja sam doušnik za drobove. To je dovoljno da me svaki dealer čeka iza ugla s palicom ili pištoljem. Blade je u “Pandemoniumu”. Tko mu može ovdje nešto učiniti?

-Znam se brinuti za sebe.- zareži on. William nije odgovorio, slegno je ramenima i krenuo prema vratima za Bladeom i Smithom koji su htjeli izići.

-Čekajte! Zna li za Clintu Harrisa?- vikne on, a dvojica muškaraca se okrenu.

-Clinta? Što s njim?- upita Blade. Poznavao je Clintu, bio je nešto stariji od njega, nekada su bili u istoj motociklističkoj bendi.

-I on je završio kao Jason.- smrmlja William. -Sinoć.

-On je bio trasher.- reče na to Coriolis. -A Jason death metalac. Zanimljivo.

-Svi su slušali Martyrdom.- odgovori joj Smith. -Možda svi slušaju i ove.

Blade je šutio, onda kimne pa izide iz sobe i zauzme svoje mjesto za šankom. - Svi su slušali Martyrdom.- mrmljao si je u bradu. -I to mi je neki trag. Baš, baš svi su slušali Martyrdom, i još ga slušaju. Baš svi.

Smith izide iz Bladeove radne sobe i nestane u gužvi caffee. Coriolis ode kroz jedna vrata na suprotnom kraju sobe.

William je ostao sam u sobi, pa izide, gurne svoju posjetnicu Bladeu u ruke i progura se između nekoliko našminkanih, mršavih dječaka do izlaza iz "Pandemoniuma". Izišao je i otključao Hasslerov BMW koji je vozio, sjeo na mjesto vozača i provjerio blok u kom je zapisao bendove od subote. Uzdahnuo je i krenuo u lov: provjeriti adrese, upoznati ljude, postavljati pitanja. "Dobar dan, jeste li možda svirali tako da ljudi umru od vaše muzike?" William strese glavom i krene na prvu naznačenu adresu.

* * *

Suzana se probudila i rastegnula na širokom bračnom krevetu. Potražila je svoj sat i pogledala na njega: 9:38. Ustala je, obukla na sebe istu odjeću kao i jučer i izišla iz sobe. Nosferatu je sjedio sklupčan na kauču i gledao televiziju. Po zvukovima i mirisima iz kuhinje Hassler je pekao jaja.

-Dobro jutro, dr. Acula. Kako smo danas?- upita Nosferatu ne okrenuvši se.

-Pospano.- smrmlja ona došavši do stolića i svalivši se na jednu od fotelja. -A ti? Što to gledaš?

-Živim.- odgovori on na prvo pitanje. -Gledam onu snimku koncerta Iron Maidena u Trstu.

-I? Svida ti se?

-Moglo je biti bolje. A moglo je biti i gore. Nije loše. Čak mi se sviđa. "Speglane Djevice" nisu nikada bile loše. Sumnjam da se mogu bitno pokvariti.

-Oh, probudila si se. Taman na vrijeme.- reče Hassler ušavši u dnevnu sobu s dva tanjura u rukama. –Nosferatu, daj prestani s muzikom i pomози.

-Dobro jutro.- reče ona dok je Hassler stavljao tanjur pred nju.

Pojeli su u tišini, a zatim krenuli na adresu koju je Nosferatu iskopao u telefonskom imeniku. Prva je "meta" bio Diabolusov stan. Stigli su do njega za nepunih pola sata, popeli se na osmi kat nebodera i pozvonili na vrata na kojima je pisalo Ankica i Štefan Starčević. Vrata je otvorila starija žena, niska, sijeda, debeljuškasta. Upitno je pogledala starijeg muškarca i djevojku koji su stajali na vratima.

-Andreas Hassler. Interpol, gđo. Starčević.- reče Hassler.

- Smijemo li ući?

-Hassler? Onaj Hassler?- upita ona pa se ukoči kad je ugledala drugog muškarca iza krupnog Nijemca. –Gregor?

Ona se progura pored Hasslera i zagrli Nosferatua. On uzvрати zagrljaj i zagleda se preko nje u postarijeg, brkatog čovjeka koji je stajao pred vratima.

-Dobar dan, stric Štefan. Kako ste?- reče on tiho. Suzana pogleda Hasslera koji je strpljivo čekao.

Nekoliko minuta kasnije sjedili su u dnevnoj sobi. Gđa. Starčević nije bila oduševljena Hasslerovim pitanjima. Pitao je o Diabolusovoj karijeri, o tome kako je ušao u *Martyrdom*, o tome gdje je naučio svirati. Diabolus je išao u muzičku školu i zaista znao svirati. Krenuo je u petom razredu osnovne škole, završio nižu muzičku, a zatim prošao tri godine tečaja za blues i metal. Bio je izvanredan solist s osjećajem za tempo i trajanje što je bilo osobito važno na

koncertima. U prvom razredu srednje škole upoznao je Anamariju koja je znala smo akorde. Pošto je bila u đaćkom domu jer je bila iz Delnica, (i pošto mu se svidjela, ali gđa. Starčević nije bila voljna govoriti o tome) naučio ju je svirati solaže i uskoro je postala skoro bolja od njega. Njena prijateljica, Antonia Moguš iz Fužina, koja se također upisala u Prvu Riječku, bila je prilično dobra bubnjarica. I tako su napravili bend, a s njima je nekoliko tjedana kasnije zasvirao i Ivan Marić kao basist.

Hassler je frktao i mršio se u automobilu dok su se udaljavali od nebodera. Nije saznao ništa osim da je Diabolus bio školovani glazbenik. O bendu nije saznao ništa novo. Ništa.

Nije on zapravo znao što očekuje, ruku na srce. Što bi mu ti ljudi nakon toliko vremena mogli reći? Zašto je *Martyrdom* toliko utjecao na ljude? Zašto je pobudio toliko strasti u početku, užasa i mržnje na kraju? Što je izazvalo onaj napad na bend, kako, gdje, tko, zašto?

Nosferatu je sada sjedio na zadnjem sjedalu i svirao svoju bas gitaru, sad tiho, jedva čujno, sad duboko, moćno, sad visoko, oštro, razdiruće u brznoj bas-solaži iz "Necromancera". Ipak, sve je to bubnjalo u njegovoj glavi; od motora isluženog VW Golfa iz Rent-a-car-a čulo se samo tiho odzvanjanje debelih žica.

-I što smo saznali?- upita Suzana uzdahnuvši. Nosferatu je prešao na nježniji dio kojim je završavala pjesma. Necromancer je bio poražen, ali ne ubijen, ponižen, ali ne uništen. Završio je u jednoj dugoj, drhtavoj i dubokoj noti pa sačekao Hasslerov odgovor.

-Znamo tko je pokrenuo bend.- smrmlja Nijemac. Nije htio priznati poraz.

-Ne znamo.- odreže Suzana. -To je bio "Necromancer"?- upita Nosferatua.

-Da.- odgovori on.

-Svida mi se. Uvijek si svirao solaže na basu a ne pratnju?

-Svirao sam svašta, kako mi se u kojoj pjesmi svidalo. Ovo je moja najdraža pjesma. *Moja pjesma*.

-Mislila sam da ju je napisala Styx.

-Potpisala ju je. Ja sam napisao originalnu verziju. I napravio bas. Ona je obrisala zadnju strofu i dodala još dvije, ali nije trebalo mijenjati bas.

-Što je promijenila? I tko je Necromancer uopće? Nikada nisam shvaćala tu pjesmu.- ona značajno pogleda Hasslera a on gotovo neprimjetno kimne.

-Necromancer je čarobnjak koji živi u začaranoj šumi. "Enchanted Forest" je uvod u "Necromancera", pa i "Magic Wand", "Bloodlust" i "Crow". Ostale pjesme na albumu "Necromancer", osim "Lament of the Undead" su nekakvog "socijalnog sadržaja" s kojim su uvijek pilili Loki i Diabolus. Ja, Styx i Noxius smo uvijek bili u oblacima, ili su bar njih dvoje tako govorili. Svejedno, Necromancer je pronašao čarobni štapič, jel', "Magic Wand", što mu je dalo puno moći, ali on je oduvjek bio zao a i žudio je za vječnim životom. Nekako je to i ostvario, ali što ga je to koštalo vidiš na omotu "Necromancera". Bio je, znaš, ko nekakav živi mrtvac, napol trul i u raspadu. Bio je protjeran u šumu, sad smo već u "Enchanted Forest" ako me pratiš, i ta je šuma postala kao on, kužiš, izopačena, zla. Stabla su hodala, životinja nije bilo osim nekakvih lešinara i riba u rijeci koja je tekla oko šume i radila nekakvu granicu, kužiš. On nije dao nikom unutra ali niti on nije htio više izići van i to ti je to. Mi smo ušli. Trebali smo svi poginuti, takva je bila pjesma. Ali Styx je izmjenila tekst. *Ona* je pobjedila.

Suzana je brzo razmišljala. Nije mu smjela dozvoliti da ušuti, nije smio shvatiti da ga ispituje, da..a što zapravo radi? Čula

je "Necromancera". I album i samu pjesmu. Zaista, pjesme koje je nabrojao bile su preludij u "Necromancera", naslovnu pjesmu. Nije pročitala riječi. Ali o čemu god da se radilo, nije se radilo o Styx i ostalima iz Martyrdoma. Jedino se sjećala žestoke rifole tokom cijele pjesme, melodičnog, dubokog Noxiusovog glasa, zatim nagli prekid u kom su gitare zamukle a bubanj nastavio u solu nakon kojeg bi i Ringo Starr pljeskao, potom nekoliko pjevačevih vriskova, a zatim basa koji je lagano prebirao žicama i tihim gitarama dok je Noxius završavao priču sporijim, dužim, nježnijim tonovima. Što li je pričao? Tko zna. Suzana sigurno ne.

-A Necromancer? Što se dogodilo s njim na kraju?- upita konačno, da si da malo vremena da razmisli.

-On je bio poražen. Ponižen. Zarobljen. Ali bio je još živ. Živ.

Ups. Je li govorio o sebi sada? Ili o bendu? Ili o samom uzroku manije koja je pratila taj bend? Ili možda to nije imalo nikakve veze jedno s drugim? Bilo je očito da je Nosferatu poremećen, nije bilo više sumnje oko toga. Ali koliko poremećen? Da li on samo pokušava blokirati stvarnost, zaboraviti je, a istovremeno traži ispuh za ono što ga tišti, ili je izgubljen u svojim maštarijama? Ako je ovo prvo, onda je bilo nade. Ako je ovo drugo, onda...Onda ona nije znala što. No dobro. On je basist. U njegovom kartonu nije pisalo ništa o ikakvom drukčijem načinu izražavanja, osim udjela u riječima pjesama Martyrdoma. Nije bio nadaren za poeziju. A niti za prozu. Još manje je pokazivao afinitet prema slikanju ili kiparstvu. To je bar bio dobar znak. Da je priča o "Necromanceru" samo fantazija, maštarija koja je prerasla u opsesiju i počela se miješati sa stvarnošću, on bi je počeo ispoljavati na neki način. Pisao bi. Ili crtao. Ili nešto. Ali on nije činio ništa.

-On je bio tvoj, zar ne? Ti si ga izmislio? Zašto nisi rekao Styx da je to tvoja pjesma i da ne smije biti izmjenjena?

-Styx je bila voda. Ona je odlučivala kako će bit. Ona je znala da je "Necromancer" suviše moćan, predosjetila je to, pa ga je porazila odmah.

-Dovraga.- pomisli Suzana i krišom pogleda Hasslera. On se naizgled koncentrirao na vožnju. –A što sad? Reci nešto!- navijala je u sebi fiksirajući Nijemčevo oko.

-Moćan? Misliš, kao čarobnjak? Kako joj je to moglo štetiti?- upita Hassler, pa brzo nastavi –Je li je on mogao nekako povrijediti? Ili vas svih?

Nosferatu je šutio. Hassler se ugrize za usnu.

-Je li on pobedio, Nosferatu?- upita tiho Suzana. Nosferatu je i dalje šutio. Tiho, tiho, njegovi su prsti počeli dodirivati žice gitare. "Ghosts of Past", pjesma s "Mortifera", bila je nježna, s Diabolusovom demonstracijom brzine prstiju tokom kratke solaže. Diabolus je bio mrtav i nije je mogao izvesti sada, da je Suzana čuje. Ali Nosferatu ju je čuo. Čuo je Lokiin hod preko pragova dok je držala ritam za Diabolusa. Čuo je Noxiusov pomalo stravičan, malo predubok a ipak savršen glas. Ali iznad svega toga, iznad solaža, iznad basova, iznad vokala, snažno, nezaustavljivo, kotrljao se udarajući bubanj. Iza njega, masivnog crnog instrumenta žutih membrana, lebdio je Styxin smješak. Leden. Okamenjen. Ludački.

-Stigli smo.- trgnuo ga je iz zanosa Hasslerov glas, baš kada je svirao rastegnut dio pri kraju. Pogledao je gdje su, nesvjesan vremena koje je prošlo otkada je otpočeo svirati "Ghosts".

Bili su pred jednom od kuća u predgrađu gdje je živjela Loki nekada, dok je bila živa, dok su svi bili živi. I dok je on bio normalan. Hassler je već izišao iz auta a Suzana ga je

zabrinuto gledala, pa shvati da je predugo oklijevao i izide iz automobila. Kuća nije imala neku okućnicu, ali imala je *svoju* okućnicu. nije ju morala dijeliti s nikim od sustanara. Na kamenitom tlu rasle su sramežljive primorske travke i poneki suhi cvijet.

Sama je kuća bila postarija građevina bez ikakva stila ili upečatljivih detalja. Imala je dva prozora sprijeda na kojima su se tužno šepurile usahle bukvice, i smeđa, isprana vrata. Kada je Hassler pokucao, kroz njih izide muškarac, star, olinjao, sijed, gledajući ih pomućenim očima. Nije gledao Hasslera. Niti Suzanu: njegove su oči bile prikovane za Nosferatua. Šutio je i buljio.

-Marijane? Marijane, tko je to?- pitala je postarija žena došavši za njim, pa se i sama zagledala u basistu. Susjedi, koji su sjedili na terasi pred vlastitom kućom prestali su razgovarati i napeto su gledali.

-Ja sam Hassler, Interpol...- počeo je Nijemac zbunjeno.

-Odlazite.- siknuo je starac. -Odlazi, vraže! Vraže! Sotono!- i s tim riječima se bacio na Nosferatua. Ovaj je uzmaknuo, ali se nije uspio skloniti. Starac je bio žilaviji i snažniji no što je izgledao. Zgrabio je Nosferatua jednom rukom za majicu a drugom ga je udario u lice. Nosferatu je jauknuo, ali nije imao vremena reagirati jer je Hassler, mnogo snažniji od njega, već dohvatio starca i odvukao ga od Nosferatua. Ovaj se pokušavao istrpati iz Hasslerova uvježbana zahvata, ali nije uspijevao. No, niti njegova žena nije gubila vrijeme.

-Hassler, pazite!- viknula je Suzana, ali Nijemac nije uspio izbjeći metlu koja ga je udarila po leđima.

-Svinje! Svinje, odlazite odavde! Marš! Vi ste krivi...Ti si kriv!- viknula je žena i potrčala prema Nosferatuu dok je Hassler pokušavao ponovo obuzdati starca koji mu se istrkao

iz ruku kad ga je žena udarila po leđima. Nosferatu se izmakao udarcu i uhvatio metlu.

-Molim vas..Smirite se, ja...- pokušao je reći, ali ga je prekinuo Hasslerov krik. Starac ga je udario nogom u cjevanicu i on je od bola izgubio ravnotežu i pao na bok. Nosferatu je potrčao do njega i podigao ga na noge, pa su se svi troje brže-bolje pokupili u automobil.

-Svinje! Vi ste ubili moju kćer! Svinje! Svinje! Sotono!- Vikala je žena udarajući metlom po prednjem staklu automobila. Hassler je uspio ubaciti u rikverc taman na vrijeme da ublaži udarac drška metle koji bi sigurno oštetio vjetrobran i nastavio voziti unatrag dok se žena nije umorila od potjere i poput psa čuvara stala pred ulazom u dvorište.

-Scheisse.- smrmljao je zaustavivši auto i sagnuvši se dohvatio ozlijeđenu nogu. Nosferatu je šutio.

-Razumljivo.- smrmljala je Suzana. -Njihova se kći sama ubila prevelikom dozom nakon incidenta. U njihovim mislima, ti si kriv što je nisi spriječio, Hassler, makar je to samo prenošenje krivnje jer ih zapravo grize što je nisu oni spriječili u samom početku.

Nosferatu je dohvatio gitaru koju je položio na zadnje sjedalo prije no što je izašao. Mada tihi, oštri zvukovi "Crucifieda" su ispunili automobil nekim divljim, prijetećim prizvukom.

Hassler je uzdahnuo. Iz džepa je izvukao svoj razbijeni mobitel. McGee ga nije mogao nazvati više. A niti on nije imao McGeejev broj mobitela, znao samo broj svoje kuće. Što ako McGee nije tamo? Vrijeme je istjecalo, osjećao je to. Nosferatu je šutio. McGee je bio u samom žarištu; sam samcat. Hassler se prvi put u životu osjetio izgubljen, sam, nemoćan. Htio je zgrabiti Nosferatua i istresti mu iz glave sve što je znao.

Suzana je predložila da ih ostavi na Mrtvom kanalu, nju i Nosferatua, da dođu pješice do zgrade. Rekla je da bi basistu koristila šetnja. Hassler je stao na semaforu i pružio joj svoju jaknu.

-Da ti ne bude hladno.- rekao je značajno je pogledavši. Ona shvati i odjene je zahvalivši, pa otrči na pločnik pošto je svijetlo na semaforu postalo zeleno. Nosferatu ju je čekao oslonjen na ogradu gledajući jato cipala u prljavoj vodi.

* * *

William je vozio niz Willowstreet. Upravo je pokupio Bladea koji je sjedio do njega na suvozačevu sjedalu. Sada, u tami automobila, izgledao je puno stariji no što se to isprva učinilo Williamu. U čelo su mu se usijekle bore od brige a usta su mu bila napeta kao da zadržava suze. Piljio je kroz vlažni mrak i upijao svjetla automobila pored kojih je William tutnjao u Hasslerovom BMW-u. Taj je automobil imao volan na lijevoj strani što je zbunjivalo Škota, ali on se brzo privikao u nuždi. Nije saznao ništa od članova bendova. Niti od njihovih roditelja. Hassler se nije javljao cijeli dan. A sada ovo. Osjećao se odgovoran i savjest mu je žarila mozgom, ali još nije imao vremena za to. Isto tako, pomiješan s tim osjećajima, bio je dubok pjev kliktave pobjede koji mu se razlegao grudima.

Izišli su iz automobila i uletjeli u bolnicu bez zastajkivanja pošto je Williamova značka većinom otvarala sva vrata. U jednom od hodnika sjedio je Smith. Njegovo je lice bilo starvično: bijela se šminka pomiješala s crnom, ruž za usne se razmazao, a niz lice su mu tekli potoci suza. Nekoliko zabrinutih obitelji odmaklo se podalje od njega. Drhtao je

čitavim tijelom, onako sitan, izgledao je kao leš kakvog djeteta koji plače u tami na groblju.

Pred masivnim rockerom raščistila se gužva ljudi na hodnicima jednako kao što su se sestre sklanjale od Williamove značke.

-Smith...Jesi li dobro? Kako je..?

Mansonit je uspio samo ispustiti neki čudan, nemoćan cvil i ponovo je zaplakao poput novorođenčeta. Bacio se velikom čovjeku u zagrljaj, a sada ni Blade nije uspio suspregnuti suze. Ljudi su zbunjeno gledali s druge strane hodnika. William je ušao u sobu u kojoj je bio jedan unifromirani policajac.

Na bolničkom stolu ležala je Coriolis, pokrivena do grudiju. Medicinska sestra koja je obrađivala papirologiju ga upitno pogleda, pa se vrati poslu. On pride mrtvoj djevojci i podigne plahtu, pa se ukipi, zgrožen. Trbuh i grudi bili su izrezani nožem. Bili su to ubodi, deseci njih, a ne zarezi, ali Williamu to nije mnogo značilo. Pokrivali su područje srca, pluća i želuca. Krvi više nije bilo jer je bila isisana bolničkim sisaljka i tijelo je bilo spremno za obdukciju. Lice joj je još bilo našminkano, stravično, na njemu je uz šminku bilo i tragova krvi. Oni su je ubili. A on joj je dozvolio da se raspita za koncerte. On. On je kriv.

Uto Smith, mada ga je Blade zadržavao, uleti u sobu. Ljudi pođoše za njima, zabrinute majke i supruge, očevi i muževi slijedili su razuzdalo stvorenje dok je ulijetao u sobu hvatan odostraga čvrstim ali u ovom slučaju nemoćnim Bladeovim rukama.

Smith je ostao kao da je udaren u grudi i srušio se na koljena sa krikom. Pred njim je zjapila otvorena rana, a Coriolis je sada bila samo hrpa beživotnog mesa. Zaurao je i ustao pojurivši ka njoj, ali sada ga Blade dohvati pozivajući sestru

upomoć. Ona je već trčala s injekcijom sedativa koje je ubrizgala Smithu, a tada se jedan od muškaraca iz publike dosjetio da pomogne Bladeu pa su ga izvukli iz sobe.

U cijeloj toj strci zazvoni Williamov mobitel i on se histerično javi. Kad je prekinuo vezu već je bio na hodniku. Blade je sjedio na klupi i tiho plakao, a Smitha su odveli u jednu od soba da se smiri. Williamovo je lice bilo sivo, i sada je nemoćno sjeo pored Bladea, dok je pjev pobjede zamijenio očajnički krik.

-Onaj čovjek koga su uhvatili,- reče pažljivo izbjegavajući riječ "osumnjicheni" da ne razjari grmalja. Blade je bio jedan od onih "na rubu zakona". Nije volio "drotove". Posljednje što je Williamu trebalo je razjaren stvor sazdan od devedesetak kilograma čistih mišića. Blade ga samo zainteresirano pogleda. -Pao je u delirij pred dvadesetak minuta. Mrtav je.

Blade stegne donju čeljust toliko da su mu škljocnuli zubi. Razmišljao je neko vrijeme dok su mu se šake grčile stežući koljena.

-Brzo.- protisne konačno.

-Hm?- trže se William.

-Prebrzo. U vrijeme Martyrdoma delirijum je trajao satima. Ponekad i do desetak-dvanaestak sati. Ovo je bilo prebrzo. Dvadeset minuta.

William podigne pogled i ugleda Bladeovo bradom obraslo lice, umrljano slanim tragovima suza. Gledao ga je sa strahom i nadom u plavim očima koje nisu više izgledale onako tupo kao u mraku "Pandemoniuma". Blade je dahtao otvorenih ustiju kezeći svoje sniježnobijele zube, koji nisu bili zapravo njegovi već je to bila samo dobro izrađena proteza. Sada mu William da više godina no prije: pomislio je

isprva da stari rocker ima oko četrdesetak godina, ali sada pomisli na broj iznad pedeset.

-Što god da izaziva ovo...- on zastane tražeći riječ – ludilo... To je moćnije no prije. Veće. Jače. Brže. Što je to? Kako se to događa... zašto se to događa?

William se nalakti na koljena i zarije glavu u ruke ščepavši prstima svoju kratku kosu.

-Zašto?- zaurao je Hassler odalaminvši nogom u kuhinjski ormarić. Osjećaj bespomoćnosti koji ga je progonio tjerao ga je na bijes. Agresiju. Divljaštvo. Axl se izmakne iz kuhinje i vrati se u smočnicu u kojoj su mu napravili mjesto za spavanje.

Udario je vrata još jednom pa odjurio u dnevni boravak i strpavši CD u liniju i stisnuvši "Play", stropoštao se u naslonjač. Zgrabio je rukom daljinski upravljač televizora i zavitlao ga na drugu fotelju. Divlji su zvukovi ispunili sobu: ton na liniji, zvučnici 2 x 50w, bio je pojačan do maksimuma. Membrane su zatreperile na svaki udar Slayerovog basa i Styxinog bubnja, dvije su se solaže uvijale oko Noxiusovog dubokog glasa. Buka je bila gotovo nepodnošljiva za svih osim za Hasslera. Bila je to "Fluke", prva pjesma s prvog albuma i prvi "Martyrdomov" singl. Bila je brza, brza i razorna.

Kada je Noxius stigao do refrena – Whatever you do or whatever happens to you.

Ayeah – remember it's not no god nor is it you-

It's a Fluke! Yeah! It's a fluke,

Fluke! Fluke! Yeaaaah – just a fluke! – Hassler skoči i odalami po dugmetu linije zaustavivši pjesmu. "Fluke" je govorila o ljudskim zaslugama, pogreškama, događajima iz konteksta da ljudi ni bogovi niti itko ne može utjecati na

zbivanja – samo sreća, ili, kako je Styx objasnila u jednom interviewu, sudbina. “Ali “fluke” je kraća riječ od “destiny” i pjevnija od “faith” za ovu izvedbu pa smo se odlučili za nju.”, objasnila je. Tipično za Martyrdom. Ali Hassler se osjećao dovoljno poraženo i bespomoćno. Ovakva pjesma je bila posljednje što mu je trebalo. Ionako se osjećao kao marioneta u rukama poremećenog basiste. Zar je trebao još misliti i na sudbinu!?

-Zašto? Ha!? I kako?- viknuo je gledajući u omot CD-a. Na “Serenityevom” omotu bio je mrak, mrkla noć, a iz njega je izvirivao obris vampira. Imao je dugu kosu, taj vampir, za razliku od stereotipnih kratko ošišanih vampira sa zaliscima, bio je odjeven u nekakvo kićeno crno odijelo s praga devetnaestog stoljeća sa raskošnim bijelim manžetama. Kandžolikim prstom je pokazivao u Hasslera i pozivao ga da dođe. Lice mu je bilo tanko, krhko, blijedo. Ozbiljno. U njegovim nježno otvorenim ustima obrubljenim mekim, blijedim usnama, blistali su dugi, elegantni očnjaci. Iz stvora iskrila je prijetnja i elegancija pokreta, kao u pume spremne za napad. U njegovoj drugoj ruci, na otvorenom dlanu blago ponudenom Hassleru stajala je šprica.

Nijemac spusti kutiju na stolicu i usšeta se oko njega poput vuka u kavezu, pa se ponovo stopošta, ovoga puta na kauč. Zatvorio je oči i prisjećao se razgovora s Nosferatuom. Nije smio pitati je li Necromancer pobijedio. Nije zapravo znao što time misli, ali to je očito jako uznemirilo Nosferatua. Je li ovo uopće imalo smisla? Je li Nosferatu išta zapravo *znao*? Ako jest, je li se toga još sjećao? Ako mu oblak koji mu je sakrio dio uma nije sakrio pamćenje, zašto je šutio? Je li ovo bio dio plana? Je li njegov posao bio da ga zadrži?

Hassler promumlja i protrlja sljepoočnice.

Da bi to otkrio mora saznati *što* je Martyrdom činio. I kako. Inače... Inače nema izlaza. Inače će oni, tko god da jesu, pobijediti u kakvoj god bici da jesu. Vrijeme je isticalo. Nijemac je to znao. Isto kao što je i znao da je on, Andreas Hassler, na samom početku. Točno tamo gdje je bio kada... kada je prvi telefon zazvonio. Kada je "Mortifer" izišao u prodaju.

Pogledao je očajnički na sat na zidu dnevne sobe. Bilo je pet sati. Suzane i Nosferatua nije bilo već četiri i pol sata. To je bilo puno. Nije ih bilo smisla tražiti. Rijeka je velik grad. Mnogo manji od Londona, razumije se. Ali dovoljno velik. Tog dana neće stići posjetiti Noxiusove i Styxine roditelje ako se ne pojave za sljedećih...

Misao mu prekine otvaranje vrata. On skoči na noge i pođe pogledati tko je. Nosferatu i Suzana su se vratili. On je nosio jednu najlon-vrećicu i sjetan pogled mu je ledbio u očima, a Suzana je nosila jednu veću iz koje je dopirao miris pizza. Hassler uzdahne.

-Gdje ste do sada?- upita on iznenađujuće smirenim tonom. -Moramo još stići u Gorski kotar.

-Čim pojedemo.- reče Suzana prohujavši pored njega ravno u kuhinju. Nosferatu je ušao u dnevnu sobu i istresao sadržaj svoje vrećice: bili su to CD-i, desetak njih, i kazete. Suzana se začas vratila iz kuhinje noseći dvije pizze na tanjurima, a Hassler pođe za njom da joj pomogne.

-Umiremo.- smrmljao je Nosferatu dok su jeli. -Danas sam bio u tri music shopa i nigdje nisam našao šta sam tražio. Manowar - ništa. Metallica - njih ajde ima, tu i tamo. Iron Maiden - samo singlovi, jedva sam našao i taj prokleti najnoviji album. Black Sabbath - zaboravi. Motorhead - ni u ludilu. Prije, osim njih moglo se naći jedino Parni Valjak i Beethovena. Sada nalazim samo Ledeni Čaj...

-Ledeni Čaj..?- nasmješi se Hassler.

-Ice T. kako domišljato. Usudio bih se reć, čak na nivou dvogodišnjeg djeteta. Ili Začinske djevojke- tu se Hasler već počne smijati –Pa Dječaci iz Pozadinske Ulice. Nick Špilja i pokvareno sjeme. A naši? Zlatni Dukati, Gazde, Grašo...za ime Boga!- rugao se Nosferatu tužnim, sjetnim glasom. –Pa ona buka kada udeš unutra... Onaj, kako su rekli? Rave? Revanje! Užas. Imao si pravo. Metal je mrtav.

-Nije. Samo više nije popularan.- reče Suzana žvačući.

-A ti, dr. Acula? Što ti slušaš? Kakvu uzvišenu glazbu? Čajkovskog?- nasmješi se Nosferatu.

-Blues.- reče ona. –Led Zeppelin. Jimija Hendrixa. Claptona. *To* je mrtva glazba.- odgovori ona sa smiješkom. Nosferatu se nasmije i pojede posljednji komad svoje pizze. Upravo je uživao u konstantnom žderanju te bezoblične začinjene supstance.

Ustao je i došao do telefona, pa odabrao jedan broj. Nitko se nije javljao pa nazove drugi. Tu mu se javi glas dječaka ili djevojčice, nije mogao razlikovati, koji ga učtivo pozdravi. On uzvratu pozdrav, predstavi se kao stari prijatelj i upita za Krešu Mikuljana. Slušao je neko vrijeme a zatim tiho pozdravi i spusti slušalicu.

-Mrtav je.- reče. –On je umro od raka. Žena mu je u Varaždinu s kćerkom. Noxiusovi roditelji. A ja nisam znao.- smrmeljao je gledajući optužujućim pogledom u Hasslera. Zatim nazove još jedan broj. Sve ih je znao napamet. Ni ovdje nije bilo odgovora, ali ženski se glas javi baš kada je mislio spustiti slušalicu.

Hassler i Suzana su se pogledavali dok je razgovarao.

-Styxina mama kaže da nemamo potrebe dolazit.- reče on odmaknuvši slušalicu.

-Pitaj ju... Pitaj ju ima li možda sačuvane Styxine stvari?

-Cijela soba je netaknuta.- reče nešto kasnije Nosferatu.

-Onda joj reci da dolazimo.- reče poslovno Hassler i ustane.

Nosferatu pozdravi, spusti slušalicu i krene za Hasslerom koji je već izlazio iz stana a Suzana ih je slijedila. Zaostala je zaključavajući vrata, ali ih je dostigla po stepenicama. Hassler je krenuo žustro, prebacio se na autoput i dao gas. Nosferatu je svirao. Sad je svirao neku pjesmu, sad je pak improvizirao neke solaže na basu. Zatim pogleda Suzanu u retrovizoru i počne prebirati neke blues ljestvice, pa krene u dugu improvizaciju šećući polako iz dubokih u više tonove. Dublji su se slabo čuli, jer gitara je trebala biti priključena, ali bila je to ipak demonstracija njegove vještine. I to impresivna.

Styxina kuća je bila nekada na osami, sada je oko nje bilo sve puno sličnih kuća izgrađenih u nekakvom austrijskom stilu koji je Nosferatuu istovremeno svidao i gadio. Sama je Styxina kuća bila izgrađena u novijem stilu, bila je oko tridesetak godina stara, održavana. Okućnica je bila lijep, uređen travnjak prošaran ružama. Uz kuću bile su gredice sa cvijećem. Na balkonu vaze s obješenim cvatovima. Na kući nije bilo mnogo drvenarije, ali ono što je bilo – na prozorima, vratima – bilo je svježije obojeno i uredno. Nosferatu je ovaj put išao prvi, pokucao je na vrata i ušao pozdravljajući.

-Naprijed!- viknuo je glas iz pokrajnje sobe, pa oni uđu. Bila je to kuhinja, velika i prostrana. Za masivnim stolom sjedio je muškarac, postariji, prosjed, brkat. Gledao je Nosferatua bistrim zelenim očima. Žena koja je stajala pored štednjaka okrene se i upitno se zagleda u Hasslera.

-Gospodin Hassler.- reče ona. –Nisam vas očekivala ovdje.

Nosferatu se zagriže za usnu – zaboravio ga je spomenuti. Već se počeo ogledati gdje je metla gđe. Moguš, ali ona je umjesto da dohvati oružje prišla i sjela za stol.

-Da...da, ja ponovo, ovaj...- spetlja se on, nesiguran što bi trebalo reći.

-Zašto ponovo istražujete taj slučaj?- upita muškarac, Ivan Moguš. –Mislio sam da ste ga zatvorili kada su... nakon incidenta.- glas mu zadrhti.

-Dogodilo se nešto nepredviđeno za što mislimo da ima veze s Martyrdomom.- odgovori Hassler sabravši se. Posljednje što je želio jest da zvuči zbunjeno i uplašeno. Styx je bila neobična spodoba. Bila je... čudna. Nepristupačna. Nije mogao gledati na nju kao osobu – nije je poznavao, nije mu dozoljavala pristup. Nije je mogao smatrati ženom, nije je mogao smatrati muškarcem, nije je mogao smatrati niti djetetom. Nije izgledala kao one nabildane gimnastičarke, suho i sa istaknutim kostima, bez grudiju, ali nije u njoj bilo nikakve ženstvenosti, elegancije niti...Pa, ničega. To je Hasslera uvijek pomalo plašilo, ta "neljudskost". Ali čak i danas fanovi su više voljeli nju nego zgodnu Loki. Možda je ona predstavljala osobu iza prijetećeg bubnja, čvrstu ličnost bez ikakvog zastrašujuće lijepog izgleda. Možda im je prema njoj Loki izgledala kao jeftina kurva. Bar se tako nešto moglo zaključiti iz onoga što je Nosferatu rekao o razlici nekadašnjih i današnjih idola. No u njoj nije bilo nikakve očite osobnosti. Samo njena jasna samosvijest. Možda je ona djelovala više kao "velika mama" koja ih razumije, za razliku od njihovih konzervativnih roditelja. Ali iz Styx je izbijalo nešto, bar na onim slikama na albumima, nekakvo zlo u onom njenom ledenom smiješku. Hassler se bojavao da će to pronaći i u njenim roditeljima, ali nije.

-Delirij?- upita odsutno njena majka, nešto mlada od oca, velika, debela žena. Ali ona nije, zaključí Suzana, u mladosti izgledala kao Styx. Nimalo.

-Da.- odreže Hassler. -Ja... Želio bih saznati što izaziva te... pojave.

-Mislite da je naša pokojna kćer tome kriva? Iz groba?- napadne otac.

-Ne.- smireno će Hassler sjedajući na ponudenu stolicu. -Mislim da nema veze s Martyrdomom u smislu da ih izaziva sam Martyrdom, mada su oba mladića slušala njihovu glazbu. Ali mislim da se pojavio još jedan bend sa sličnim utjecajem kao Martyrdom. Moram pronaći izvor te opsesije koju je njihova glazba, ili pojava, ili...nešto stvaralo. Morate mi pomoći.

Hasslerov je glas zazvučao tako očajno da se Ivan Moguš pokajao što ga je napao. Nije ni Švabi bilo lako. I on je dobio svoje.

-Pomoglo bi da nam kažete nešto o Styx. Kako je naučila svirati. Kako je upala u Martyrdom i što se promijenilo otkad je počela svirati u Martyrdomu. I što se promijenilo kad je poginula. Osim onog očitog.- doda brzo Suzana kad su se oboje staraca trgli na njezinu rečenicu. Ivan udzahne. Pa baš im je mogao i reći.

-Antonia je počela u fužinskoj limenoj glazbi, ali joj truba nije išla. Nije imala dovoljno daha ali niti živaca za sviranje. Pa su joj dali bubanj da se okuša u tome. i odjednom nije preskakala niti jednu probu. Uživala je u tome – prvo u onim uobičajenim stvarima, znate, marš, valcer i to. Onda su počeli i oni svirati nekakve šlagere pa su kupili taj... drum kit, kako je rekla. I na tom je potpuno pošizila za bubnjanjem. Nagovorila nas je da kupimo bubanj, i onda je počela nabavljati kazete i bubnjati s njima. Imala je talenta, nije da

nije. Sve je uspjevala točno odbubnjati, bez da joj je netko pokazivao. I onda se počela zanimati za taj heavy metal. Prvo je bubnjala s Led Zeppelinima ali to joj se ni dopalo. Onda je počela uz Black Sabbath. E, to joj se već jako svidalo.

-I to je sve?- upita Hassler. -Ništa više što se tiče učenja?

-Pa, ne. Ne, osim što je voljela eksperimentirati sa različitim ritmovima. Počela je nabavljati knjige o bubnjanju, znate, one o obredima. Afričkih naroda, Indijanaca i tako to.

-Aha. A Martyrdom?- upita Suzana.

-To je vavek bila njezina ideja.- reče gđa. Moguš, ali je Hassler prekine.

-Molim? Ovaj...pardon, ali ja sam učio samo književni, pa... vav... ek?

-Kažem da je to uvijek bila njena ideja.- ispravi se ova polako govoreći. -Kada su se Dragan i Anamarija počeli zanimati s gitarama ona im je predložila da naprave taj bend. I tako su počeli – malo u Rijeci, ali većinom tu jer nismo dali da odnese bubanj. I tako je počelo, znate, prva gaža, prvi koncert, prvi album...

-Možete li nas odvesti u njezinu sobu? Htio bih vidjeti... znate...- reče Hassler.

-Ovuda.- žena ustane i povede ih iz sobe. Popeli su se na kat – Hassler se uvijek pitao zašto su dječje sobe većinom na katu, i ušli u sobu. Bila je nevjerojatno slična Jasonovoj, prisjeti se Hassler. Jedino su rolete bile otvorene i bila je svjetlija. Na zidovima bilo je malo postera. Jedan poster Martyrdoma u starom sastavu, i jedan u novom. Nekoliko postera Black Sabbatha, Zeppelina i jedan Jimija Hendrixa. Bilo je mnogo više rukom crtanih slika. Za te se osobito zainteresirala Suzana. Bile su tu slike plemena na svetkovinama. I bubnjar. Jedna je prikazivala Indijanca na stupu za mučenje: bio je gol i raskrvaren. Na licu mu se

očitala agonija. Iza njega bio je bubnjar i davao ritam krugu plešućih ratnika dok je poglavica držao tomahawk spreman na bacanje. Na sljedećoj je, pak, bila stara galija. Redovi robova, crnih, bijelih, znojnih, mršavih bili su okrenuti leđima. Ispred njih stajao je rimski dekurion u punoj opremi, koju je, primjeti Suzana, vrlo teško naslikati temperom. Pored njega bio je veliki bubanj za kojim je sjedio masivni eunuh i udarao. Na jednoj je bio crni vrač. Pored vatre, plesao je, omaskiran u ratničke boje i raznobojno perje. Imao je štap sa požutjelom ljudskom lubanjom. Ostali su se članovi plemena uplašeno zgurili pored vatre. Osim drugog vrača, manjeg i mlađeg od prvog, koji je udarao u bubanj. Pod nogama prvog vrača bio je crnac, mlad, mišićav. Ležao je, leđa izvijenih u luku prema gore i pokušavao doći do daha.

-Hassler. Hassler, dodi ovamo.- pozove ga Suzana. On se okrene od njene kolekcije kazeta i pogleda sliku koju je pokazivala Suzana. Nosferatu se ne osvrne.

-Delirij.- smrmlija Hassler gledajući sliku. Nakon nekoliko minuta oni se oprostite od Moguša i krenuše nazad u Rijeku. Nosferatu je bio još tiši. Sada je jedva dodirivao žice gitare.

* * *

William je zakočio pred "Pandemoniumom".

-Hajde, čekam te.- rekao je Bladeu dok je ovaj izlazio iz BMW-a. Pratio ga je kako ulazi u "Pandemonium" pa se zavalio u sjedalo i čekao. Tada se sjeti CD-a u pretincu koje je uzeo od Clintu. Izvadio je prvi i stavio ga u CD-player.

"Fluke", prva pjesma na "Satan's Music" završila je i čulo se divlje klicanje fanova kada je Blade ponovno ušao u auto.

-Max će se pobrinuti za kafić.- reče on. Dogovorili su se da će oboje noć provesti u Hasslerovoj kući. Onaj tko je poslao čovjeka da ubije Coriolis mogao bi noćas pokušati ubiti još nekoga od njih. Smith je još bio u bolnici, pa se za njega nisu morali brinuti, ali William nije htio izgubiti Bladea s oka. Ovaj se bunio, ali na kraju je popustio. Kvragu, pa mali je vjerojatno imao pravo.

U Hasslerovoj kući ništa se nije promijenilo, nikoga nije bilo. Ušli su unutra, a Blade je prokomentira jednim dugačkim zviždukom.

-Dobro živi, ha?- upita ga William paleći svjetla u kuhinji i prekapajući po ormarićima.

-Vražje dobro!- naceri se Blade ustrčavši se uz stepenice. Izvršio je inspekciju gornjeg kata pa se vratio Williamu koji je jeo salamu i kruh i gledao televiziju. William je gledao Sky 1. Volio je filmove, za razliku od svog partnera koji je uglavnom gledao crtiće. William se u sebi nasmiješi toj Hasslerovoj navadi.

-Velika je.- reče Blade pridruživši mu se u jelu.

-Ha?

-Kuća. Velika je. Prevelika. Lako je ući a da se ne probudi nikoga.

-Misliš?

-Znam.- nasmiješi se Blade podigavši ruke i zagledavši se u prste. -Iz iskustva.

-O, Bože...- smrmlja William. -Čuj...kako si završio ovako? U tom baru?

-Ja? Nije mi se dalo ići u srednju školu. Prošao sam, nekako. Ali dalje na faks nisam htio ići, a nije mi se ni radilo, pa sam nabavio Harleya i vozio se okolo. A, to su bili dani! Samo ja, stara krtija i što se dalo upecat od ženski. Kasnije sam se zaposlio u "Pandemoniumu" i otada tamo

radim...Prvo sam bio samo konobar, ali sam polako nagomilao lovu i otkupio ga. Nije to niti tako loše, znaš, kad radiš što voliš.

-Ti *voliš* biti konobar?- naceri se William.

-Nisam više konobar. Sada Max konobari, ja uglavnom tu i tamo pomognem. Ja namještam mjuzu, priređujem gaže, ćaskam s ljudima. Uživam. Sve do sad.

-I, što misliš onda...tko je kriv za sve ovo?

-Nemam pojma.- iskreno će Blade. –Blagog, najblažeg pojma. Ali oni to nekako čine. Što kaže popularni vlasnik kuće?

-Volio bih znati.- smrmlja William s punim ustima. –Ne mogu ga dobiti na mobitel s nijednog mjesta. Vjerojatno ga nema uz sebe ili spava u tunelu. Ali koja budala posjeduje mobitel a ne nosi ga sa sobom?

-Budala koja je u opasnosti.- reče zamišljeno Blade.

Pojeli su ostatak večere u tišini i pogledali nekoliko filmova. Odlučili su da će spavati u dnevnoj sobi, za svaki slučaj. Mada su prozori bili veliki, nije bilo nikakvih vrata. Kuća je umjesto roleta imala kapke na prozorima koje je Blade zatvorio i s unutrašnje strane grilja, tamo gdje su se spajale, vezao komad konca na koji je prije toga navrezao dvije konzerve paštete koju su pojeli. Probio ih je svojim lovačkim nožem koji je nosio u čizmi – on je još nosio čizme, jedan od rijetkih rockera danas koji to i dalje čine – i uklještio ih između prozora i grilja.

-Tko god želi ući kroz prozor, morat će prvo otvoriti kapke. Kad ih otvori, ovo će zalomiti dovoljno da nas probudi.

-Imamo alarm.- skeptično će William.

-Imamo i razvodnu kutiju na stupu tri kuće niže.- frkne Blade. –Pametan će pljačkaš isključiti struju tamo. Između tri

i četiri sata ujutro, radnim danom, misliš li da će itko primjetiti? Glup će pljačkaš pokušati deaktivirati alarm nekako drukčije. Moglo bi mu se posrećiti.

Blade je slično učinio i na vratima dnevne sobe, iako ga je to prisililo da pojede još jednu paštetu i mesni doručak, što je njegovu želucu vrlo "teško" palo. Ovaj put je izveo stvar malo drugačije: nije otvorio konzerve do kraja već je pustio prikačene poklopce. Navrezao ih je da vise na koncu, u njih stavio komadiće kemijske olovke koju je rastavio, pa vezao jedan kraj konca za kvaku i pustio konzerve da slobodno vise na čvoru koji je napravio na kraju konca. Zatim je ta taj konac vezao još jedan i prikačio ga za vazu koja je stajala na vitrini.

-Što je ovo?- upita William smijući se. -"Sam u kući"?

-Nije "Sam u kući".- obrecne se ljutito Blade. -Ovo su taktike koje su nam spašavale živote i motore prije. Tvoj alarm ne vrijedi pišljiva boba bez struje. A nemamo namjeru držati stražu, zar ne? Ako su dovoljno mudri da nas nađu ovdje onda su i dovoljno mudri da ne pošalju samo jednog. Dvoje, možda troje. S pištoljima, ne s noževima, da se razumijemo.- i dalje je vezao konac za vazu -Ovako nitko ne može ući u ovu sobu bez da se pošteno ne najavi. Onda se možemo obraniti, mada ćemo biti bunovni od sna. Ti, mali, misliš da je ovo igra? Vani je tip sa planom. A to što mi ne znamo koji je, ne znači da njemu nije jako važan. Ako je ubio Coriolis, onda će noćas doći po nas i Smitha. I doći će razborito. Taj tip – ko je da je...Nije glup.

-OK, kupujem i to. A kada dođu...Ako dođu? Što onda? Blade bez riječi izvadi ponovo na stolić svoj nož, pa iz remena hlača izvuče "skakavac". Zatim posegne pod prsluk i izvadi pištolj, "Luger".

-Što? Otkud ti ta starudija?- vikne William.

-Imam ga već dugo.- reče Blade. -Nego...mislio sam da će Andy obući partnera bolje nego da ne primjeti da imam pištolj pod pazuhom.

Stari je legao na svoju polovicu kauča, stavio pištolj pod jastuk a nož zarinuo za pojas. Skakavac je ostavio na stoliću, otklopljen.

* * *

Hassler je sjedio na krevetu i preslušavao traku koja je snimila Nosferatuov i Suzanin razgovor u gradu. Snimka je bila loša, jer je čak i NASA-in diktafon bio zbunjen količinom glasova. Kada je traka završila on je izvadi iz playera i vrati u diktafon.

-Beskorisno.- smrmlja.

-I više od toga. Zakopčan je do grla.- reče Suzana češkajući Axla po prsima. Ovčar se rastegao po krevetu i tiho cvilio. Nakon dva dana ignoriranja godila mu je pažnja. Bio je zatvoren u smočnici gdje su mu postavili lavor – lavor! – za obavljanje nužde. Bila je to povreda njegovog njemačko - ovčarskog dostojanstva, ali bio je policijski pas istreniran da podnese sve.

-Mislim da je ona slika korisnija.- Nastavi Hassler. -Onaj vrač je očito izazvao delirij kod crnca. Što kažeš, je li to neka reakcija na to što se događalo, ili...

-Ne znam.- uzdahne ona. -Možda. Ali, mislim da je ta slika starija od Martyrdoma. Kada si u bendu nemaš baš vremena za slikanje, zar ne? Ili, bolje rečeno, starija od njihove slave. Kladim se da je nastala prije no što su počeli svirati, znaš, kada je bila puna potencijala i fantazija i morala ih je nekako izbaciti ali bubnjanjem nije mogla jer je nitko nije slušao. Mislim da je to stvarna svrha svih tih slika.

-Moguće.- reče Hassler. –A ono o Necromanceru?

-Ništa više nego sa slikom. Ali, ako se dobro sjećam, postoji pjesma “Necromancer’s Return”. zar ne?

-Zapravo postoji. Ah, nema veze. Idem spavati.- zjevne Hassler. –Već je pola noći. Nastavljamo ujutro...- i ode iz sobe spavati na kauč.

Nosferatu je ležao zgrčen u šumi, u svojoj šumi koju je uvijek sanjao. Sada je imao gitaru. Osvrnuo se: stabla su bila nepomična, tiha, on je klečao kraj njega okrenut mu leđima. Nosferatu se okrene da pogleda čega se Necromancer, užasan natruli stvor u crvenom ogrtaču, toliko uplašio. U ovom snu nije bilo zvuka bubnja – to je Nosferatu primjetio dok se okretao.

A kad se okrenuo saznao je i zašto. Iza njega bio je bubanj, crni bubanj, crni električni bubanj. Stabla su se priljepila za njega svojim žilama. Iza bubnja sjedila je Styx. Bila je mlada, ista onakva kakva je poginula. Nacerila mu se svojim hladnim smješkom. On se izgubi u njenim očima, praznim, hladnim. Povukao se korak natrag. Necromancer, *njegov* Necromancer, nije se niti pomakao kada se jedna žila poput biča uzdigla i zgrabila mu potkoljenicu.

-Čekaj čas.- rekla je ona udarivši u bubanj. Zvuka nije bilo, stabla su odgovorila na udarac stresavši se od korijena do grančica. -Pođi.- šapnula je tada. –Ponovo je imaš.- pokazala je na njegovu gitaru. –Ti imaš talenta. Pođi. Ti sada moraš poći. Moraš... Pobjeći... Ne smiješ... Morate... Spasiti...- odjednom kao da su joj riječi postale bolne. Necromancer je ustao i hitro doplazio do Nosferatua. Styx je nestala – zapravo, nije nestala, pretvorila se u nešto drugo. Točnije, nekog drugog. Bio je stariji od Nosferatua. I on je sjedio za bubnjom. Crnim, istim kao Styxin. Styxini su štapići bili krvavocrveni. Njegovi su bili crni. Necromancer je

ustao i zapiljio se u čovjeka svojim očima bez kapaka. U ovoj zemlji, zemlji Nosferatuovih snova, on je još bio Styxin sluga do sada. Sad je Nosferatu, u snu, konačno priznao istinu koju je skrivao od sebe, držao je podalje od svoje savjesti. Nakon osamnaest godina u ludnici on je konačno priznao sam sebi što je učinio. Necromancer je bio slobodan. Nakon svoje pobjede, bio je ipak zatočen Nosferatuovim mislima. Sada, Necromancer se konačno oslobodio. Samo da bi osjetio da ga ponovno stežu hladni pipci sužanjstva. Sada je bar ustao da dostojno primi okove za koje je znao da dolaze. Za koje su njih oboje, Nosferatu i Necromancer, osjećali da su neizbježni. Na nesreću... osjećaji ne govore uvijek istinu.

-Dodi.- šapnuo je čovjek. –Trebam te. Solo. ritam. vokal. Bujanj. Trebam te...trebam pravi bas. *Tvoj* bas. U tom se trenutku Nosferatu probudi sav u znoju.

* * *

Hassler je otvorio oči u dnevnom boravku. Zirnuo je na sat: 4: 38. Probudio se tek tako, osjećao se još pomalo umorno, ali nije više bio pospan. Nije bilo ničega što ga je probudilo, nikakav zvuk, šum niti osjećaj. Okrenuo se na bok, ali san mu nije htio na oči. Okrete se na leđa pa počne razmišljati o Martyrdomu. Bilo je vrijeme da poreda činjenice po redu. Krenuo je ispočetka. Ponovo je promislio o svemu što im je do tada rekao Nosferatu. Nije zaključio ništa. Zatim je dugo mislio o Diabolusu. Niti to. Pa o Loki, o kojoj je doznao nešto samo od Diabolusove majke. O Noxiusu je znao još manje. Ali on je bio pjevač. Iz njegovog dijela posla nije vrebala opasnost - - - Sada se Hassler prvi put ugrize za usnu. Do sada je razmišljao da je Martyrdom djelovao kao cjelina.

A što ako nije? A što ako je samo jedan član benda izazivao sve to? Ali kako? Kako? *Kako??*

Hassler je bio razborit čovjek. Prisjetio se vrača. Sjetio se svih do jedne epizode (ma koliko mu to moglo biti smiješno) Scooby Dooa koje je ikada pogledao. Sjetio se Freddyja Kruegera. A tada ga zapljusne značaj. značaj njihova razgovora tamo u automobilu.

Sjeti se kako se Nosferatu nacerio na njegov upit je li Styx bila jača od Necromancera.

–*Ne. Stabla su bila šupa.*-rekao je tada. a Hassler to nije shvatio.

–*Stabla. Bila su šupa.*- odgovorio je basist.

–*Pa kakve to veze ima?*- upitao je on upravo bedasto. –*Misliš, pokidala je grane?*- kako glupa izjava!

–*Ne, ne, ne. Bila su šupa. Odzvanjala su. Kao hubanj.*- objasnio je Nosferatu. Objasnio je sve već od samog početka.

–*Svirač bez svog instrumenta je kao svi ostali iz rulje na koncertu: samo promatrač, nemoćan da pokrene događaje. Ali ona je imala instrument.*

–*I? Što to znači?*- prisjeti se svog slijedećeg glupog pitanja Hassler.

–*Da je imala moć.*- Nosferatuov je šapat zagrebao koru Njemčeva mozga. –*Porazila ga je. Mog Necromancera*^{*}.

Styx. Odjednom sve uskoči na svoje mjesto. Hassler je jedan trenutak zastao da promisli – da promisli je li uračunljiv. da promisli je li to moguće. a tada odbaci sve sumnje. Pogledao je previše “National Geographic” emisija i sličnih dokumentarnih uradaka ljudi koji nisu imali razloga da lažu a

^{*} Hassler se prirodno, kao i svatko tko je naučio neki jezik, sjeća razgovora sa Nosferatuom na književnom jeziku.

da ne bi vjerovao. Pronašao je suviše knjiga u Styxinoj sobi a da to ne bi bilo moguće.

Styx je bila zainteresirana za obredno bubnjanje afričkih i južnoameričkih plemena. Styx je naučila principe. Je li bubanj važan? Ne u njenom slučaju, zaključio Hassler. Ona je naučila bubnjati kako su bubnjali... Hladan dodir zraka na nožnim prstima mu prekine misao. Hitro je ustao i otrčao do vrata. Bila su otvorena, ne jako ali dovoljno da kroz njih ude zrak s hodnika. Uletio je u Nosferatuovu sobu: u njoj nije bilo njega. Niti gitare.

Suzana je skočila kada je čula kako Hassler naglo otvara vrata.

-Brzo! Brzo, nemamo vremena. Nosferatu je pobjegao!- viknuo je Nijemac sa vrata.

-Što?- upita ona bunovno. Axl, koji je bio s njom u sobi, skoči na noge i iziđe iz sobe pored Hasslera.

-Oblači se, moramo za njim. Odgonetnuo sam!

-Molim?- ona se uspravi na krevetu. Još je nosila traperice, i sada samo navuče majicu.

* * *

Blade otvori oči i bunovno pogleda oko sebe. Boljela ga je glava a pred očima mu je bila mutna zavjesa, kao da gleda kroz debelo staklo. Nanjušio je miris kloroforma i sa hroptajem ustao s kauča. Otkrio je da ne može pravilno hodati: vrtilo mu se u glavi a koordinacija mu je bila nikakva, no ipak je uspio doći do prozora. Širom ga je otvorio nakon podužeg petljanja po kvakama i nagnuo se kroz njega ignorirajući tresak konzervi.

Hladan, svjež zrak koji ga je zapahnuo izvana djelovao je kao hladan tuš nakon izlaska iz saune, i nadražio je Bladeov

želudac čija se sadržina istrese preko prozorske daske u dvorište. Osjetio je slabost u udovima i stropoštao se na koljena. Mozak mu je još bio zamućen, ali reski jutarnji zrak koji je ulazio u sobu brzo je razrijedio miris i pobijedio uspavljujuću moć omamljujućeg sredstva. Blade se dovuče do krpe ispod stola koja je bila glavni izvor smrada i izbacila je kroz prozor. Čim je to učinio, mozak mu se počeo polako razbistravati a misli se skupljati u cjelinu. Pogledao je još jednom kroz prozor: razdanjivalo se. Moglo je biti oko pet sati, možda pola šest. Williama nije bilo. Odveli su ga. Kamo i u koju svrhu. Blade nije mogao otkriti – ne još. Teturavo je ustao i izišao kroz vrata pridržavajući se za zidove i ušao u kupaonicu. Nagnuo se nad kadu i otvorio hladnu vodu te se polio tušem po glavi. U glavi kao da mu je nešto škljocnulo i vid mu se vratio. On se opre želi da pojuri van za provalnicima. Umjesto toga otvori i toplu vodu, jer ga je već počelo boliti tjeme od hladnoće, pa klekne pored kade pustivši da mu voda teče čelom i niz šiju. Jednom je rukom otkopčao traper-prsluk i skinuo ga. Majica mu je ionako bila mokra. Zatim okrene tuš u lice i ispere sluz sa brade pa otvori usta i usmjeri mlaz u njih da se riješi kiselog okusa poluprobavljene hrane. Bože, nikada nije podnosio kloroform. Nije ovo bio prvi put da ga je netko njime drogirao. A niti najgori. Ali možda je bio najpogubniji. Ponovo je podigao tuš nad glavu i uživao u mlakoj vodi koja ga je polako svijestila. Nije bilo razloga za žurbu: da su htjeli Williama mrtvog, ubili bi ga Bladeovim nožem ili pištoljem, uklonili tragove kloroforma i razvjetrili sobu te prebacili krivicu na Bladea. S druge strane, kamo god su ga odveli učinili su to prije dva do tri sata jer je količina kloroforma u zraku bila prevelika da bi Blade spavao kraće od toga.

Ustao je i pronašao ručnik pa obrisao vodu iz kose. Nije je mogao osušiti; njega za razliku od mnogih muškaraca njegove dobi nije napala ćelavost i imao je preveliku grivu a da bi je bilo moguće osušiti ručnikom. Izišao je iz kupaonice, sada hodajući uspravno i stabilno. Ponovo je ušao u dnevnu sobu: njegovu zamku s limenkama na ulaznim vratima su predvidjeli pa su prvo ubacili krpu natopljenu kloroformom samo malo odškrinuvši vrata, a tek onda ušli odrezavši konac. Na to nije računao i sada je proklinjao sebe zbog toga. Pošao je do prozora i pogledao u tlo ispod njega: osim ostataka njegove večere i krpe nije bilo ničeg, nikakvih tragova, ničega. Tada se ukoči: znali su za zamku, znali su da će on i William biti u dnevnoj sobi, znali su da kroz prozor ne mogu ući. A što ako je kuća prisluškivana? Ako su čuli svaku njihovu riječ..?

Blade odbaci tu pomisao. Da jesu, znali bi da on i William pojma nemaju o tome što se događa i onda bi ih bilo mudrije ostaviti na miru. A osim toga... Svatko tko je proživio samo mjesec dana na ulici, živeći od onoga što je mogao ukrasti ili usput zaraditi ili prodati, svatko tko je ikada imao samo sebe, motor i prazan novčanik vani, na kiši i bio primoran to sačuvati spavajući u kakvom napuštenom kontejneru jer nije imao love za provod u nekom bircu ili boljem mjestu, znao je za takve trikove. Konzerve. Pa na što je mislio? On odalami šakom u naslonjač fotelje. Da ima posla s amaterima? Klincima?

Ušao je u kuhinju. Bila je netaknuta. Otvori frižider i iskapi pola litre mineralne vode. Kloroform. Kakva užasna stvar. Nakon što je mineralna voda isprala bol u njegovu želucu on ode do ulaznih vrata. Bila su ležerno otvorena a alarm isključen. Ipak su išli na deaktiviranje alarma izlažući se opasnosti da ga aktiviraju. Otključali su vrata i presjekli

sigurnosni lanac. Za to je morao biti netko vrlo jak...Ili su imali nekakvo pomagalo na baterije. Nije se zadržavao da sazna po izgledu lanca, već je izišao ponijevši ključeve od garaže. BMW je bio netaknut, ali su ključevi bili u džepovima Williamovih hlača.

Da pokrene automobil Bladeu je trebalo nešto manje od tri minute. Čudio se kako je zahrdao. Izišao je iz automobila i začuo telefon kako zvoni u kući. Odupre se porivu da ga ignorira i potrči javiti se.

-Halo?- smrmljao je oprezno u slušalicu.

-Da? Halo? Tko je tamo?- viknuo je uzbuđeni glas s druge strane linije. Bladeu je trebalo nekoliko trenutaka da ga prepozna.

-Hassler! Ja sam, Blade...Iz "Pandemoniuma".- rekao je s velikim olakšanjem. Hassler je bio drot. Ali, kako to obično biva, niti podzemlje ne može bez reda, a Blade ga je, kao vlasnik "Pandemoniuma" morao održavati, i to ne samo u "Pandemoniumu". Blade je bio "faca", neka vrst redara u neredu, bio je institucija. Ali kada je došlo do gužve, sukoba s mafijom ili nečeg sličnog Blade i svi ostali koji su bili u njegovoj poziciji zvali su Hasslera. Mada je bio Švabo, Andreas Hassler je uvijek imao "sluha" za takve poslove.

-Blade!?- vikne Hassler u slušalicu. Naravno: poslao je Williama da sazna o gažama, i mali je završio u "Pandemoniumu". Jasno da je Blade bio alarmiran Jasonovim slučajem koji mu se dogodio pred vratima lokala i ponudio punu suradnju. Blade je bio previše utjecajan u tim krugovima da bi dozvolio da ga se drži po strani, ali i previše je volio zabijati nos svakamo a da se uzdrži od toga.

Hasslerov se želudac stegne u čvor: ako je William odveo Bladea u njegovu kuću znači da je bilo nevolja.

-Blade, što se dovraga događa tamo??

Blade duboko udahne da se sabere, pa u najkraćim crtama izloži zadihanom Nijemcu događaje prošlih dana. Hasslerov se ubrzani dah pretvorio u soptanje kada je Blade završio.

-Govori što da radim?? I što ti radiš? I gdje si?- vikne Blade kada je završio.

-Ja sam u Zagrebu na aerodromu. Vraćam se. Blade, slušaj, ne radi ništa glupo. Nosferatu je pobjegao...

-Kamo?

-Dolazi k vama. Išao je avionom iz Krka... nemam pojma kako će stići i kako mora presjedati, ali znam da ide u London... Nemoj raditi gluposti...

-E, pa dobro. Ja idem za malim. Raspitat ću se, pogledati gdje bi mogao biti i tko bi mogao biti iza ovoga.

-Ne Blade, slušaj...Ja sam otkrio što se događalo. Styx, bubnjarica, izučavala je vještine obrednog bubnjanja. Znaš, voodoo, joojoo i ostale -oo gluposti. U njezinoj kući sam pronašao hrpu knjiga o tome. I našao sam jednu sliku koju je sama nacrtala, neki plemenski vrač, bubnjar i crnac u deliriju.

-Ona ih je...Ona ih je onda *ububnjala* u delirij? A zašto? – upita Blade zbunjen. Bilo mu je, s jedne strane, teško povjerovati. S druge, on je probao svašta, od LSD-a do obreda drevnih engleskih druida, a ni satanističke mise mu nisu bile strane. S njegove točke gledišta, njega, nekoga tko je u svoje vrijeme u sve to zaista i *vjerovao* a ne samo uzimao kao zabavu to je bilo sasvim moguće. Ipak je upitao: -Imaš pojma šta govoriš? Jesi li pušio nešto?

-Ne!- rikne Hassler u slušalicu, ali se primora da se sabere. -Nemam pojma, zapravo. Ne znam kako je to moguće niti kako je ona zapravo došla na ideju da to učini, ali znam da je tako. Moram ići. Blade, ne radi gluposti. Provjeri je li se još nešto dogodilo i čekaj me za tri, četiri sata u "Pandemoniumu". Ne radi gluposti. Trebat ćeš mi.- i on

spusti slušalicu sa treskom. Blade svoju spusti polako, zbunjen i ljut. Razmišljao je što dalje. Htio je nešto poduzeti, nešto činiti, ali nije znao što. Kamo će poći tražiti Williama? Kamo takvi ljudi odvede one koje kidnapiraju? Kakvi ljudi? I zašto je William kidnapiran a ne ubijen? Šetao je polako iz dnevne sobe u kuhinju, i tokom procesa odlučivanja popio još jednu bocu mineralne vode. Blade se znao dobro napiti – mada je imao četrdeset i šest godina još je mogao puno potegnuti, ali nikada nije postao “pravi” alkos. Nije ga etika u tome spriječila, već to da nikada nije imao dovoljno love za opiti se više no dvaput tjedno. Dok nije počeo raditi u “Pandemoniumu” rijetko da je imao i kinte, a što je imao trošio je na svoj zadržali Harley. Kad je dobio posao bilo je još gore, jer je tadašnji vlasnik zaprijetio da će ga izbaciti ako ga uhvati pijanog – ikada, a Bladeu je tada očajnički trebao taj posao. Sada kad je bio vlasnik “Pandemoniuma” živio je malo lagodnije po tom pitanju, ali još je uvijek bio dovoljno razuman da shvati da mu je piće posljednja potrebna stvar u ovom trenutku.

Odjednom je stao kao udaren u grudi, pa izjurio iz kuće potegavši vrata za sobom i nadajući se da će ih automatska brava zaključati. Uskočio je u auto i vještim se manevrom izvukao na cestu, pa pojurio prema gradu. Smith. Zaboravio je na Smitha.

Rijetko je vozio automobile, još mu je uvijek bio najdraži njegov motor, ali bio je dobar i žustar vozač i uspio je skratiti za deset minuta vrijeme koje je trebalo Williamu da dode do bolnice. Zastao je u automobilu i iščakao češalj iz džepa prsluka. Bit će se lakše uvjeravati sa sestrama ako izgleda kao pristojan metalhead nego kao pijana budala. Dobro, ako izgleda... počesljano.

Izišao je iz automobila i već dobio poglede neodobravanja i čuđenja mada još nije stupio u bolnicu.

Tamo je stanje bilo drugačije. Sestra koja je bila na recepciji ga je prepoznala i pozvala.

-Gospodinu Smithu je gore. Na rubu je živčanog sloma i svako skidanje sa sedativa moglo bi biti opasno za njega.- rekla je ozbiljno. Blade je primjetio papirić na kom je bila zapisana ta poruka kako stoji među hrpom drugih papira.

-Jesu li policajci gore?- upitao je sa strepnjom. Poruka je bila napisana jasnim i čitkim rukopisom, tako da ju je i on vidio pročitati s više od pola metra udaljenosti. Blade nije imao savršen vid. I *nikada* u svom životu nije uspio pročitati apsolutno ništa što je napisao bilo koji liječnik.

-Ne.- reče ona zbunjeno.

-Tko vam je dao ovaj papirić?- upita on grabeći ga i pojuri prema sobi. Znao je gdje se nalazi, vidio je kamo ga uvode. Bila je to jedna od soba s jednim bolesničkim krevetom za bolesnike pred smrt ili one s duševnim smetnjama. Fotografski je upamtio gdje se nalazi, ali i poznavao je bolnicu. Stotine puta je bio ovdje s nekim tko je u tuči razbio glavu ili rasjekao ruku, ili se napio, napužio ili nafiksao – svaki put se za to angažiralo Bladea. Pretrčao je dvije sestre i mimoišao doktora koji je žurio u suprotnom smjeru, a suita iza njega bivala je sve veća. Sestre su trčale za njim i vikale. Pridružili su im se visoki crnac i neki sitni starčić u bijelim kutama. Kada je ušao u jednu od sporednih čekaonica bila je toliko puna da je morao razgrtati ljude ali, zahvaljujući njegovoj velikoj masi, to mu nije bilo teško. Iako je doktore ostavio iza sebe u gužvi, slijedio je dug, prazan hodnik u kom su ga gotovo dostigli, ali on je uletio u sobu prije no što su ga uspjeli uhvatiti. I smrztio se. A s njim i cijela potjera, sada sačinjena od osam sestara i tri doktora od

kojih je jedan nosio injekciju sa sedativima. Ali prva mu je misao bila da je ubrizga sebi.

Posao je bio čist, jednostavan. U Smithovu je vratu još bila zabodena igla. Doktori su pojurili ka njemu, ali Blade je znao iz daljine. Droga. Zlatni šut, i još nešto povrh umiješano u smrtonosnu dozu heroína. Sjećao se jednog dealera koji je umiješao vapno koje se zatim stvrdlo u žilama. Možda je to.

U mozgu mu je, dok je gledao Smithovo još blijede ali sada mirno i bezizražajno lice, zasvjetlila žarulja i on se okrene i poput uragana pojuri nazad istim putem. Stao je tek kada je izjurio, ponovo praćen sestrama, na stepenište koje je vodilo u bolnicu. Nije ga više bilo, a on nije upamtio lice doktora koji je projurio pored njega. Svi su se doktori koje je susreo pridružili potjeri za njim. Svi su se po bolnici kretali žustro, ali nisu trčali. Kada je bolje promislio, ovaj je jako žurio da udahne svježeg zraka. Dok su se sestre dogovarale što da učine, on izvede demonstraciju svog riječnika skupljanog godinama na ulici, među ekspertima za takve stvari, pa se vrati u bolnicu. Glavna sestra i doktor Greenwile su mu već išli u susret.

-Što se tamo dogodilo?- upitao je Greenwile. Imao je dobro ime: bio je sićušan bijelac, mlad, jedva pristigao s fakulteta i bio zelen od glave do pete.

-Nemam vremena za objašnjavanje. Zovite policiju, pokažite im ga. Recite im da je William McGee, interpolov čovjek zadužen za slučaj sinoć otet. I dajte im ovo.- on im pruži cedulju s porukom koja je bila na recepciji, okrene leđa i izgubi se.

* * *

Hassler je uletio u "Pandemonium" gotovo otkinuvši vrata, a Suzan ga je zbunjeno slijedila. Osjećala se kao u snu: on je

trabunjao nešto o vračevima i bubnjevima i rekao da će objasniti kasnije. Pitao ju je zna li engleski, na što je odgovorila potvrdno, i otišao u kabinu aviona da bi tamo ostao do kraja leta. Kada su sišli s aviona pozvao je taksi, pokazao svoju značku, otjerao taksistu, sjeo za volan i šutio. A sada su uletjeli u taj bar. Ona se ukoči na pola puta od vrata do šanka. Svi metalheadsi, rockeri, death metalci i mansoniti su podigli glave od onoga što su radili. Osim zaglušne, treštave muzike, u "Pandemoniumu" je zavladao muk ljudskih glasova. Svi su proučavali žensku u trapericama i crvenoj majici ali za kratko, jer im je pažnju odvukao divlji glas razbješnjelog Hasslera koji je bio prva trijezna osoba do sada koja se usudila podići glas na Bladea u "Pandemoniumu". Blade je, suprotno njihovim očekivanjima, mirno sačekao da Hassler dovrši, ispuše se i vrati na engleski jezik. Hassler je govorio savršen engleski, jer ga je morao naučiti, i hrvatski jer mu je majka bila potomak hrvatskih gasterbajtera i često odlazila tamo u posjet rodbini, ali kada je bio ljut govorio je sva tri jezika u isto vrijeme. To je bilo suviše za Bladea koji je pokušavao pohvatati konce prošlih događaja, uočiti razlog, vezu, osobu. Legao je u sklonište i sačekao da se oluja ispuše pa prijazno mahnulo Suzani da pođe za njima. Uveo ih je u svoju "radnu sobu" u kojoj je pred samo jedan dan sjedio s Coriolis. Živom. I s Smithom. Živim. I s Williamom.

Suzana mu je pružila ruku i on je stegne pozdravivši je i ispričavši se nespretno zbog nereda. Soba sada nije bila zadimljena, jedino su Smith i Coriolis imali privilegiju pušenja u njoj. Blade nije pušio posljednjih osam godina. Dok je radio za šankom nije imao vremena, a zatim je odlučio da je tako bolje. Mrzio se osjećati podložan ili ovisan o bilo kome ili bilo čemu.

Hassler je sjeo na Bladeov legendarni kauč i udobno se smjestio. Brojao je do deset pa do jedan, sačekao da mu se centar za jezike smiri pa ponovo otvorio usta obrativši se Bladeu i Suzani tihim glasom, jedva nadglašavajući muziku koja se čula kroz vrata.

-Styx je učila bubnjati u limenoj glazbi.- glas mu je bio bezvučan, prazan, predavački. Blade je sjeo nasuprot njemu ponudivši Suzani stolicu. Ona si je konačno dopustila tračak nade da će Hassler objasniti o čemu se radi. –Ali njen je interes išao dalje od marševa i valcera. Učila je uz Black Sabbath. To joj je dalo ideje o crnoj magiji, satanizmu, takvim stvarima. Ali bila je opsjednuta bubnjanjem. Počela je izučavati obredno bubnjanje. Svojim su bubnjevima indijanski vračevi prenosili poruke. Afrikanci i Azijati imaju veliku tradiciju izvođenja obreda uz bubnjanje koje se pretvara u hipnotičko sredstvo. Gledao sam jednom na televiziji, ne sjećam se više kada i u kojoj emisiji, a uostalom nije ni bitno, ali domoroci su, hvaleći svoje bogove, bivali bubnjem uljuljkani u neku vrstu hipnoze i ponašali se kao životinje koje su predstavljale te bogove. Tek ih je povratni ritam bubnaja mogao izvući iz tog delirija. Styx je činila isto. To je vrst sugestije.

Blade i Suzana su se pogledali, pa ponovo uperili oči u Hasslera.

-“Serenity” je bio dobra mjuza. To je još dobra mjuza. Ali, oni su bend niotkuda. Iz Jugoslavije. Komunisti. Što oni znaju o mjuzi? Tko će trošiti novu na neki bend s Balkana? Ha, Blade? Makar bili i dobri? Ti znaš nešto o mjuzi a puno o onima koji je slušaju, odgovori na to? A ipak se “Serenity” prodavao u milijunskim nakladama. Već je onda Styx znala svoju vještinu. Primjenjivala ju je da privuče ljude da kupe “Serenity”.

Blade se zamisli. Da, to je bilo moguće. I razložno. Osim malog detalja... *bubnjanje!*?

-Ali...kako je došla na ideju da...da...- upita on.

-“Serenity” je rasprodan. Kako jest, jest, ali “Serenity” je bio dobar album. Izuzetan album. Najbolji album do tada. Njena vještina nije više bila potrebna. Ali ona je želi iskoristiti, nastaviti proučavati, ona želi naučiti više. Pa eksperimentira. Možda je prvi bio pogreška. Možda je slijedeći bio samo pokušaj da ponovi što je učinila. A onda?

-Onda je osjetila moć, zar ne?- upita Suzana. Konačno je počela shvaćati što se događalo. Bilo joj je teško povjerovati u prvi mah. –Ona je osjetila moć, poželjela je eksperimentirati dalje. Gledala je koliko može utjecati na ljude u publici. Proučavala. Išla svaki put korak-dva naprijed. Polako, ona se počela mijenjati. Imala je, prema onome što je rekao Nosferatu, potpunu vlast nad Martyrdomom. Sada je uvidjela raspon svojih mogućnosti – prvo ih je razvila nad publikom na koncertima, a zatim je počela utjecati i na one koji su slušali albume kod kuće.

-Divotica.- smrmlja Blade. -Moj red.- I zaroni u poduži izvještaj o događajima u bolnici. Kada je završio na Hasslerovom se licu ogledao bijes.

-I što sada? Kako nam može pomoći to što znamo kako je Styx uništavala svoje fanove? I zašto? Kad ne znamo tko to čini.

-Nešto smo ispustili.- smrmlja Blade.

-Nekog.- ispravi ga Suzana.

-Mislim da znam što sada moramo učiniti.- reče Blade. - Samo se nadam da je još živ.

MORTIFER

William je otvorio oči. Osjetio je da je vezan lisicama za stolac, čuo je razne glasove – najmanje trojice muškaraca i jedne žene, i vidio je sjenu dugokosog muškarca ispred sebe. Ponovo ga je lagano udario dlanom po licu i tada se potpuno probudi.

Čovjek koji je čučao ispred njega i budio ga bio je isti kao i na slikama koje je gledao na albumima Martyrdoma. Bio je nešto stariji, razvijeniji, dječaćkih crta na njegovu licu je nestalo ali to je bio Nosferatu.

-Dobro došao među žive.- rekao je on sa smješkom i bez stranog naglaska. William je buljio u njega kao da vidi utvaru, raširenih očiju i otvorenih usta. Basist je ustao i protrljao ruke. Uozbiljio se i pošao prema drugoj osobi u sobi, djevojci od nekih dvadesetak godina. Bila je mršava, odjevena u rasparane traperice koje su visjele s nje i crnu majicu rasporenu na trbuhu. Lice joj je bilo neizmjereno blijedo a podočnjaci šljivasto-ljubičasti. William je odmah prepoznao narkomanku, mada je čaša vode koju je pružala Nosferatuu stajala mirno u njenoj ruci.

Basist se vratio s čašom i stavio je Williamu u usta. Kada je popio i posljednju kap, William stresse glavom da odagna i posljednje zaostatke izmaglice pred očima, pa zastane na trenutak da promotri sobu. Bila je gotovo prazna: na sivim zidovima nije bilo ničega, na podu nije bilo ničega, na plafonu bila je jedna slabašna žarulja koja je umjesto da osvijetli sobu činila tamu još težom. Pored one djevojke stajao je lagani, izrezbarani stolić i to je bio jedini komad namještaja u sobi.

Svi su šutjeli i gledali ga. Nosferatu je još čučao ispred njega, očigledno i sam malo zbunjen. Pored vrata sobe stajao je

muškarac Williamovih godina. Imao je crnu kosu svezanu u rep i kozju bradicu. Linije lica su mu bile fine ali ne i lijepe, građom je bio sličan Williamu. Ali najviše je pažnje privlačila sjenka koja je stajala u jednom od kutova. Kada je okrenuo glavu, William je shvatio da ta soba baš i nije tako prazna. Iza njegovih leđa bio je poduži stol na kom su stajala pojačala. Oko njega bili su stalci sa gitarama: crne Fenderice, jedna poluakustična Gibsonica, još neke koje nije znao prepoznati. Ali među njima je svakako prepoznao bijeli Fenderov bas koji je Hassler kupio prije nekoliko dana, pored kojeg je stajao crni Gibson Thunderbird bas. Više udesno stajao je crni bubanj. Izgledao je masivno i zloslutno, ali njega je privukla osoba koja je sjedila za bubnjem.

Bio je to muškarac, možda Hasslerovih godina, možda i stariji. Kada je uočio da ga William promatra izišao je na svjetlost oslabljene žarulje. Bio je viši od Nosferatua, pa i Hasslera, ali ne toliko krupan kao Nijemac. Izgledao je zastrašujuće, luđački. Vrh glave, do ušiju, bio je obrijan ali su ostavljene usporedne crte kose: jedna po samoj sredini i po dvije sa svake strane na jednakim razmacima. Dolje, kosa je rasla normalno, spuštala se niz njegova ramena do pola grudiju. Bila je meka i svilenkasta, tamnosmeđa, mada nije bilo sigurno je li čovjek tih godina obojio kosu ili je još uvijek imala tu zdravu, crnosmeđu boju. Lice mu je zakrivala brada jednake dužine kao i kosa. Pored tankih usana spajala se s brkovima ispod pravilnog nosa proporcionalnog ostatku uskog lica. Ali najuočljivije u toj kombinaciji stravičnog i luđačkog izgleda bile su oči. Bile su velike, ali ne izbuljene već upale u naboranu kožu oko njih, a iznad njih su se kostriješile čupave obrve sakrivajući malo bore na čelu. Šarenice su bile zelenoplave ali uokvirene nekim žutim odsjajem. Na savršenoj bljedosti bjeloočnica i nasuprot

njegovoj tamnoj kosi te su svjetle točke odsijavale kao svjetionici u noći. Ali njihova je svjetlost, mada su bile na neki način duboke, bila isprazna. Ludačka. Zla.

Ostatak njegova tijela bio je odjeven u široke crne hlače i košulju. Svilena košulja, koja je sakrivala njegov nekada razvijen ali sada isušen grudni koš i još uvijek ravan trbuh padala je niz njegove ruke šireći se postupno prema šakama. Spuštala se do pola bedara gdje su nastavljale crne svilene hlače. Bile su ravne i spuštale se sve do čudnih crnih cipela koje kao da su bile klon mokasinki i salonskih muških cipela, bez vezica ili ikakvih dodataka osim crne kože. U svom tom mraku nije bilo niti najmanjeg odsjaja kakvim je obično sjajila svila. Bile su to mat boje, mrtve i prazne, ali ipak je tijelo tog čudnog čovjeka, mada staro i već načeto, odisalo nekom gracioznošću kakva se prepoznaje samo u grabežljivcima spremnim na napad. Williama je odmah sjetio crnog pantera koji se umiljava u stablo i gotovo prede promatrajući svoju nemoćnu žrtvu.

Ovaj se zagledao u Williama i strpljivo sačekao da mladi policajac sam shvati da bulji u njega razrogačenih očiju i razvaljenih usta. Suzdržao se od posprdnog smješka na takvu reakciju i očit strah u njegovim očima, jer to mu u ovom trenutku ne bi koristilo niti bi to bio dobar način za upoznavanje.

William se odjednom trgne, sada kada je opčinjenost pojavom tog čovjeka malo popustila on se ponovo sjeti svoje situacije i shvati kako je u nju upao.

-Blade!- vikne. -Gdje je..?

-Sada vjerojatno već sa Hasslerom i psihijatricom u "Pandemoniumu".- odgovori onaj čovjek dubokim glasom ležerno pogledavši na sat. William uoči da u lijevoj ruci drži

dva crna štapića za bubnjanje. -Blade nije zaslužio da umre - ne još.

On se sada naceri Williamovom uplašenom pogledu nesposoban da se suzdržava više.

-Moje ime je Savant.- rekao je kroz smješak. -Ovo je Vanquisher- on pokaže na muškarca koji je čitavo vrijeme nepomično stajao uz vrata. Ni sada nije reagirao. -Jane.- nastavio je Savant, a ona djevojka se zapilji u Williama kada ju je prozvao -I Nosferatu, ali to si već pogodio.

-Nisu mi potrebni ti nadimci.- zareži William. Odlučio je ne više pokazivati strah. On je bio zakon. Osim toga, da su ga htjeli povrijediti već bi to i učinili. -Trebaju mi vaša prava imena da vas mogu privesti.

Savant se nasmješi još jednom jednakim sarkastičnim cerom koji je Williama dovodio do ludila. Ali bio je i poznat. *Negdje* je već vidio takav osmjech.

-Osvjesti se. Imaš li pojma gdje si?

-Ne.- odreže William.

Savant mu pride s leđa i otključa lisice. William povuče ruke pred sebe ali ne ustane sa stolice. Primjetio je da Jane u ruci drži pištolj.

-Ali još formalno upoznavanje nije gotovo.- nastavi bubnjar.

-Vanquisher je vokal i gitarist u mom bendu. A Jane je njegov *roadie*. Nosferatu je moj novi basist. A ja - pa, ja sam bubnjar.- njegov se osmjech još malo proširi.

-Što se dogodilo Jasonu. Clintu i onom čovjeku u zatvoru?- upita William prostrijelivši pogledom Savanta. *Roadie.Savant. Sad, na što to podsijeća..?*

-Isto što će se dogoditi tebi. I svima.- naceri se opet Savant.

–Počelo je, Williame McGee. Ništa nas ne može zaustaviti. Nosferatu je dobro obavio svoju zadaću. Hassler je još uvijek na samom početku. Dok on i Blade shvate što će se dogoditi biti će prekasno.

–O čemu to govoriš?– upita William. Želudac mu se stegao u čvor, mozak mu se napeo ali nije se usudio ustati. Znao je da bi Jane pucala bez razmišljanja.

Savant se nacerio još jednom, pa ga uhvatio za rame i podigao sa stolca. Poveo ga je prema vratima, i idući tako pokupio video kazetu sa stolića.

* * *

Blade je izišao iz Hasslerova BMW-a i pažljivo došao do vratnica. Bili su na starom auto otpadu izvan grada, mjestu gdje je Blade često provodio vrijeme u svojoj mladosti bilo da je tražio rezervne djelove i popravljao Harley, bilo da je radio na nekim drugim stvarima. Te druge stvari bile su religija. To ga je oduvijek živo zanimalo. Predugo je slušao Black Sabbath a da ga ne bi zaintrigirao satanizam. Ali on je probao puno više od samog satanizma, a sada se nadao da će pronaći svog “učitelja”.

Oprezno je ušao, a Hassler i Suzana su ga slijedili. Blade se bojao pasa, jer Soothsayer je običavao držati dobermane i pitbulle. Posljednji put kada je bio ovdje, Finch, križanac pitbulla i mastifa, zario mu je zube u nogu toliko da su se skoro spojili čak i u njegovoj debeloj butini.

Ali nije bilo nikakvog znaka pasjeg prisustva, pa je slobodnije nastavio dalje. Zaobišao je prve naslage automobila. Soothsayer, kako je sebe nazivao, živio je sa južne strane otpada u kontejneru koji je odbacila vojska. Bilo je to prostrano i dobro uređeno mjesto, a Blade i još neki koji

su dolazili na otpad pronašli su i staru kamp-prikolicu i spojili je sa kontejnerom pa je Soothsayer imao i odvojenu spavaću sobu.

Kontejner su pronašli gdje je i bio kada je Blade posjetio svog "učitelja" prije godinu dana. Nadao se da je Soothsayer još živ, ali nije mogao biti siguran. Soothsayer je oduvijek bio čudan. Neki su govorili da je malo trknut, ali kako bilo nije imao mnogo posjetioaca o njemu se malo znalo. Soothsayer je nekada radio na otpadu – kao čuvar i kao prodavač djelova, a kada je ostario i dobio status umirovljenika dozvolili su mu da ostane tamo u svom kontejneru.

Blade je pokucao na vrata kontejnera, dvaput za redom brzo, pa počekao, pa ponovio to još jednom. Laknulo mu je kad je čuo Soothsayera kako ih poziva unutra, pa otvorio vrata. Zastao je, iznenađen koliko se Sooth promijenio. Izgubio je mnogo kose, i sada su mu rijetki sniježnobijeli pramenovi labavo padali na ramena. Imao je i sijedu bradu, što nikada nije nosio, i brkove. Lice mu se izboralo i namreškalo kao suha jabuka, jedino su mu zelene oči ostale živahne i sjajne. Bio je, kao i uvijek, odjeven u plave traperice i crnu majicu ali sada je nosio i traper-prsluk poput Bladea. Izgledao je kao parodija samog sebe. Ponudio ih je da sjednu za nizak stol načinjen od izravunate haube automobila s navarenim nogama od felgi. Stolice su bile različite: jedno je bila fotelja, tu je sjela Suzana, pošto se Soothu malo igralo kavalira, jedno je bio drveni stolčić na kom je otkad je pamtio sjedio Blade, a druge dvije su bili sjedišta automobila. Imao je i kauč sačinjen od dva spojena stražnja sjedala a i police pa čak i ormar od lima s automobila. Sooth je malo znao raditi, ali oni koji su dolazili ovamo popravljati automobile i motore, ljudi s ceste, postajali su brzo njegovi prijatelji i kada je otišao u mirovinu, što je značilo gubitak prava na život u stražarskoj

zgradi, organizirana je radna akcija da bi mu se na smetilištu sagradio pristojan dom. Sve to, mada improvizirano, nije izgledalo kao smeće: naprotiv, bilo je vrlo zanimljivo i ukusno napravljeno, čak i lijepo. Pod kontejnera bio je prekriven tepisonom sašivenim od malih tepiha iz automobila, zidovi kontejnera obojeni bojom za automobile, i to metalic-tamnozelenom, a plafon prekriven presvlakom koja je bila na krovovima automobila. Jedino što nije bilo rukom radeno bili su hladnjak, stari kazetar i štednjak na plin. Soothsayer je, govorili su, nekada bio učen čovjek, neki su govorili profesor, a neki svećenik, koji se razočarao zbog nečega u svom životu i napustio ga da bi se zaposlio kao službenik na otpadu. Ali Soothsayer se bavio mnogim stvarima uz to. On je bio taj koji je subotom sjedio u sredini kruga na Sotonskoj misi.

-Dobro došli.- pozdravio je Hasslera i Suzanu kreštavim, staračkim glasom. -Očekivao sam vas. Vi tražite odgovore o Martyrdomu.- u glasu mu je bila blaga konstatacija. Nikakvo uzbuđenje.

Hassler je potvrdio pa ispričao starcu što je saznao o Styx, o bubnjevima, o Necromanceru, o Martyrdomu. Soothsayer ga je poslušao sa blagim zanimanjem u očima, pa uzdahnuo i promislio što da kaže.

-Ja sam se dugo bavio Martyrdomom.- reče konačno. -Ovo što ti kažeš nisu za mene nikakve novosti. Ali ja sam iznenađen što je netko poput tebe to shvatio.

-Vi ste znali?- upita Hassler zbunjeno, ali i ljutito. -I šutjeli ste?

-Mnogi su znali, a šutjeli su!- rekao je ovaj ljutit što ga prekidaju. -Koja korist od govora? Tko je slušao? I vi se znali, detektive Hassler, pa ste šutjeli! Ali ja ću sada vama reći sve što znam, jer osjećam da se sprema nešto vrlo

opasno. Dakle. Martyrdom je trebao biti prvi i posljednji. Ali nije tako. No! Styx je zaista naučila vještinu obrednog bubnjanja. I zaista ju je upotrijebila da proda "Serenity". Bila je tada još uvijek očarana svojom umjetnošću, bila je još uvijek čista. Ali nastavila je eksperimentirati dalje. Pokušala je manipulirati ljudima na koncertima. Sve dok nije nekog ubila. Jer, moć – tako je, dobro si to primjetila,- obrati se Suzani sa smješkom –je najgora stvar koju čovjek može osjetiti. Jer- on pograbi mačku sa poda koja se došetala do njega -Ona ih je imala u rukama, baš ovako. Ali njene su se ruke sve više približavale njihovim vratovima- i on krene rukom prema mačkinom vratu dok ga nije obujmio. -A zatim je počela zakretati. Dok to nije mogla, to je bio izazov, a kada je shvatila da može, više je nije imao tko zaustaviti. Jer ona je jednostavno tražila još više moći... Kada čovjek nanjuši moć, svoju vlastitu snagu, on ne staje. Što drži velike svjetske vođe na uzdi? Samo oni jedni druge, samo strah koji gaje jedan od drugog. Nemetike. Nema morala. To ti je sve dim. *Holy Smoke**. Čovjek uzima sve što može i uvijek želi što više. Jedini razlog koji sprečava čovjeka da nešto učini jest strah od kazne. Ona ga nije imala. I išla je sve dalje.

Hassler i Suzana se pogledaše. Blade je netremice gledao Soothsayera koji pusti mačku i ona odskoči pravo u Bladeovo krilo, frkćući na Sootha.

-Ali- nastavi Sooth – Styxina moć je imala granice. Ona se morala proširiti. Ona je ubila svog menadžera jer ih je okrao. Ali, ako se sjećate, gospodine Andreas Hassler, osim samoubojstava, ništa nije događalo sve do "Necromancera".

-Što hoćete reći?- upita Suzana.

* Holy smoke – u doslovnom prijevodu "Sveti dim", zapravo pjesma Iron Maidena

-Styx je sama bubnjala svoje. Ali bubanj je samo *sredstvo*. Ritam nije zapravo važan. Bitna je vještina. Snaga. Volja. Ona je bubnjem na njih prenosila svoju volju – ali sve to ima granica. Ona je trebala “pojačalo”. Nekoga tko je imao isti talenat – ali ne i znanje da ga upotrijebi. Nosferatu je bio to pojačalo.

-Vi kažete da je ona ubila Slayera samo da bi Nosferatu ušao u bend?- poskoči Hassler na svom stolcu.

-Ne, ja to ne kažem. Slayer nije ubijen munjom, to je istina. On je ubijen drugačije...ali ja ću se vratiti na to. Ali ne, Styx nije kriva za njegovu smrt. Styx je saznala što joj je potrebno tek kada je ugledala Nosferatua. Ali za razliku od nje, on je bio samo podsvjesno svjestan svoje moći.- On se naceri kontradikciji koju je izrekao. -On ju je, tu moć, u svojim fantazijama utjelovio u tom Necromanceru o kom stalno priča. Bili ste u pravu ponovo. Suzana, jer je ono što ste pretpostavili da je Necromancer – njegov zamišljeni prijatelj, neko vrijeme to i bio. Ali Necromancer je zapravo definicija toga što je Nosferatu nosio u sebi – te volje, jer to nije nikakakva moć, zapravo, do nametanja svoje volje. Ta je... sila, jednaka kao Necromancer; on je opasan i zao prema svima osim prema svom nositelju, naslađuje se tuđim mukama ali je istovremeno blagotvoran za onu osobu koja je njegov gospodar.

-Mislim da razumijem.- reče Suzana. -Nosferatu je to, što god da je, osjećao, ali to nije znao izraziti pa je utjelovio na način na koji je to mogao zbog raznih utjecaja koji su vršeni na njega. Necromancer je odvratn, jer je Nosferatu od njega osjećao strah i slutio je njegovu zlobu i bojao se da tu moć - ili Necromancera - ne zloupotrijebi. Ali istovremeno je i dobar prema njemu, jer to ne može povrijediti onoga tko time gospodari. No, u Nosferatuovim se mislima Necromancer

razvio kao osoba, a ne sila, pa je zbog toga Nosferatu zabrinut oko toga što on "osjeća". Kada je ušao u Martyrdom, Nosferatu se našao uhvaćen kao to "pojačalo", a time je Styx zarobila Necromancera – njegovu silu. Ali Necromancer ga još nije bio u stanju povrijediti, pa su se oboje našli zatočeni.

-Tako je, sada počinjete shvaćati!- odobrovoljeno reče Sooth.

-Ali Nosferatu je bio basist! Tko je ikada čuo za obredno *basiranje*?- smrmlja Hassler.

-Kao što sam rekao, bubanj je samo sredstvo. Tko je još čuo da se obred vrši u ritmu heavy metala? Nitko, pa ipak je Styx to činila. Ta volja treba "provodnik". A je li to bubanj, bas gitara ili sintesajzer, je li to metal, techno ili etno nije važno... Osim toga, Styx je trebao netko tko ne zna upotrijebiti svoju volju na taj način... No. Pa, da, bubanj je najmoćniji i najprijemčiviji kao takvo sredstvo. Ali, sada dolazimo do zanimljivog dijela. Nosferatu je zaista polagano gubio razum. To je svakako jasno, ali kako je to činio tako je i sve više shvaćao Necromancerovu prirodu, prirodu te svoje moći. I on ju je upotrijebio. To nisam znao do nedavno. Dok se nije ovo ponovo počelo događati. No! U Zagrebu, konačno, on je shvatio da se može osloboditi. Okrenuo je uloge: sada je on bio gospodar, ali Styx nije htjela biti ono drugo. I tako su zasvirali zajedno. U toj borbi, pa... Znae što se dogodilo.

Soothsayer je zašutio. Hassler je svrnio pogled s njega u tlo. Blade je obliznuo usne. Nije mogao smisliti način na koji je Sooth to saznao, ali Sooth je obično sve znao. Suzana je razmišljala o tome što trebaju učiniti.

-Znači...- promrmlja Hassler. - Nosferatu je ubio Styx. Nosferatu je podigao one ljude, kao što je Styx to željela

učiniti, samo on ih je umjesto u samoubistveni natjerao u ubistveni delirij. Da ubiju zlo. Da ubiju Martyrdom.

-Ali Nosferatu nije bio sam.- počeo ponovo Soothsayer. -Trebala je biti osoba koja je ubila Slayera. Netko tko nedostaje. I on je taj isti koji je ubio i Jasona Bolta... i... no, ostale.

-Zbog njega smo došli.- reče Blade. -Moramo ga pronaći.

-Pronaći ćete ga. Čut ćete ga. Strpljenja!- reče Sooth i ustane. Otvorio je jedan pretinac u svom auto-ormaru: u toj je ovoj zatvorenoj polici stajao mali televizor. Da, prisjeti se Hassler, na kontejneru je bila antena.

Soothsayer je uzeo upravljač i otvorio televizor, pa potražio MTV.

-Sada će.- rekao je gledajući reklame za Mansonovu novu videokasetu. -Ide svakih pola sata.

Kada je reklama krenula Blade, Hassler i Suzana su se ukočili.

* * *

Savant je stisnuo "play" na videu.

William su posjeli na kauč nasuprot Panasonicovog televizora. Do njega je sjedio vječno nasmiješeni Hrvat a iza Škotovih leđa smjestila se Jane držeći pištolj uperen u njegovu glavu. Vanquisher je nestao jednako tiho kao što je i stajao u skladištu. Savant se smjestio na stolac pored televizora.

Nakon trenutka statičkog šuma na televizoru se pokaže kratak kadar koncerta, a zatim se kamera približi na svirače: William je odmah prepoznao Savanta na bubnjevima i Vanquishera sa Fendericom, drugo dvoje nije poznavao. Iznad glazbene zavjese koja se sastojala od divlje solaže praćene bubnjem

podigao se glas nekog unajmljenog spikera koji je pozivao sve na koncert "The Live Soul of Heavy Metal" na kom će se snimati prvi live – album benda *Anguish* imenom "Dilapidatecor at Work". Uz *Anguishove* pjesme svirat će se i pjesme poznatih starih bendova. Dodao je informaciju da će se, za one koji ne mogu doći na *besplatan* koncert događaj prenositi na... i krenuo u dvominutno nabranje svih mogućih TV programa. Na kraju glas je s oduševljenjem dodao da se basist legendarnog Martyrdoma priključio Anguishu.

Kad je reklama završila, William je sjedio otvorenih usta i blijed u licu a Savant se nasmijao još jednom onim svojim sarkastičnim, odvratnim smjehom koji je odjeknuo kroz tišinu.

-Svi će nas slušati!- rekao je konačno. William ga je promatrao otvorenih ustiju. Sada se sjetio. *Roadie*. To je *onaj* Savant. Kako je rekao Hassler..? Charon. Charon Savant. Savant se nasmije na Williamov pogled.

-Što vi planirate..?- Protisne William.

-Ovo je ponižavajuće!- skoči Savant na noge, uzvzma se po sobi pa zajaše na drugu stolicu i počne nervozno bubnjati po naslonu svojim crvenim udaraljka. -Martyrdom je bio duša i tijelo svega ovoga u početku, ja to ne želim tajiti, da se odmah razumijemo. Ne želim odbaciti Martyrdom! Ja sam puno proživio s Martyrdomom! Ali Martyrdom je prošlost. Nakon njih do sada bilo je dobrih bendova...ne tako talentiranih kao Martyrdom, niti jedan sa ikim tko bi iole sličio na Styx ili makar došao na njenu ideju. Styx je bila nešto posebno...Styx se nije bojala svoje moći...Ona je bila gospodar na sceni. Svi mi, svi oni koji imaju gitaru, bubanj ili mikrofon pred ruljom imaju moć – moć da budu saslušani, da se njihova misao čuje, da se posluša, da joj se pokori. Da je

Styx u neku od svojih pjesama uklopila riječi da treba srušiti Big Ben oni bi to učinili. Da je Mick Jagger u doba svoje slave rekao "popit ćemo more" on bi pili. To je moć, to je utjecaj. Ali plaćen, mali, dobro plaćen! Imaš li ti pojma koliko dugo ja već bubnjam? Ha? Dvadeset i osam go-di-na. Ni više ni manje, a znaš li koliko je vještine trebalo da Jimi Hendrix postane onakav gitarist?

-Ne razumijem...

-Jer prekidaš!- zaurla Savant. -Jer ne slušaš! Jer ne misliš! Gledaj: mi propadamo! Gdje se još sluša naša muzika? Naklade su pale za dvije trećine i više! Tko još kupuje singlove osim nostalgičara i kolekcionara? Isto ide za video-kazete i majice i sve ostalo! A koja će iole normalna diskografska kuća uzeti mladi heavy metal bend i snimiti album? Sanjaj, mali! Snimaju još samo oni koji su osnovali svoj kult pred dvadeset godina pa sada još imaju sto vjernih fanova. Ali mi ne idemo dolje u časti! Mi idemo dolje kao svinje!- njegov se glas spusti i postane gotovo zvjerski. -Tehnologija? Kompjuteri! Mjuza i pol! Sviraju na jednoj tipki konzole i misle da su netko i nešto! Urlaju svoje riječi koje ne govore o ničemu! Jedna pjesma – tri riječi! I to tri puta ponovljena *jedna te ista* riječ! Mrzio sam death metal, mrzim ga i sada, vrištanje, praznina, nerazumljivost...ali strast, Williame McGee, ipak strast iza mikrofona u tom beznačajnom urlikanju! Moć iza gitara i silina bubnjeva! Ovo je prazno...Fizičko...Bez ikakvog razmišljanja u toj glazbi. Gimnastika. Muzika je najsnažniji jezik, nezaobilazan jezik. Neko napiše knjigu. Pa što? I nitko je ne pročita. Netko snimi film. Pa što? I nitko ga ne pogleda. Netko štrajka, ali nitko ne gleda vijesti, netko se ubije zbog nepravde ili nekog ubiju ali ljudi ne čitaju novine. Ali muziku ne možeš izbjeći! Kamo god dođeš, što god činiš, uvijek je tu. Pokoja nota. Ton. Stih.

Rečenica. Misao. A ovo danas? Ali ne – ne misli da je to trik nove generacije jer nije! To smo mi – ponovo *mi*! Ljudi koje sam gledao na koncertima Martyrdoma, Iron Maidena, Metallice, danas se razbacuju u disco-barovima na tu divljačku muziku, ljudi koje sam gledao *na pozornicama* danas rade te svinjarije od bumbetanja koje nazivaju "modernom glazbom"! Nismo mi bili doktori znanosti, ne kažem ja to, pazi, ali znali smo složiti trideset stihova, do sto vragova, u jednu smislenu pjesmu. Martyrdomovi su se stihovi rimovali, imali su dušu i tijelo i moć i ljepotu i sve – htio ti epiku, romantiku, socijalu, boga, vraga. Ali danas mi, metalci, prelazimo u ravere i dancere. Ali to se neće dogoditi.- reče on i ustane. –Ja ću to spriječiti. Večeras.

-Molim?- upita William. Sada je bilo jasno da Nosferatu nije jedini kom je mjesto u sanatoriju.

-Danas uvečer je koncert. Nosferatu će mi basirati. Ja bubnjam. Ja sam sa Styx proveo dovoljno vremena...dovoljno sam učio sam i sada se osjećam potpuno sposoban. Sada ili nikada. Vanquisher je solist, a Asphyx će mu pomoći. Koliko može, naravno, ona je dobra rhythm gitaristica. Thora smo uzeli za vokal... nije u našem... u *mom* stilu ali nije ni loš. Mi ćemo napraviti posljednji metal koncert na svijetu. A nakon njega metala više neće biti. Niti onih koji bi mogli pomutiti uspomenu.

-Ti si lud!- vrisne William. –Nikada nećeš uspjeti...

-Ja sam se godinama pripremao.- šapne Savant. -Ostvario sam veze. Pripremao sve u najvećoj tajnosti. Znaš zašto? Da tvoj partner ne sazna. Jedino je Hassler mogao otkriti prirodu veze Martyrdoma i smrti svih onih ljudi na koncertima. On je to sada i učinio, ali sad je već prekasno. Hassler se godinama grizao zbog puštanja "Mortifera" u prodaju. Zbog toga je vječno i skupljao sve živo povezano s Martyrdomom. Zbog

toga je preseljen u London da bude neka vrst redara u podzemlju i pazi da tipovima kao Blade posao ide dobro i bez većih incidenata. Jer je čekao da Martyrdom uskrsne. Ali to je nemoguće. No on je previdio mene. Jer ja... Ja... *Ja* sam bio Styxin *roadie* na turnejama. Promatrao sam je: bila je dobra. Stvarno dobra. Ali trebalo ju je... motivirati. Požuriti. Ona se često borila protiv toga. Morao sam joj potpomoći. Sredio sam stvar sa menadžerom i toliko se razbjesnila da ga je ubila. Bio je to veliki preokret. Velik porast u njenim sposobnostima. Ali to nije bilo dovoljno! Nikako nije bilo dovoljno! Trebala joj je dodatna motivacija, pomoć...Kako da kažem...- on se razmaše rukama otvorenih ustiju tražeći riječ -Ona je stajala na ivici provalije. Trebalo ju je malo pogurnuti da se odvaži skočiti na drugu stranu...Ali to je bilo teško pa sam...pa sam odlučio potražiti most. Pronašao sam - on kimne glavom -Nosferatua. Nanjušio sam ga. Trebao sam se riješiti Slayera.

-Ti si ubio Slayera..? Ali grom...

-Znao sam da će biti oluja. Čekao sam. Styx je bila zauzeta, suviše *zauzeta*, shvaćаш, da me čuje. Krenuo sam tiho, nečujno za svih osim za Slayera, na bubnju bez pojačala. Plesao je s gitarom dok se nije zapetljao u žicu koju sam ja malo zaglodaо. Imam malo pojma o elektrotehnici. Čekao sam da prasne grom i otvorio sklopku koju sam spojio. Bio je na 220. Bilo je gotovo trenutačno.- Savant je napravio ovdje značajnu stanku a na licu mu se pojavi osmijeh. William je pogledao Nosferatua: basist je bio hladan poput leda, netaknut pričom kao da ju je oduvijek znao. A zapravo Nosferatu pojma nije imao. Bio je rastrgan između osjećaja, ali znao je da je Savant u pravu. Koncert se mora dogoditi. I to sada. Sad je posljednji trenutak. I on mora svirati. Jer on je dio jednadžbe, koja sada mora dobiti i svoj konačni jednako.

-Ja sam zatim nestao. Hassler se prvi put pojavio još dok sam bio s Martyrdomom, prokleta njuškalo... Otada se skrivam od njega. Kad sam osjetio da je vrijeme da počnem, ubio sam Jasona. Jasona mi je bilo žao... Bio je moj učenik. Ali bio je neperspektivan. Osim toga, nitko više neće svirati ovakvu muziku nakon večeras. A Hassler je reagirao baš kako sam htio. Izvukao je Nosferatua iz bolnice i oslobodio mi put do njega.

-A Clint? A Coriolis? Ona je... Coriolis je znala...

-Shvatila je. Ja sam potpisao ugovore s TV-om itd, a to se sve lako držalo u tajnosti. Novinari bi dali živote za dobar prilog. I hoće, aha! Ali koncert je velik događaj. Ne možeš ga sakriti baš od svih. Ona je bila malo prepametna i presnalažljiva. Međutim, onaj glupan je dozvolio da ga šćepate. To me je natjeralo da još jednom nadmašim sebe. Bez bubnja. Trebala mi je jedna jedina njegova misao. Fascinantno, zar ne? Imati moć?- on se zagleda u udaraljke. Bile su crvene kao krv a i djelovale su kao da su od ugrušane krvi.

-Ali u čemu je smisao toga?- upita William. -Ne možeš uništiti prošlost.

-Ne želim.- odgovori tiho Savant i ustane. -Ali ja sam odabran da prekinem jedno razdoblje isto kao što je Styx odabrana da ga otpočne. To je moja dužnost. Nitko ne može uništiti dobre katolike ali ih se može spriječiti da prodaju svoju dušu Sotoni. To ću ja učiniti. Spasit ću ih...

-Zbog glazbe? Ti si lud! Ti...- zaurla William skočivši na noge. Jane nije reagirala, ali nije bilo niti potrebe jer ga je Savant jednom pljuskom srušio natrag na kauč.

-Glazba! Ti budalo! Nije to glazba! To je *muzika*! To je život! To je sve!- zaurlao je bubnjar ljutito. -Ti to ne znaš! Ne znaš kako je živjeti na ulici! Ne znaš kakva je slast u

slobodi – kakva je slast biti na svom motoru, sa svojom ženskom iza sebe, sa svojom lovom u džepu, jureći autoputom za svojom intuicijom. Ne znaš kako je doći na koncert s hrpom ljudi koji žele isto što i ti, znaju isto što i ti, osjećaju isto što i ti. Ne znaš kako je vidjeti ljude na pozornici koji pjevaju ono što se svinje na kongresima i u usranim parlamentima ne usuđuju reći! Pjevaju to na normalnom jeziku da se razumije, ne u svojim spisima i lažnim obećanjima, niti u svojim "poetskim" zamumuljenim dostignućima! Što je tvoj život? Ništa! Nosiš Nike tenisice koje ti je mamica kupila, WGW majicu na crte i pitaš džeparac za subotom u disco – tip od skoro trideset godina, bez ženske, bez stana, bez života, kojem mamica pegla hlačice. I to je sve što si ti, prijatelju moj!

Savant se zapjenio poput podivljala psa i sjevao očima u Williama. Ovaj je zašutio razmišljajući kako će se izvući odavde. Nosferatu se čitavo to vrijeme nije niti pomakao. Gledao je Savanta kao opčinjen i vjerovao svakoj njegovoj riječi. U prsima mu je gorjela strast, želja da istog trena skoči na pozornicu i počne skakati s gitarom nošen povicima gomile. I da...kada prestane svirati...prestane i sve drugo.

-To je bila vjera.- šapne Savant konačno. –Blues je bio duh sveti. Martyrdom je bio Isus. Oni kasnije, mesije. A sada je vrijeme. Sada je Anguish na redu. A Anguish je Andeo koji će svih povesti sa sobom.

-Martyrdom....- reče konačno William. Shvatio je što Savant želi. Martyrdom.

-Live up to martyrdom.- šapne Savant.

* * *

Blade se naslonio na vrata BMW-a, pažljivo da se ne saviju pod njegovom težinom. Suzana je stajala do njega. Još joj je bilo malo neugodno u njegovu prisustvu, imala je mnogo predrasuda o ljudima poput njega, ali sada je sve to izgledalo nevažno. Nakon one reklame sve je postalo kristalno jasno. I beznadežno.

-Što ćemo sad?- upitala je Bladea. On uzdahne i slegne ramenima.

Hassler je sjedio deset metara od njih na travi pored auto-cesta. Auti su tutnjali pored njih. Ispred Hasslerovih nogu bili su ostaci njegovog mobitela. Tu i tamo bi glasno opsovao na nekoliko jezika istovremeno. Istina koju je skrivao od sebe svih ovih godina konačno mu je bila razotkrivena na najbolnji mogući način i u najgorem mogućem trenutku.

Hassler nije bio Sherlock Holmes. On nije razorio svoju obitelj i život zbog karijere. Nije bio legendarni istražitelj sa savršenim dosjeom u interpolu. Nije bio strah i trepet ulica.

On je bio čovjek koji gleda Cartoon Network. Skuplja CD-e. Uređuje vrt. Čovjek koji je proveo svaku sekundu svog života misleći na samo jednu stvar: na Martyrdom. Kojemu je čitavo vrijeme, ma što činio, pred očima poput sive izmaglice stajala slika. Jedna jedina slika. Kao dijapozitiv, kao nešto što će zauvijek biti u njegovim mislima: onaj trenutak prije no što je rulja navalila. Onaj tren kada je sve izgledalo dobro. Napeti mišići na Styxinu licu dok je udarala u membrane svojih bubnjeva, zanesena, znojava. Diabolusova potpuna zaokupljenost njegovom gitarom, pokreti tijela koji su pratili prste brže od misli. Loki, napeta i izvijena sa svojom Gibsonicom držeći drugu solažu. Nosferatu, uvijek nasmješten, ali ipak potpuno zaokupljen, slijep za svijet. I Noxius, ispred svih, njihov glas, njihova duša, njihov predstavnik, raskoračen pred gomilom s mikrofonom u

rukama, napetih vratnih žila i treperećih glasnica. Za njih nije više postojao svijet. Niti oni sami. Bili su jedno: oni i njihovi instrumenti... a tada kao da je nešto kvrenulo. I sve je nestalo.

Eto, od tada, od tog dana Hassler nije otišao niti sekunde naprijed. Njegovo je tijelo bilo starije, njegov je mozak registrirao nove činjenice. Ali njegova je duša još bila tamo. A sada je trebalo sve završiti. I on je potegao posljednji potez.

I dobio pljusku.

Nazvao je Interpol, svog šefa. Trebalo je podići specijalce i policiju i spriječiti koncert.

-Andreas,- rekao je njegov dugogodišnji nadređeni, čovjek koga je smatrao prijateljem.

-Andreas, čovječe, urazumi se. Žao mi je što mora biti tako. Ali ti se od onda ne ponašaj normalno. Izmišljali smo ti poslove. Trudili se da te zaposlimo da prestaneš mozgati o tom bendu. Da te vratimo na zemlju. Ali ti nisi htio i ostao si pri toj tvojoj filozofiji s tim bendom. Ja ne mogu prihvatiti tvoje gluposti. Ti očekuješ od mene da pošaljem hrpu ozbiljnih ljudi da spriječe *gažu*. Idi kući, Hassler, lezi malo i odspavaj. - i spustio je slušalicu.

Sada je sjedio i gledao u demo CD Anguisha koji mu je dao Soothsayer s riječima "vidio si to i prije. U Boltovoj sobi? Ah, vidim da jesi." Odgovor mu je bio pod rukom još tada... samo da nije toliko bio opsjednut Martyrdomom. I još je pričao, pričao Williamu o Savantu i kako nije uspio povezati da je...

-Hassler? Mislim da je vrijeme da se pokrenemo.- reče Suzana. On nije reagirao.

-Hassler? Daj, čovječe, diži se i idemo.- zareži Blade i uvuče se u auto na sjedalo vozača. Dovezao je auto pred njega. -Idemo.

-Kamo?- smrmlja Hassler. -Nemamo kamo.

-Imamo.- zareži Blade. -Idemo zaustaviti tog manijaka.

-Molim??- skoči Hassler na noge. -Kako..? Jesi li ti..?

-Andreas, ja shvaćam da si navikao na smišljene akcije, podršku svojih kolega, specijalne jedinice i svu silu tog sranja, ali sada toga nema. Upadaj. Mi moramo spriječiti gažu sami. Živi malo, ha?

-Ja sam s tobom.- reče Suzana. Ipak se nadala da će Hassler ući u BMW.

-Ti si lud.- ponovi policajac.

-To je obična gaža.- ohrabri ga Blade, znajući da ne govori istinu, da gaža nije nimalo obična. -Na gažama se svašta događa. I sam znaš, čovječe: krepa pojačalo i nema gaže. Ili se solist napije. Ili vokal dobije gripu, ili...

Dok je Blade govorio, Hassler izvadi pištolj.

-Ili cijeli bend pogine. Idemo.- Hassler kimne i ude u auto.

Blade stane na gas. Nije baš mislio ubiti sve članove benda. Bar ne Nosferatua. Ali za detalje će se brinuti kasnije. Oni su ubili njegove prijatelje. Za Smitha nije puno mario; Smitha je oduvjek poznavao kao Coriolisinog tipa. Ali Coriolis je bila nešto drugo. Ona mu je bila nećaka. Njena majka, njegova sestra, nije pošla njegovim stopama. Završila je školu, pošla na fakultet. Ali i rodila djevojčicu u to doba, čiji je otac bio svinja koja je odmaglila kad je shvatila da je njegova ljubavnica trudna. Nije imala novca za studij i dijete, ali Blade je pomagao. Nije tada radio, ne u kafiću, ali uvijek je znao doći do love – na ovaj ili onaj način.

Uvijek je mislio o Coriolis kao o svojoj kćeri. iako vlastite djece nikada nije imao. Kada se njegova sestra zaposlila, nije imala vremena za dijete ali on je tu i tamo imao. A kad se zaposlio u "Pandemoniumu", Coriolis je stalno bila s njim. Sada su je oni ubili. I oni će platiti.

Blade je znao gdje je koncert. Blade je sada sve znao. Trebalo je samo doći tamo. Nije više bilo važno kako je taj... stvor uspio sve to pripremiti. Kako je uspio organizirati TV prijenose, postaviti binu, pozvati ljude, i sve to tako da nitko živ pojma nema do posljednjeg časa. Jedino što je bilo važno jest da nema niti jednih policijskih kola koja bi svjedočila Bladeovom prekoračenju ograničenja brzine za oko 40 Km/h.

Ali cesta nije bila niti prazna. Mimoilazili su skupine motorista. Rijetki su bili na Harleyima i ostalim klasičnim "grdosijama". Zamijenile su ih "sportiva" modeli Honde i inih, ali to su bili isti ljudi. Kao što su i oni koji su sada dolazili u osobnim automobilima ili jednovolumenskim diesel kombijima bili oni isti koji su prije nekoliko godina jurili u "cabrio" Morrisima ili raznoraznim krtijama. A bilo je i autostopista i pješaka.

-Kako je uspio sakriti *koncert*...?- smrmlja Suzana okrećući se za grupicom teenagera koji su opremljeni cigaretama i bocama polako napredovali ka svom cilju.

-Pa i nije to tako teško danas.- frkne Blade. –Treba ti dozvola, naravno, i tu sve počinje i završava, ostalo je pitanje love. Ako imaš keša možeš sastaviti kulturni stage za manje od jednog poslijepodneva. Sve komponente se izrađuju posebno... ali to nije to. Tko još obraća pažnju na jedan običan koncert ako cijela zemlja nije obljepljena plakatima i ako bend nije poznat? Zbilja onako, *poznato* poznat? Ma

daj... Tek su ih snimke, reklame i bubanj u pozadini natjerali da se dovuku ovamo.

* * *

William su uveli u jednu sobu u backstageu. Izuzev svijeća bila je mračna, a kroz mali prozorčić na vrhu za koji se moglo zahvaliti trapavim radnicima prolazilo je nekoliko kopalja plavkaste svjetlosti umirućeg sunca koja je polako iščezavala i postajala sve blijeda i blijeda, a sjene sve duže i tamnije, rastući, jačajući. U sobi je bio ogroman Anguishov instrumentarij poslagan uz zidove i na stalcima... Da je Hassler bio tu, prepoznao bi ga odmah: instrumenti i pojačala Martyrdoma. Kako je Savant do njih došao, koliko je godina i novca trebalo da ih ponovno skupi može se samo nagađati.

Ali William to nije zanimalo. Otvorenih je usta promatrao sobicu: na pojačalima, podu, improviziranim policama, stolu, posvuda bile su svijeće, hrpe svijeća, gomile svijeća, pozdravljale su ga svojim lelujavim plamićima koji su više naglašavali nego tjerali tamu. Slabašna svjetlost njihovih plamičaka presijavala se na gitarama i drhturila uhvaćena u činelama bubnja.

Na kraju sobe bilo je jedno izvrnuto pojačalo prekriveno svijećama čiju je svjetlost zaklanjala Savantova klečeća silueta koja je bacala lelujavu sjenu. Plamićci svijeća su gladno pohrlili naviše kada se njegove ruke spuste nad njih, milujući ih u bolnom užitku, lelujajući sa plamenovima.

-Uđite.- šapne Savant ne osvrnuvši se.

Ona ženska čije je ime zaboravio ga je gurnula naprijed i slijedila sa pištoljem uperenim u njegovu glavu. Pokazala je na jedan od stolaca i on tiho sjedne. U međuvremenu je uzrela još jedan fiks i ruka joj je bila savršeno mirna. William

je bio siguran da ne bi promašila. Stage je bio gotov još prije dva dana. Radnici su još samo dotjerivali kulise, postavljali ozvučenje i provjeravali veliki ekran i kamere. Još malo i sve će biti spremno. A koncert počinje za tri sata. U sumrak.

Osim Savanta, Williama i djevojke, u sobici bio je još i Thor, shvati William odjednom. Iako ga nije isprva vidio, njegova je pojava zaista opravdavala ime koje je odabrao. Thor je bio prilično mišićav i visok stvor širokih bačvastih grudi koje su obećavale dobar glas, imao je dugu plavu kosu koja je sezala do pojasa i reflektirala svjetlost svijeća. Glatko izbrijano lice gotovo savršenih crta bilo je uokvireno aureolom lelujave svjetlosti upravo kao u boga munje, ali oči koje su se caklile od plamičaka su govorile da je veličina njegova mozga u suprotnosti sa veličinom bicepsa na njegovim ogromnim ručetinama. Jedina odjeća koju je nosio bile su crne kožne hlače prepune zakovica koje su naglašavale pomake mišića na njegovim nogama i crne čizme koje su sezale do koljena. Pregledavao je tekstove pjesama koje je razabirao i sa ovako slabim osvjetljenjem i samo povremeno zvjerao očima da provjeri što radi William.

A William se nije usuđivao raditi apsolutno ništa. Čak i da je, kako se ono zove? Ah, da, Jane... čak i da je ona promašila, Thor bi mu smrvio kosti prije no što bi i ustao sa stolice.

Savantovo ga je mrmljanje trgnulo da pogleda u njegovu smjeru. Ruke su mu drhtale nad plamenovima, i Williamu se učini da uz miris tamjana osjeća još jedan, jeziv miris: miris spaljena mesa. Nije razumio što Savant govori, ali je pretpostavljao:

Martyrdom, Martyrdom,
You won't go to holy home
Live up to Martyrdom.

Zadrhtao je promatrajući Savantove ruke koje su blago drhtale, potpuno ukočene u bolnom grču. Gdje je Hassler? Zna li on uopće što se događa, hoće li doći i pokušati spriječiti koncert? Pomisao na posljedice koncerta tjerala ga je da se znoji, da se obilno znoji i odvрати pogled od Savanta da bi susreo dva sjajna oka kako gledaju ravno u njega. Srce mu je poskočilo, ali uskoro je počeo nazirati i ostatak tijela iza očiju: Nosferatu je sjedio uz tri bas gitare, držeći još jednu u krilu. Umijesto da ikako pokaže da je primjetio Williama, on, ne pokrenuvši oči, počne svirati neku jezivu melodiju koja je u povemašnjoj tišini bila stravično glasna, čak i bez pojačanja.

William strese glavom. A što ako Hassler ne dode? Ili zakasni? Ili ga uhvate? Pogledao je prema vratima.

-Nemaš izgleda.- šapnuo je Savant lagano ustavši, i, krećući se kao da je pospan, lagano došetao pred Williama. . Bio je odjeven za koncert, u crnim laganim hlačama, crnoj košulji, njegova je degenerična frizura bila uredena, u bradi su se isticali ukrasi u obliku lubanja. -Još malo. Još samo malo.- šapnuo je. -I Charon će imati pune ruke posla. A muzika bogova biti će spašena, i upisana u vječnost.

William nije ništa rekao. Najbolje je bilo šutjeti. Savant mu je kimnuo i vratio se pred svoj neobični oltar, sjevši sada na pod. Kako je sjeo, tako su plamenovi svijeća divlje zaigrali i huknuli. William se trže.

Vrata su se otvorila i ušli su Vanquisher, u plavim tarpericama i rasparanoj majici i Asphyx, odjevena u izazovne crne kožne hlače i kožni prsluk. Bez krzmanja je prišla Thoru i odgurnula njegove papire s pjesmama. William je odvratio pogled i ispratio narkomanku dok je izlazila, a njen je zadatak sa pištoljem preuzeo Vanquisher.

Nosferatu je prestao svirati. Sjeo na jednom omanjem pojačalu i štimao bas gitaru. Tri koje su stajale pored njega su bile bijele Fenderice, jedna od njih i ona koju mu je kupio Hassler. Sada je štimao Gibson Thunderbird, a slijedeći na redu bio je zeleni Gibson SG bas. Radio je na suho, bez pojačala iako je bio priključen, no od Thora i Asphyx koji su počeli stvarati buku nije više čuo tihe duboke tonove. Nervozno je pojačao zvuk i udario tvrdom trzalicom po žicama, a Thor i Asphyx su odskočili od velikog bas pojačala na koje je bio priključen i pali.

-Hej!- zaderao se Thor pogledavši basistu. -Nije smiješno!

-Štimam.- bio je jedini Nosferatuov odgovor. Ponovno je stišao bas i prepustio se osluškivanju zvuči li četvrta žica Thunderbirda isto kao i druga Fenderice. Nosferatu nije bio pretjerani perfekcionista što se toga tiče, a dobre bas gitare su se rijetko raštimalavale. No on je koristio drugačije naštimate gitare, a, prisjetio se, jednom je na koncertu izveo "Fluke" sa dvije različito naštimate bas gitare obješene o njegov vrat odjednom, iako je to bio prilično težak posao. Za vrijeme Martyrdoma imao je mnogo *roadiea* a najviše se sjećao Billya Donahuea, simpatičnog Amera koji je izuzetno štimao bas gitare pa se Nosferatu nikada nije time bavio prije koncerta.

-Nema *roadiea*.- konstatirao je Savant kada ga je Nosferatu obavijestio o tom problemu. -Štimat ćeš sam, bojim se.

Kada se toga sjetio, automatski je pogledao Savanta, kao i svatko drugi, uostalom, kada razmišlja o nekom tko je u blizini. Ovaj je sjedio na tlu prekriženih nogu, zaklopljenih očiju i šaka koje su se slabašno grčile oslonjene na koljena.

Kičma mu je bila savršeno ravna, brada malo isturena a čelo glatko.

Nosferatu se zamisli. Kako je samo ostario! Savant je bio stariji od svih njih kada se pridružio. Bio je jedan od tri Styxina *roadiea* u početku, trebalo im je oko sat vremena da slože njen ogromni bubanj, činele, doboše i onda da sve to ugone i namjeste pojačala. Kasnije je Savant ostao sam, ostali su napuštali bend. Ponekad bi uzeli novoga, osobito na dužim turnejama, ali i taj bi brzo dao petama vjetra i to je nakon nekog vremena počelo predstavljati pravi problem... Jedino što se za taj problem, za razliku od svih ostalih, Styx nije suviše interesirala.

Savant se pridružio Martyrdomu još '76. na prvoj turneji, bio je tip iz publike koji se zaletio kroz redare i dojurio do Styx nakon koncerta.

-Ama, dobro.- rekla je ona sa umornim i izdosadivanim pogledom, i Savant je ostao s njima. Bio je izuzetan *roadie*, tim više što je bio vraški dobar bubnjar pa ga je Styx koristila i u druge svrhe osim kod štimanja i postavljanja bubnjeva: često bi na probama, kada su radili novi materijal, Savant bubnjao a ona sjedila po strani i slušala kako sve to zajedno zvuči. Saslušala bi i pokoji njegov prijedlog, ali konačne verzije pjesama bile su samo njene – Savant je, na poslijetku, ipak bio samo jedan od tipova koji su glancali bubanj. No, uskoro je postao *roadie* cijelom bendu. Nije doduše znao naštimati gitare, ali je na probama radio i kao tonmajstor. Styx je mrzila vući "nepoznate ljude" na probe, a ovako, kada je on sve radio onako kako je Styx ili neki drugi član benda rekao, sve je teklo kao po loju i nitko se nije svađao niti je bilo pametnih tehničkih ideja sa strane.

No, činilo se Nosferatuu, da je neko vrijeme pokazivao malo suviše interesa za Styx no što je to ona željela. Gurao je nos u

njeno bubnjanje – to je bila prva stvar koja ju je mogla dobro iznervirati. Nije ga jednom otjerala s probe.

-Pa dobro, šta ne možeš zapamtiti redosljed tri prokleta udarca!?- viknula bi.

-Ma da, ali mislim da ovako bolje zvuči... - Savant bi odgovorio nekako napola skrušeno, a Styx bi krv udarila u lice. A što je dulje Savant bio s njima, to je Styx jače eksplodirala kada bi joj stao na žulj. Jednom je nakon koncerta bila preumorna da ustane od bubnja i ode s pozornice, ali mu je itekako imala snage raspaliti šamarčinu kada joj je pokušao pomoći. Jedan drugi put ga je na generalnoj probi gurnula s pozornice u napadu bijesa – što ju je razbijesnilo nitko nije vidio, no Nosferatu je pretpostavljao da je Savant konstantno pokušavao postati malo suviše prislan s njom (naravno, mora se uzeti u obzir da je sa Styx rukovanje bilo prisnost koju su rijetki imali čast uživati). Bilo kako bilo, nekoliko je tjedana bio prisniji s gipsom.

Ali Nosferatua je sve to kopkalo. Nakon jedne od proba kada su radili materijal za Mortifera tokom jednog povratka u Jugoslaviju, Styx i Savant su ostali u studiju - odnosno velikoj prostoriji punoj instrumenata koju su nazivali studijem - nakon što su svi ostali otišli. Styx je voljela preslušati materijal s probe i ona i Savant bi sami još nekoliko sati preštimavali bubnjeve, slagali komponente i tražili bolja rješenja za njene dionice, miksali već snimljene djelove. Naravno, sve je ideje davala Styx. Savant je samo služio da radi ono što je ona rekla – Styx je bila pomalo živčana sa tehnologijom. No, taj put nisu bili sami. Nosferatu je prividno otišao, a zatim se neprimjetno vratio i zavukao između zida i naslaganih pojačala.

Savant je šetao dvoranom i priključivao drugi bubanj na pojačala gundajući nešto u vezi s opremom, na što je Styx

slegnula ramenima i strpljivo sačekala da se on pripremi sjedeći za svojim bubnjem. Skinula je majicu koja je bila sva znojava. Ispod nje bio je, na Nosferatuovo iznenađenje, gornji dio plavog badekostima. Rastegnula se poput mačke uz krekanje kostiju i jedan dug, mrmļjavi zvuk.

-Jesi?- pitala je, a Savant je kimnuo, sjevši za drugi bubanj. -Mislim da nemamo baš što raditi.- stresla je glavom. -Nego, daj da čujem onaj zadnji dio ovako na suho, da budem sigurna.

On je kimnuo, i to se tako nastavilo. Nosferatu se namrštio i razmišļjao kako se izvući odavde: Savantov bubanj bio je tako postavljen da bi ga ovaj vidio da pokuša doći do vrata, a nije nipošto htio objašnjavati Styx što tu radi, znao je da bi je njegovo prisustvo raspalilo. Ali dok je tako razmišļjao, primjetio je da se nešto čudno dešava. Savant je promijenio ritam, više nije svirao jednu od Styxinih dionica već nešto posve drugo, nešto potpuno drugačije. Nosferatu se odjednom osjeti kao da čuje riječi, ali riječi koje nisu namjenjene njemu nego nekom drugom i koje on nema pravo čuti. Stezalo ga je u grudima i počeo je hripati, ali se prisilio da ostane na mjestu i promatra pribijen uz pojačalo. Styx je podigla glavu i promatrala drugog bubnjara s nečim što bi se moglo opisati kao nevjerica.

Savant je udarao ritam čvrsto i snažno, gledajući izazovno u Styx koja je isprva samo lagano dodirivala membrane, a tada se njeno tijelo snažno napne i ona udari svom snagom svog bijesa (ali i straha), a Savant pokuša slijediti. Nosferatu je gledao otvorenih ustiju koja je brzo prekrrio rukom kako ne bi kriknuo: oboje su se zajapurili u lice, žile su im skočile od napora, znoj je štreao iz njihovih kosa koje su letjele oko njih ili im se lijepile za lica. Styxino se tijelo napelo a mišići na trbuhu ukrutili kao da su od daske, lice joj je bila grimasa

bijesa i mržnje. Savant je riknuo iz sve snage kada se i ona priključila, pa nastavio za njom punom snagom zatvorenih očiju, sljepoočnica u kojima je kucalo i stegnutih zubiju. A bubnjevi, bubnjevi! Membrane su drhtale, a zvuk stotinu puta moćniji od zvuka svih Zeusovih gromova zaglušio je prostoriju. Nosferatu je viknuo. Nisu ga mogli čuti.

Savant je isprva udarao samo ritam, a Styx temu, zatim su se odjednom zamijenili i Styx kao da se zgurila. Onda, odjednom, kao da je dobila novu injekciju snage, konj gubitnik koji se posljednjim snagama upinje da ponese svog jockeya na prvo mjesto, ona raspali raskolačenih očiju, zapjenjenih usta, zapetih mišića. I Savant je nastavio bubnjati, ali odjednom između njegovih čvrsto stisnutih očnih kapaka poteče krv i zakapa bubanj, a krik koji se oteo iz njegovih zaslinjenih usta bio je krkljav i prestrašen. Nekoordinirano, udario je po bubnju još nekoliko puta, trgao se i skočio na noge zgrabivši košulju na prsima i raskinuo je, kidajući noktima meso i tresući glavom dok su sline, znoj i krv prskali po zidovima, instrumentima i Styxinom licu. Praćen Styxinim divljim bubnjanjem posrnuo je naprijed i sruši se na bubanj razbivši nekoliko komponenti i pljusnuvši zatim na pod batrgajući poput ribe na suhom, vrišteći i grkljajući vlastitu krv i slinu. Rastrgao je košulju a krv je sukljala iz ogrebotina na njegovim golim grudima. Brada mu je bila uljepljena bijelom pjenom i krvlju.

Obrnuo se još jednom, rušeći bubanj i ispuštajući neljudske krikove kao da je opsjednut vragom.

Nosferatu osjeti kako mu se diže želudac.

Činele su se zveckajući rasule po podu, zvučnik je zatulio kada su mikrofoni ispali iz ležišta u bubnjevima, zatim počeo ispuštati čudan tandrkaajući zvuk – kao elisa helikoptera – kada se Savant umotao u kablove i iščupao ih. Vrisnuo je još

jednom, njegovo prevrtanje i batrganje postajalo je sve slabije. Probio je šakom doboš koji se kotrljao prema njemu, smrmljao nešto i pokušao ustati, ali snaga ga je u tom trenutku izdala i on je pao i onesvjestio se.

Tek tada je Styx prestala.

Hvatala je dah kratkim, životinjskim udisajima i žmirkala kroz znoj koji joj se cijedio u oči. Ruke i tijelo su joj još bili ukočeni.

Savant je nepomično ležao među razbijenim bubnjevima, umotan u kablove. Krv i pjena tekli su mu niz lice i tijelo i stvarali lokvu koja se širila po pločicama na podu.

Nosferatu uhvati prstima nos i udahne na usta da smiri želudac. Styx ga nije mogla čuti jer je zvučnik još uvijek ispuštao onaj zvuk koji je sada sablasno tandrkao ne razbijajući već naglašujući tišinu koja se odjednom spustila na njih poput guste magle.

Styx je polako ustala. Polako, polako, kao netko tko je upravo obavio neki stravično težak posao. Bila je posve iscrpljena. Slina joj je curila niz bradu i grudi a znoj curio niz čelo i kapao s nosa. Nesvjesno je rukom prešla preko čela ali efekt je bio isti kao da je pokušala loncem isušiti more.

Isključila je pojačala i svjetla jednim potezom, okrenuvši sklopku. Sala je ostala u polumraku i mrtvoj tišini. Hladna svjetlost mjeseca dolazila je kroz krovne prozore i padala na onesvješćenog *roadiea* presijavajući se na njegovoj crnoj krvi koja se polako zgrušavala u njegovoj bradi i na grudima.

Styx je došla do njega i promatrala ga neko vrijeme. Gurnula ga je nesigurno (ili možda samo umorno) nogom, a on se zatresao poput lešine i nije pustio ni glasa od sebe. Sagnula se i stavila nešto pored njega. Po zvuku koji je to proizvelo kada je dodirnulo pod Nosferatu zaključila da su to bili štapići za bubanj.

Ustala je i u polumraku potražila svoju majicu, odjenula je i izišla, a u sali je zavladala mrtva tišina remećena samo Nosferatuovim tihim disanjem i Savantovim bolnim hroptanjem.

Nosferatu se usudio pomaknuti tek sat vremena kasnije, a kada je izišao iz sale i pogledao na sat vidio je da je prošlo tri sata ujutro.

Čitav taj dan nije izišao iz kuće, a drugi dan je došao na probu kako je bilo dogovoreno. Znao je da ne smije nikome niti pisnuti o onome što je vidio jučer, a pribojavao se da Styx zna, da ga čeka, da ga čeka u mračnoj sali sa bubnjem... ne, ne, s motornom pilom, i ima isti onaj divlji pogled kao i prošle noći i isto onako zategnute žile koje su kucale ispod kože i...

Začudio se da nije dan ranije čuo kola Hitne pomoći. Bio je siguran da je Savant ili mrtav ili na dobrom putu da postane takav. Ali nitko ga nije nazvao, nitko nije ništa govorio. Je li moguće da je Savant preživio? Ako i jest, Nosferatu je sumnjao da će ga ikada ponovno vidjeti. Sada je znao zašto je za Styx bilo teško pronaći *roadiea*. Savant je sigurno ili mrtav ili otišao. Nije razumio zašto mu je Styx to napravila, niti je znao jesu li i drugi to iskusili, ali vjerovao je da je tako. Styx je sigurno znala izgubiti kontrolu, to je sigurno uplašilo i otjeralo druge koji nisu znali što im se događa, ali Savant, Savant je *znao* što ona radi. On je osjećao njezinu moć, a onaj zbunjeni Styxin pogled kada je zabubnjao značio je da je i on sam imao talenta, isto kao i ona. Nosferatu je to osjećao i prije, ali nije bio siguran kao sada... Savant je znao i izazvao ju je, on je nju čitavo to vrijeme izazivao, svaki put kada bi dodirnuo bubanj on je radio *ono*, i Styx je to na neki način vidjela, ali nije znala, sve do sada kada se on otkrio... i izgubio.

Zašto mu je dala štapiće na kraju. Nosferatu to nije mogao razumijeti. Je li to bila nagrada zato što je preživio, prihvaćanje, opomena ili je cijeli taj događaj bio neka vrsta inicijacije, nije znao. I nije želio znati.

Styx će vjerojatno reći da je Savant dao otkaz i otišao i bit će nervozna. Na neki mu je način bilo žao. Savant je, makar čudan tip, postao gotovo član njihove obitelji koju su umjesto krvi vezali instrumenti, a bila je čvršća od bilo koje druge. Ipak je mirno nastavio dalje kao da se ništa nije dogodilo.

U sali Diabolus je štimao Ibanezicu. Loki mu je pomagala dajući mu tonove sa svoje Gibsonice. Styx je sjedila za svojim bubnjem nekako pospano čekajući da se njih dvoje pripreme. Noxius je kopirao njenu pozu. A Savant je sjedio za pultom i namještao pojačala.

Bio je blijed, na licu mu je bila jedna ogrebotina koju si je nanio, ali nikakvog drugog znaka koji bi svjedočio o onom što se dogodilo - ni na njemu ni na podu sale - nije bilo. Jedino je trag ostao u Nosferatuovu umu koji je dobio jednu ideju koja je tada još bila samo začetak, ali ipak početak, smrti Martyrdoma.

-Hare Krishna, pobogu.- smrmljao je kad je ugledao Nosferatua. -Već sam mislio ići po tebe.

Nikada nisu saznali da ih je vidio, bar Savant nije, a Styx ako je i znala nije ništa govorila... sve se nastavilo po starom, sve do...

* * *

-Ko je taj tip? Nikad čuo prije za njega.- upita Blade Hasslera koji je zamišljeno proučavao svoje prste.

-Ha? Tko?

-Taj Savant. Čuo sam za taj njegov bend Anguish, ali mislio sam da je nov na sceni.

-Nije.- zatrese Hassler glavom. -Nije... Zapravo i je i nije... Ne znam kako je došao do toga da bude Styxin *roadie* i ne zanima me.- Hasslerov je glas bio tih ali oštar. -Ali nije nov... bio je s njima skoro od početka, tu i tamo je svirao na probama, ili se bar tako govorkalo među onima koji su željeli na neki način više sudjelovati u Martyrdomu, a na prvom izdanju Satan's Music je na slici u knjižici CD-a sa Styx i Diabolusom i vodstvom fan cluba.

-Zanimljiv tip?

-Ubitačan. Svi su ga se pomalo bojali, posebno radnici i *roadiji*. Bio je smetnja za istragu, kraj njega nitko nije smio ni s prstom mrdnuti bez da je netko od svirača pristao.

-Što je bilo s njim nakon raspada?

Hassler se zamisli. Što je bilo sa Savantom nakon raspada? Tko zna! Sjetio se rulje koja je nagnula naprijed, na pozornicu. Neljudskog urlika iz ljudskih grla koji se podigao i kao da nije prestajao.

Svirači nisu u taj čas još bili svjesni što se događa. Savant je stajao pored Hasslera u backstageu (zašto mu to nikada nije palo na pamet? Da se sjeti Savanta? I još dva *roadiea* koji se stajali uz njega i Hermana?) i promatrao Martyrdom s leđa. Gledao je Diabolusove skokove, Noxiusovo zgrčeno grlo, kapljice znoja koje su prštale sa Styx – bio je dio toga, kao da je i on bio s njima na pozornici, kao da je rulja i njega nosila na svojim divljim povicima odobravanja i želje. Ruke su mu se zgrčile, donja vilica drhtala. Ponekad bi jezikom navlažio usne, ponekad bi poskočio ili udarao glavom gore – dolje u ritmu, oteo bi mu se krik ili bi zapjevao... ali sekundu prije onoga trenutka njegovo se lice izobličilo u izraz straha i nevjerice, oči su se iskolačile a iz usta mu izletio sumanut

krik: pojurio je na Styx. Hassler se sjetio kako ga je Herman uhvatio obima rukama a zatim pustio kada je rulja krenula.

Sada je znao da je to bila Styx koja je pokrenula rulju. Ali zašto, pitao se. Izvršiti tako užasno samoubojstvo, na vrhuncu moći? I zašto takva promjena plana odjednom, ako je željela ubiti svih..? Osim ako je Nosferatu...

-Ne znam.- Slegne ramenima Hassler. -Nemam pojma.

-A vidi ovo!- Suzana se trgne kada joj je gomila ljudi koja se kretala prema jednom mjestu, kao na hodočašću, ušla u vidokrug.

* * *

Savant je polako otvorio oči i posegnuo za nečim na oltaru na kom su svijeće već dogorijevale. Ruke opečene plamenom nisu ga boljele. Ugodno su stezale kada je uzeo u ruku sivu vrećicu od jelenje kože i otvorio je. Iz nje je izvukao crvene štapiće za bubanj na kojima je bilo ugravirano "Styx". Dodirujući ih sa strahopoštovanjem sjetio se one noći u studiju kada mu ih je Styx dala, sjetio se nje kada je bubnjala – zajapurene i znojave, napete poput praćke, ali najviše, najviše se sjetio zvuka, moćnog zvuka Styxinog bubnja, dubokog, snažnog, najsnažnijeg zvuka koji je slušao svake noći i svakoga dana, koji je udisao i koji ga je prožimao.

Nije primjetio Nosferatuov neobičan pogled koji mu je odmjeravao leđa.

Vanquisher je dao pištolj Asphyx i naslonio se na jedno od pojačala.

* * *

-O, jebote, daj gasa!- zaurkao je Hassler na Bladea.

-Ne mogu, čovječe, zgazit ću nekog. Stići ćemo.- smrmaljao je stari rocker vozeći 20 na sat za jednim izglancanim Fordom koji je puzao na začelju kolone. Već su sat i pol bili u koloni. Masa koja je pristizala bila je nevjerojatna. Ford je imao francuske tablice. Stranci su dolazili sa svih strana svijeta, vozili su, slijevali se u Englesku. Vijesti na radiju izvještavale su o migraciji nevjerojatnih razmjera, o križnom putu metalheadsa na "poslijednji pravi metal koncert, poslijednji trzaj umiruće zvijeri sedamdesetih". Na takve izjave novinara Hassleru se dizao želudac. Radio-stanice puštale su zaboravljene pjesme Coopera, Nazaretha, Manowara, AC/DC-a, stare stvari koje su protresale membrane zvučnika i duše fanova pred samo nekoliko godina, puštali su Martyrdom i Martyrdom je ponovo razbijao, ponovo se podigla sila poput plimnih valova koja je izbijala iz zvučnika na ramenima uštirkanih novometalaca i nostalgичnih, prljavih i znojnih starometalaca koji su dolazili na drevnim, razbijenim harleyima: poslijednji ostaci Martyrdomovog kulta koji se rodio onda kada je jedan novinar posprdno izjavio da Jimmy Hendrix zvuči kao da teško željezo (heavy metal) pada sa neba, onda kada su Jimmyu Pageu rekli da će njegov band propasti kao olovni cepelin*, onda kada su Hell's Angelsi srušili cvijetni hram podignut u čast Woodstocku. Divlje, testosteronom nabijene solaže Manowara treštale su iz susjednog automobila gdje su tri nalivena Norvežana sa vikinškim kacigama urlali na Bladea da se pomakne, stare note Stevie Nicks i ženski vokal parali su pozadinu dok su tri cure plesale na lakši metal sound u travi uz cestu, nekoliko šminkera držalo je tešku debatu o nekom bendu ili nečem drugom što se tiče teorije dok su

* Led Zeppelin

plazili prema odredištu. Ali na svim ustima čitala se jedna riječ, u svim očima nevjerica i uzbuđenje zbog jedne spoznaje: Nosferatu svira ponovo. "Martyrdom," šaputali su. "Martyrdom".

Blade je skrenuo u travu i ugasio BMW-ovu mašinu.

-Brže ćemo pješice. Ovo je prava džungla.

-Aha.- Suzana brzo iskoči iz automobila i gužva ih proguta.

Svi su napredovali prema centru, prema pozornici, sporo, morali su se gurati da stignu na vrijeme. Ostalo je manje od pola sata i na pozornicu je izišao mladi bend "Silver Bullet" kao predgrupa.

* * *

-On je tu.- prošaptao je Savant. -Moramo požuriti. Tri pjesme.

Thor je kimnuo i pogledao ga sa životinjskim obožavanjem. Drhtao je. Uskoro će se rastati da bi se susreli na jednom ljepšem mjestu.

Savant je pogledao Williama.

-I ti ćeš sa nama, šminkeru.- šapnuo je. -I ti ćeš sa nama.

-Zašto?- odjednom zaurla William. -U čemu je svrha?? Ti ćeš nas svih...

-Pst!- Savant stavi prst na usta. -Zašto..? Zašto...- smješkao se gotovo očinski. -Moraš naučiti. Što je to metal. Ti nikada nisi bio na koncertu, zar ne? Na pravom koncertu? Gdje pršti znoj i urlaju gitare? Ne... ne, ti nisi nikada bio na koncertu... a sada ću te ja odvesti. Vidiš, sigurno se Blade pita zašto sam oteo tebe a njega ostavio...

William ga je gledao sa strahom i prijezirom. -Ti si lud!

-Ali ne! Blade, Hassler, pa čak i ona ženska, svi su oni tu... svi bi oni bili tu, svi su oni već *bili* tu, možda ne na ovoj livadi ni s ovim bendom, ali s *nama*. Jedno ti... Jedino ti nisi... Ja bih mogao umrijeti za bubnjem, Thorove bi glasnice mogle ispasti, ali ti se ne bi udostojio slušati, ni za sekundu, ma ni jednu notu... Ali sada – sada ćeš slušati, William McGee. I biti će zadnje što si ikada čuo.

-Ti...- zareži William.

-Pst! Moraš biti spašen! Dodi!

Asphyx je pustila pištolj i uzela svoju gitaru. Bila je to Gibson SG, identična onoj koju je svirala Loki. Držala ju je pritisnutu na trbuh i liznula vrat gitare izazovno gledajući Williama kome se sve ovo smučilo. Osjetio je kako mu se crijeva stežu^{*} a u prsima je nešto nabreklo, nešto što je vapilo i drhtalo, nešto što je predstavljalo čisti u boli otjelovljen strah. *Gdje je, dovraga, Hassler!?*

* * *

Blade i Suzana su se probijali kroz zbijena tjelesa ka pozornici, i što su više napredovali to se je bilo teže gurati. Hasslera su negdje izgubili – nešto je viknuo i krenuo na suprotnu stranu.

-Blade!- Suzana vikne nadhlašavajući gitare Silver Bulleta. -Blade! Kamo idemo??

-Naprijed!

-Zašto!? Zgnječit će nas!

-Ne znam! Hassler je rekao da idemo naprijed!

-Gdje je on!?

* Nije doslovno, nema problema....

-Tko zna! Još malo...- Bladea je prekinuo udarac u lice. Pomirljivo je odgurnuo debelog muškarca odjevenog u kože i izmakao njegovu sljedećem udarcu koji pogodi tipa ispred njega. Suzana ih, laktajući nekoliko djevojaka, zaobide i pronade Bladea u gužvi kako se probija nekoliko metara od pripitih boraca. Pozornica se izdigla nad njima.

* * *

Odjednom je sve zamuklo. I razglas, i kazetari, i radio-prijemnici. Svjetla su se pogasila, a veliki ekran iznad pozornice se zamračio. Dooooom! Odjeknuo je udar bubnja jednom. Dooooom! Ekran se malo zacrvenio. Dooooom! Čudan šum se začeo u dubini membrana moćnog razglasa. Drhturio je i šuštao, kao zvuk uzdrhtalog mora kad se diže tramontana. Svi su glasovi zamukli, nitko se više nije micao, sve oči su napeto gledale u pozornicu i ekran. Zvuk je rastao, jačao, konstantan i neprekinut sve do razdirućeg piska i zaglušujuće eksplozije praćene crvenim i zelenim bljeskovima s pozornice i zaglušnim vatrometom. Ekran je probila munja i donjela sa sobom logo Anguisha. Istovremeno sa eksplozijom udarile su i gitare i bubanj, a rulja vrisnula iz petnih žila, ponjevši svirače na krilima svog glasa jednako kao što su njihove note ponjele rulju čas prije. Ekran je prikazao bend na pozornici, divljeg Savanta koji je urliknuo u mikrofonsku cijev izazivajući gomilu svojim izgledom i krvavim očima, a njegovi krvavocrveni štapići podigli su uspomene. Thor je divlje iskočio pred njega i vrisnuo prve stihove, a tada je rulja nadglasala i sam razglas, i samoga Thora i njegove ogromne grudi koje su poput mjeхова filale

mikrofon: divljačni uzdah dobrodošlice, sjećanja, vrisak koji je protresao i samu zemlju zaglušio je čak i Savantov bubanj. Na ekranu se pojavio Nosferatu divlje prebirući bas dionicu prve Angusheve pjesme sa dema "Cahron's Kingdom", naslovljene "The Gates of Had".

Instrumenti su zašutjeli i bas je odsvirao brzi intro lick nekoliko puta, ali bilo je jasno da Nosferatu improvizira. Zatim je sve udarilo još jednom, rulja je ponovo zaurala i Thor se vratio sa divljim vokalom, skačući pozornicom dok su se ruke dizale za njim mahnito ga pozdravljajući, noseći ga i dajući snage njegovom glasu da se podigne sa Vanquisherovim polu-solom.

Hassler je provirio iza pozornice koju je uspio obići unatoč natiskanoj rulji. Blade i Suzana su ostali iza, guravši se u prve redove, svijesni da bi mogli biti pregaženi ili ubijeni ali krećući se u nadi da će ih, možda, Savant vidjeti i ne obraćati pažnju na backstage.

Na koncertu ovakve veličine bila je hrpa radnika u backstageu, i baš zato je Hassler prošao nesmetano. Ali sada je bio preblizu. Izvukao je Bladeov "Luger" i... upravo tada ugledao Williama koji je sjedio u stolici, pokušavajući se raspetljati.

Nije ga mogao dozvati, buka rulje i muzike je bila prejaka. Nije mu se mogao niti približiti, pored njega stajala su dva grmalja Thorova kalibra, dugih crnih kosa i napumpanih mišica. Gledali su na stage, ne obraćajući pažnju na policajca, ali Hassler se nije usudio riskirati. Stisnuo se uza zid pozornice i polako se šuljao dalje do pojačala. Nitko ga nije primjetio u blještavim svjetlima pozornice, isto kao što nitko nije primjetio Charona Savanta, Styxinog *roadiea*, kada je na Martyrdomovu koncertu rezao žice s namjerom da ubije Slayera. Zgurio se uz ogromno bas pojačalo: pojačala na bini

bila su samo prva pojačala, više za šminku, iz kojih je sve išlo u ove ogromne frižidere koji su stvarno *pojačavali* zvuk. Thor je prestao skakati pozornicom i ustobočio se, raširenih nogu i podignutih ruku, glave zabačene. Instrumenti, osim basa, su zamukli, svirači se ukočili, Hassler je suspregnuo dah.

Savant je prinesao usne mikrofonu i tiho recitirao svojim profesorskim, tihim, nježnim ali autoritativnim glasom, hladno i stravično, dok je rulja navijala odozdo, vrišteći, mašući upaljačima i prskalicama složenim u oblike pentagrama, križeva i anti-križeva:

- "Kroz nas se ide u grad sviju muka
Kroz nas se ide, gdje se vječno plače,
Kroz nas se ode do propala puka.

Što god stvorenja prije nas imade,
Vječno je, pa smo i mi vječna vijeka.

Tko kroz nas prode, nek se kani svake nade."

Prijevod se ispisivao na ekranu a u pozadini bili su plamenovi i ogromna vrata.

-Dante's inferno, the Gates of Hell, my friends" - rekao je Savant tiho, i bas utihnu zajedno sa njegovim riječima.

Trenutak kasnije, Nosferatu je skočio i odalamio po žicama i poslijenji refren "The Gates of Had" rasparao je zrak ponovno natjeravši gomilu na urlike i dobravanje.

-Fire for yooooooooou!- zaurao je Savant ustavši od svoga bubnja -Fire for you! Fire for you!

A Thor i ostatak benda odgovorio mu je raznim zvucima introa sljedeće pjesme dok je publika mahnito ponavljala njegove riječi, upaljači se leljali u njihovim rukama, glave

^{**} Danteov pakao, Vrata Pakla, prijatelji.

se tresle, kose letjele. Hassler je drhtao u svom zaklonu. Još nije znao što učiniti, još nije mogao odlučiti kako, kada. Gledao je zapjenjenog Charona Savanta, čovjeka kojeg je poznavao, koji je sastavljao Styxin bubanj na koncertima i ponekad bubnjao s njom na probama, gledao ga je kako sjeda nazad i nesmiljeno udara po bubnjevima, u savršenom ritmu, tresući glavom, urlajući i izvijajući se. Thor je rulio iz sveg glasa a Nosferatu je pjevao s njim, smiješeći se kao i kada je bio još mali žgoljavac – kada je umjesto Asphyx na Gibsonici svirala Loki, kada je umjesto Vanquishera solirao Diabolus, a pjevao Noxius. Hassleru suze navrnuše na oči: žile na Thorovu grlu, trzavi Nosferatuovi mišići, privlačna Asphyx i divljak za bubnjem, sve je to toliko podsjećalo na onaj dan, onaj dan kada su svi stajali zajedno, zajedno ispod Martyrdomovog plašta, urlajući njihovu muziku i ideje, drhteći u njihovim solazama i utapajući se u Noxiusovom glasu, trčeći kroz "Enchanted Forest" i razbijajući glave svakom "Mister Nicesuitu", kada su svi ti ljudi stajali kao jedan klanjajući se sami sebi: ne nikakvim neuhvatljivim idolima, glazbenim tehničarima, preškolovanim pohlepnim političarima, ušminkanim glumcima i prepotentnim TV-voditeljima: sami sebi, sami svojoj generaciji i svojoj vlastitoj snazi koja je drhtala u Styxinom bubnju i izlazila iz Diabolusove Fenderice.

-Live up to Martyrdom.- šapnuo je Hassler.

-Fire for you! Just fire

For you, our funeral pyre

Fire for you I took a Stand,

I will not fight you my master, united we stand!- pjevao je Thor, i muzika je prešla u dugu solažu, pa polako utihnula.

Savant je duboko uzdahnio. Bilo je vrijeme. Mislio je da je prekratko, bilo je prekratko, htio je još svirati, još nije bio

umoran... ali negdje iza kraja svijesti osjećao je da mora žuriti, da je vrijeme, da to mora biti sada.

-And noooooow... Let us all... Live up to...- Thor je upitao ocean glava ispod sebe, ocean predanih tijela koja su drhtala na zvuk njegova glasa, vrištala i kidala se ne bi li izmamila samo jedan njegov ili Nosferatuov ili Asphyxin ili Vanquisherov pogled.

-MARTYRDOM!- uzvratila je gomila jednoglasno, podižući rukama troprste pozdrave reinkarnaciji skandinavskog božanstva u pokidanim plavim trapericama i crnoj kožnoj jakni niz koju je padala njegova duga plava kosa.

-Live up TO!?!?- urliknuo je Thor, i odgovor je došao još glasniji, moćniji, savršeniji, oreći se iz tisuća mladih i starih grla, čist, nesputan: "MARTYRDOM! MARTYRDOM! MARTYRDOM!" urlali su oni, i Savant se nježno nasmješio svima sa ekrana, drhteći, ganut. Nije bilo prerano. Bili su spremni, bili su živi: on nije stigao odsvirati niti "Necromancer", niti "Fluke", niti jedno od brojnih himni kultnih bendova prije i poslije Martyrdoma, ali one su svirale u njima, u njihovim glavama, u njihovim svjestima.

-MARTYRDOM!- odgovorio je Thor pomahnitaloj rulji i Nosferatu je krenuo, praćen Vanquisherom i Asphyx, smiješeći se i drhtureći, osjećajući ponovo ono što ga je dovelo ovamo, onu snagu koju mu je uvijek davala svjetina, ono zajedništvo kada je bio jedno sa Loki, Diabolusom, Noxiusom i Styx, kada je skakao ne da nekoga uveseli, ne da napravi predstavu, već jer ga je na to gonilo ono nešto u toj glazbi, u tim riječima, u cijelom tom konceptu, kada je shvaćao da je netko a ne ništa, kada je mogao pljuvati svima u lice i proći nekažnjen, kada je vidio moć i podršku, razumjevanje između njega (onog na bini) i njih (onih ispod bine) i osjetio energiju koju su stvarali.

Savant se uključio djelić sekunde iza njih.

Zatvorio je oči, njegova je kosa letjela poput grive kakvog lava, iz ustiju mu je špricala slina, i lijepila se na vrišteće činele, drhtureće membrane dok je upadao u svoj zanos. Drhtao je i dahtao, osjećao je kako se čitavo njegovo biće predaje. Suze su mu krenule na oči i on je plakao, od sreće i zanosa je plakao, urlajući iz dubine grla -Martyrdom! Martyrdom! Heavy metal! Martyrdooooooooom!

Osjećao je Nosferatua, osjećao je kako ga prati, kako se slažu, osjećao je da dolazi, da dolazi, sada, sada, *sada!*

Hassler je znao, sada ili nikada. *Sada ili nikada, što?*

Ogromna prilika iza bubnja, taj pogled, drhtave ruke i zapjenjena usta bubnjara... Zamutilo mu se pred očima i učinilo da Savant gleda u njega, samo u njega, da govori samo njemu, da mu pruža ruke, da ga zove da izide, da klekne pred njega. Drhtao je svim svojim bićem i tiho zacvilio poput udarenog psa, stežući šake. Sa užasom je shvatio da mu se desna ruka podigla do razine lica, drhtureći sa Bladeovim "Lugerom" u ruci uperenim u njegovu glavu.

I u tom trenutku, kroz maglu suza i sjećanja, na sredini pozornice, pred Nosferatuom, pored Savanta, ugledao je crnu sjenku. Malu, jedva vidljivu, prozirnu. Ali on ju je nepogrešivo prepoznao, to bljedunjavo lice, oštre oči, čvrsto tijelo, ledeni pogled. Sjedila je kao da bubnja, udarala je u svom privatnom delirioznom zanosu, razbijala nevidljivi bubanj, urlala nečujne riječi za Thorom, i usred svog zanosa pogledala pravo Hassleru u oči.

-Live up to Martyrdom.- šapnula je, i on ju je čuo, iznad sve te buke on ju je čuo.

Nosferatu je poskočio urlajući i svirajući, još jedan korak bliže Savantu.

Od njega se sa užasnim, neprirodnim krikom odvojila mračna prilika, u crvenom ogrtaču, natrula mesa i kože boje pergamenta iz koje su izvirivale kosti i, praćena Styxinim smiješkom, pojurila na Hasslera.

Vrisnuo je i upravio pištolj pred sebe, skočivši na vrh pojačala. –Stani! Stani ili pucam!

Necromancer je jurio pravo na njega.

-Martyrdom, Martyrdom,

You won't go to holy home

Live up to Martyrdom!- urlao je Thor. Prednji redovi rulje su vrištali natprirodnim glasovima protresajući stage samom silinom zvuka.

"Martyrdom! Martyrdom!" urlala je plima, nezaustavljivi zvuk oceana. Skakali su i kidali se, drhtavim glasovima urlali i bacali se naprijed. Blade je zgrabio Suzanu i upinjao se da vidi iznad ogromnog golog tipa na kojeg je bio nagnječen. Ali i sam je vikao: njegove uspomene su se vratile, Lone Jovey, njegov stari Harley mu je došao na pamet, sve djevojke koje su se vozile sa njim, njegova mladost, divljaštvo, ljubavi, koncerti, sve se vratilo. Ponovo je imao dvadeset godina, ponovo je bio mlad, ponovo je osjećao snagu koja ga je napustila.

Na smetilištu automobila, u malom kontejneru, zaboravljena od svih, Soothsayerova glava klonula je na grudi.

Nosferatu se primaknuo još jedan korak Savantu.

Styx se široko smiješila.

-*Stani! Stani ili pucam!*

U trenutku kada je klopča sa Nosferatuovog Fendera odletjela, Savant ga je, privučen nekom neobjašnjivom silom, pogledao. Užas u njegovim očima bio je nemjerljiv, bile su razrogačene i staklaste, vrisnuo je. Odjednom je sve razumio, sve shvatio... Styx nije pogriješila, ona je bila pobjedena od

strane ovog prokletog glupana koji je sve uništio. Nosferatu je podigao masu u Zagrebu protiv, a ne za Martyrdom. Nosferatu je imao moć, istu moć kao i on i Styx, Nosferatu je biot taj koji je ubio Martyrdom. A sada će Nosferatu... bas je zavitlao zrakom, Nosferatuove mišice se napele.

-Stani ili...

Začuo je krckanje kostiju svoje lubanje, osjetio je kako mu drvo ulazi u lice, kako mu vlastite kosti buše mozak, vidio je kako pada sa stolice – kao da stoji negdje sa strane i promatra Nosferatua, koji drži bas kao buzdovan, i sebe, kako pokošen silinom zavitlanog instrumenta pada, pada, niže, na pod, ispod svoga bubnja.

Negdje, iza Nosferatuovog ramena, smiješila se Styx.

Rulja je zaurkala, sada promijenjenim glasovima, glasovima užasa i straha.

Hassler je opalio iz Bladeovog Lugera na Necromancera koji je iskeženih zubiju i dalje jurio na njega, ne obazirući se na upozorenja.

Nosferatu je vrisnuo i ispustio bas pogođen strijelom boli točno pod lijevu plećku. Za trenutak je tako stajao, lelujući lijevo-desno, zatim pao na koljena.

-Live up to Martyrdom...- šapnuo je.

-Live up to Martyrdom.- Styx je odgovorila kimajući, a Necromancer je dotrčao i zagrljio ga.

-Nosferatu! Ne!- Hassler je vikao grabeći basistu u zagrljaj. *-Hitna pomoć! Zovite hitnu pomoć!*

Pozornica se povukla, zamijenila ju je šuma. Klečao je na mekoj travi začarane šume, stabla su pjevala. Styx je bila tamo i smješkala mu se. I Loki, i Diabolus, i Noxius, svi su bili tamo. I Charon Savant je bio tamo. Svi su bili tamo. Zario je glavu u Necromancerovo rame, ganut, plačući, i zaspao osjećajući konačno mir i sigurnost.

-Nosferatu? Nosferatu!?- Hassler je urlao tresući tijelo koje se svom težinom naslonilo na njega, i plačući dok je to činio. -Nosferatu, ne!

Osiguranje je preuzelo binu. Netko ga je odvlačio od pozornice.

-Andreas Hassler, Interpol. Detektiv Hassler, Interpol...- ponavljao je u gužvi, mašući svojim ispravama. Netko ih je pogledao i kimnuo mu. Nije prepoznao Suzanu niti Bladea kada su dotrčali do njega. Niti se je sjećao kako su ga doveli do auta kroz gomilu koja se nevoljko razilazila.

EPILOG

Blade je zalijepio kartonsku kutiju poguravši neposlušni Deep Purpleov "Stormbringer" CD unutra.

-Kažu da je imao srčani udar.

-Jadni Sooth.- smrsila je Suzana uzdahnuvši. Upravo se vratila iz posjete Williamu koji je bio u bolnici zbog ozlijede glave koju je zadobio pavši sa stolice, a vijest o Soothovoj smrti donio je Dread, visok, zgodan death metalac koji je već pet dana obilazio sve moguće trgovine kumeći službenike i vlasnike za kartonske kutije.

-Ja mislim da je on sam. Mislim, rekao da će umrijeti. I umro.- izjavio je Blade ustavši. -Hej, Hassler, gotovo je. Sve je zapakirano.

-Falit ćeš nam.- Nacerio se Max spustivši jednu lakšu kutiju da se rukuje sa drotom. -Al sad ćeš bit velika faca u Berlinu, a? Prof na policijskoj akademiji?

-Aha.- Hassler uzvрати osmijeh, pa zagrlji žgoljavca koji je nestao u njegovim moćnim rukama. Blade se nasmijao i

zgrabio Švabu u svoj jednako medvjedi zagrljaj natjeravši ga da pusti Maxa.

-Ajde, požuri.- Nacerio se Blade. -Avion ti polazi za pola sata, mi ćemo se pobrinuti za ostalo, stvari, ove tvoje silne kutijetine i autić. A kuća je ionako Interpolova.

Axl je zalajao veselo ušavši u svoj kavez na Boneovu zapovijed. Bone je bio ružan, nizak tip u trapericama i kožnom prsluku, ali znao je sa životinjama.

-A i ovo ide s tobom? Mislio sam da je i on Interpolov!

-Je, ali sam se izborio za njega. Tko bi osim mene htio ovakvu vreću buha?

-*Znaš, stari, taj pas ti je zapušten.*- Hassler protrese glavom.

-Znaš, još ne razumijem zašto se seliš. Je li to neka "my job here is done"^{*} fora iz Marvelovih^{**} stripova, ili..?- upita tiho Max kada su Blade i ostali napustili Hasslerov sada bivši dnevni boravak.

-Idem doma, Max. Idem doma. Imam ja i kćer i bivšu ženu, i nismo posvađani, a nisam ih vidio već sto godina. A i već mi je dosta.

-Oho, divno, dosta ti je nas, misliš?

-Ne vas, Max. Interpola. Ovog posla. Imam ja skoro pedeset kuka. Ne mogu više juriti divljake po ulicama, niti mi se pogiba zbog nekog nafiksanog idiota.

-Ajde, daj kreni.- Zaurlo je Blade iz hodnika. -Zakasnit ćeš.

-Evo, evo! Joj!- viknuo je Hassler, i on i Max krenuše do Bladea. -Čuj... hvala za pomoć... i sve.- smrmljao je Hassler.

* Moj posao ovdje je obavljen

** Marvel Comics, jedan od napoznatijih strip-izdavača iz SAD, između ostalih izdaje stripove Spiedrman, Superman, Batman, Silver Surfer...

-Tornjaj se! Sad moram naučiti malog McGeeja da bude ko ti. Za trideset godina možda i razumije ovaj naš folklor.- Nasmijao se Blade i još jednom ga zagrlio.

Ušao je u BMW u kojem su već bili Suzana i Dread, Dread je sjedio na vozačevu mjestu a dr. Acula, kako su je i dalje zvali, se gurala iza s prtljagom i Axlovom putujućom krletkom.

-Javi se, ha?- viknuo je Max za njima.

Krenuli su. Blade i Max su stajali na ulici i mahali, Bone je vitlao nekakvom krpom kroz prozor. Phillip Jones, Hasslerov kolega, je na trenutak upalio sirenu na automobilu da ih pozdravi. Na aerodromu su se rastali i sa Dreadom, koji je vratio Hasslerov automobil nazad pred kuću. Tamo je već stajao kamion koji će prevesti Hasslerovu imovinu nazad otkuda je i došla – u Njemačku. Blade, Max i Bone su sjedili na ogradi, pili pivo i gledali radnike koji su utovarivali brižljivo zapakirane kutije. I stara gospoda Wembley, Hasslerova kućepaziteljica, bila je s njima. Tiho su razgovarali, prikrivajući svoju tugu što se ove kutije sele. Istina je, dakle, da ne znaš koliko voliš prijatelja dok on ne ode.

Hassler i Suzana su se oprostili u Berlinu, otkuda je ona nastavila za Ljubljanu, pa Zagreb. Hassler je sjeo u taksi, stavio walkman na uši i pustio "Necromancera". Prvi je put shvatio koliko je to zapravo *dobra* muzika.

* * *

-Zdravo.- rekao je tiho kada je Inge otvorila vrata. Još je uvijek bila ista, plavokosa, plavooka, tanka, prava arijevka.

-Andreas..?- pitala je, a on je kimnuo. Ostario je. Nekad plava kosa mu je bila blago prosijeda, u očima mu je bio

miran pogled čovjeka koji zna da više nikamo ne ide. Zagrlila ga je, kao starog prijatelja, i on je zagrlio nju. Ušao je u stan u kojem je nekada živio, iznenađen koliko se malo promijenilo. Sjeo je za stol, i polako su čavrljali. Da, objasnio je, dobio je posao kao profesor, i da, ostaje. Iznajmio je kuću, smatra da će je moći otplatiti i kupiti. Lijepa kuća na periferiji, da, da, dobro živi. Uglavnom. Je, ono s Anguishom je bila ludnica. Da, i njemu je drago da se konačno sve završilo. I sve one neosobne riječi koje si dvoje ljudi, kada se dugo ne vide, imaju za reći. Kakva su predavanja, jesu li studenti dobri, je li imala problema, kakava je Elke na studiju... Zainteresirao se za Ingeinu knjigu koju sprema, nekakav povijesni roman o njemačkoj obitelji tokom rata, nacističkom fanatizmu. Kritizirao je dosadnu temu koja se ponavlja u već tri tisućutoj verziji, ona je objasnila izazov pisanja upravo na takvu tematiku, da se vidi može li učiniti nešto novo.

Vrata su se otvorila i prekinula ih.

-Tata..?- zazvala je Elke i pojurila mu u zagrljaj.

Večerali su zajedno, veselo pričajući, a onda su svi zajedno otišli pogledati kuću i vratili se nazad, jer je bilo očito da Hassler ne može prenoćiti tamo. Spavao je na kauču.

Nekoliko dana kasnije, kamion sa njegovim stvarima je stigao, ali kući je trebalo još mnogo rada. I dalje je spavao u svom bivšem stanu, sa bivšom obitelji, igrao šah i "čovječe ne ljuti se" sa kćerkom kao normalan čovjek, smijao se dok su zajedno kartali i dremuckao dok su gledali filmove. Njegova je obitelj bila prošlost, ali bilo je lijepo malo poživjeti u prošlosti, bar se ponekad ponadati da budućnost nije tako crna. A i nije bila, uistinu: više nema putovanja, (*nema Martyrdoma*), nema kriminalaca, (*nema Martyrdoma*), nema utrka po ulicama, (*nema Martyrdoma*), nema nafiksanih budala (*nema Martyrdoma*), nema klipana koji pljačkaju

banke niti (*Martyrdoma*) internacionalnih lanaca droge. Predavanja počinju tek za mjesec dana. Mirna, tiha predavanja gomili studenata koji tiho i napeto slušaju odnosno spavaju, kako koji ali niti jedan nije (*doživio Martyrdom*) ubojica, ni kriminalac, ni mafijaš.

-Daj, pogledaj tko je na vratima.- rekao je Elke, jer je bio njegov red za brisanje suda. Ona se nasmijala i rekla nešto provokativno (uvijek je zadirkivala onoga tko je brisao sude, sa izuzetkom kada je to bila ona).

Kćerkin vrisak ga je natjerao da baci krpu i tanjur i odjuri u hodnik.

Tamo je Elke bila u rukama nekog ogromnog tipa koji ju je držao u razini svoje glave i grlio je, cerekajući se.

-Blade!- Hassler je riknuo i zajurio se prema njemu. Do sada, već tri tjedna, uopće nije pomislio na staro puhalo, tek je sada shvatio koliko mu je nedostajao.

-Hassler!- Blade spusti (stvarno preplašenu) Elke i zagrli Andreasa Hasslera tako da su mu kosti krekale. Zatim ga pusti, okrenuvši se Elke koja se upoznivala sa Boneom i Dreadom.

-Otkud vi..?- pitao je Hassler, sjetivši se da treba prijeći na engleski.

-Dovezli smo ti zvjerče, da ta tvoja njemačka BMW-krama ne zagađuje naš engleski zrak.- nasmijao se Blade. - Migriramo! Tsepesh je ponovo na turneji, pa smo vas mislili pitati, idete li sa nama na koncert večeras..? Sjećaš se Tsepesha naravno? Oni gotici iz Oxforda koji se skrivaju iza heavy zvuka?

-Kako se ne bih sjećao Tsepesha!- Hassler se nasmije, dobro se sjećajući mladog benda koji je svoj prvi nastup pred gledaocima imao upravo u "Pandemoniumu".

-Ali ka..rte..?- Elke ge je gledala razrogačeno. Stari metalac se srdačno nasmije njezinom pokušaju engleskog, ali i njezinu pogledu. Tugovala je što ne može dobiti karte za taj koncert već danima, zajedno sa nekoliko njezinih prijatelja s faksa. Sada je pred njom stajao njen idol, jedan od onih kakve je imala na zidovima svoje sobe, bradati tip (iako star), u kožnoj jakni i starim trapericama, duge kose i veselih, zelenih očiju.

-Mi imamo karte!- on joj pruži dvije karte. -I gospoda ide..?- pogleda preneraženu Inge.

-Ne bih rekao.- Hassler se nasmije grabeći svoju jaknu nakon što je preveo pitanje za Inge.

Blade je zgrabio Elke u zagrljaj, nacerivši se zgodnom Dreadu koji ju je onako našminkan i ureden poput grofa Vlada Tsepesha propisno isprepadao.

Elke je drhtala, što od hladnoće, što od uzbuđenja dok se vozila iza Bladea na njegovom Harleyu, očarana činjenicom da je vozio od Engleske do Njemačke zbog koncerta. Da je bio slobodan da to učini, iako nije znala kroz kakvu je svadu prošao sa Maxom koji je također htio ići, ali netko je morao držati "Pandemonium".

Koncert je bio u ogromnom paviljonu velesajma uredenom u srednjevjekovnom stilu u mješavinu močvare i dvorca, turneja je bila predstavljanje novog Tsepeshovog albuma "Grendel". Paviljon je bio kreat, sve karte rasprodane, ali oni su se svejedno ugurali u prve redove. Siverchair se brzo pojavio na pozornici, predgrupa je bio "Blau Pferde", neafirmirani lokalni death/doom bend koji nije svirao jako dobro, ali je sa dušom izveo svoje obrade "Dirty Deeds" AC/DC-ja, "Master of Puppets" Metallice i kultni Cooperov "Poison".

Duge kose Tsepesha su se pojavile tiho, klavijaturist i bubnjar su zauzeli svoja mjesta, gitaristi (dva tipa u crvenim hlačicama sa zelenim Ibanezicama) i basist (ogroman lik sa Gibsonovim Thunderbirdom) su se prikopčali, a vokal, srednje građen bradonja koji je usto nosio i Flying V Gibsonicu, uzeo je mikrofona i šutio, čekajući da svi zašute. I jesu, očekujući da čuju razlog ovakvom neobičnom ulasku.

-Prvo...- rekao je pjevač kada se spustila grobna tišina. - Prije svega... Prije "Grendela"... Himna... koja je bila i moja himna i vaša himna... himna onih kojih više nema... ali su vječni.

Gibson Thunderbird je zaurao, mali bubnjar je raspalio, gitare su malo zakasnile ali bilo je to gotovo savršeno.

- You kneel in front of your altar,
Begging for favours and fulfilling
You ask but don't you know
How much you are giving?
Help he will,
But - don't fool yourself,
He won't forget the bill,
And when you pay he wants more still!

Martyrdom, Martyrdom,

You won't go to holy home

Live up to Martyrdom!- Pjevao je frontman Tsepesha, i svi su pjevali za njim, i Hassler je pjevao, i Elke, i Blade, i Dread, svi. Kako je to bila *dobra* pjesma! Nije ju ovaj pjevač, Sleeper, mogao pjevati onako kako je mogao Noxius, ne čak niti onako kako ju ne pjevao Thor, ali bila je dobra, zaista *dobra*.

Rulja je urlala i palila upaljače, oduševljena, pozdravljajući stare idole i nove idole, pozdravljajući same sebe.

Zatim je počela "The Hero From the North", polugotička pjesma sa Grendela, i svi su vikali i tresli glavama u ritmu, pjevali, pozdravljali Sleepera i ostatak njegova benda troprstim pozdravima.

BILJEŠKE, PRIJEVODI I POVIJEST MARTYRDOMA

POVIJEST MARTYRDOMA

1974 - Osnivanje Martyrdoma, 6.6. u Delnicama
originalna postava:

vocals: Rudolf Mikuljan - NOXIUS

1 guitar: Anamarija Stanić - LOKI

2 guitar: Dragan Starčević - DIABOLUS

bass: Ivan Marić - SLAYER

drums: Antonia Moguš – STYX

1976 - Ožujak, izlazi prvi studijski album "SERENITY"

- Prva turneja po Europi, prva samoubojstva na koncertima:

- Pariz- jedna djevojka, prerezala nožem žile na rukama

- Beč - dva mladića se udavila opasačima

- Beograd- djevojka pištoljem, mladić prerezao vrat žiletom

- Prag- mladić, pištoljem

- Listopad: izlaze singlovi "STIGMA" i "FLUKE"

1977 - sljedeća turneja Europom, ponovna samoubojstva

- 17. 5. - koncert u Londonu, Flint Doyle, menadžer grupe, ubija se na pozornici uhvativši golu žicu od struje

- singl "ELECTRECUTED"

- Andreas Hassler i Fritz Hermann dobivaju slučaj samoubojstava na Martyrdomovim koncertima.

Suprotno očekivanjima Udba šalje dva svoja agenta u pomoć Interpolu.

- 22. 5. - koncert u Berlinu. Grom udara u opremu; Slayer umire u bolnici. Martyrdom se vraća u Hrvatsku. Hassler otkriva Flintovu krađu.
- Gregor Šturm - NOSFERATU - ulazi u bend
- Prosinac: Izlazi drugi studijski album "NECROMANCER" i singl "THE LAMENT OF THE UNDEAD"

1978 - turneja u SAD - 8 mrtvih

- pojava samoubojica među fanovima koji slušaju Martyrdom kod kuće - 11 mrtvih
- Kolovoz - singl "IGNITION"

1979 - ponovna turneja po Europi, 12 mrtvih na koncertima, 14 kod kuće. Pojava prvih Delirijusa.

- Studeni – izlazi live album "SATAN'S MUSIC" sa izvedbama "STIGMA" kada se ubio Flint i "ELECTRECUTED" kada je poginuo Slayer.

1980 - turneja po Europi, 11 mrtvih. Samoubojstva prestala i sada se pojavljuju samo delirijusi.

- Svibanj - najava "MORTIFERA"
- 13. 6. Izlazi "MORTIFER"
- 39 delirijusa u pet dana
- 19. 6. koncert u Zagrebu, pogibaju Styx, Noxius i Diabolus
- 20. 6. Loki se predozira i umire u bolnici.
- 2. 7. Nosferatu otpremljen u umobolnicu "Sveti Duh" u Zagrebu.
- Službeni raspad "Martyrdoma".

Diskografija :

albumi:

12. 3. 1976. - SERENITY

1. Fluke (Styx)
2. Die With Your Eyes Open (Styx, Noxius)
3. Flying Through Powderland (Styx)
4. Count's Lady (Styx)
5. Mister Nicesuit (Styx, Loki)
6. Warpigs (Noxius, Diabouls)
7. Imagination (Styx)
8. Stigma (Styx, Noxius)
9. Is the Heaven Truly Heaven? (Noxius)
(bass-Slayer; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

29. 12. 1977. - NECROMANCER

1. Magic Wand (Noxius)
2. Enchanted Forest (Styx, Noxius)
3. Crucified (Styx)
4. Bloodlust (Styx, Nosferatu)
5. Swamps In Their Heads (Styx, Diabolus)
6. Necromancer (Styx)
7. Child Of Love (Loki, Styx)
8. Murderer (Styx)
9. Crow (Nosferatu)
10. Black Cat (Styx)
11. The Lament of the Undead (instrumental)
12. Wölfpack (Styx)
(bass-Nosferatu; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

17. 11. 1979. - SATAN'S MUSIC (live)

1. Fluke

2. Far Out
3. Warpigs
4. Necromancer
5. The Lament of the Undead
6. Poor People to Rich People
7. Swamps in Their Heads
8. Fluke
9. Electrecuted
10. Wolfpack
11. Crucified
12. Satan's Music
(bass-Nosferatu; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

13. 6. 1980. - MORTIFER

1. Martyrdom (Styx)
2. Slayer (Styx)
3. Noxious (Noxious, Styx)
4. Styx (Nosferatu, Styx)
5. Nosferatu (Styx)
6. Loki (Loki, Styx)
7. Diabolus (Styx)
8. Forbidden Roads (Nosferatu)
9. People Who Own the World
(Loki, Diabouls)
10. Necromancer's Return (Styx)
11. Ghosts of Past (Styx, Nosferatu)
12. Ghoul (Styx)

13. Mortifer (Nosferatu)
(bass-Nosferatu; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

singlovi:

31. 10. 1976. - STIGMA

1. Stigma (Styx, Noxius)
2. Poor People To Rich People (Loki, Styx)
(bass-Slayer; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

FLUKE

1. Fluke (Styx)
2. Flying Through Powderland (Styx)
(bass-Slayer; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

19. 6. 1977. - ELECTRECUTED

1. Electrecuted (Styx)
2. Count's Lady (Styx)
3. Victoror (Styx, Loki)
(bass-Nosferatu; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

29. 12. 1977. - THE LAMENT OF THE UNDEAD

1. The Lament of the Undead (instrumental)
2. Necromancer (Styx)
3. Enchanted Forest (Styx, Noxius)
4. Magic Wand (Noxius)
(bass-Nosferatu; guitar-Loki; guitar-Diabolus; vocals-Noxius; drums-Styx)

video-materijal:

SPOTOVI:

Fluke

Stigma

Poor People to Rich People

Necromancer

Enchanted Forest

Magic Wand

SLUŽBENE SNIMKE KONCERATA:

Pariz 1976.

Electric Tour '78 USA

Mortifffiffffer! ('80.)

KOMPLETNA POSTAVA, IMENA I DISKOGRAFIJA ANGUISHA

Originalni sastav:

drums: John Vinnipeg - CHARON SAVANT
1. guitar: Max Rooney - VANQUISHER
2. guitar: Elle Sydow - ASPHYX
vocals: Guntar Bjornik - THOR
bass: James Stafford - REAPER

Diskografija:

1997. Demo snimka "CHARON'S KINGDOM"

1. The Gates of Had (Savant)
2. The River of Styx (Savant)
3. Cerber (Savant)
4. Jesus and Satan and Had – Kings Of Under the Earth (Savant)
5. Fire For You (Savant)
6. Lucifer (Savant)

Snimka koncerta "*The Live Soul Of Heavy Metal*" (piratska videokazeta, inače zabranjena)

Napomena: James Stafford - "Reaper", bio je basist Anguisha od samog nastanka benda. Dolaskom Nosferatua da ga zamijeni na "The Live Soul Of Heavy Metal" koncertu, Reaper je smijenjen i preživio je koncert. Poslijednje što se zna o njemu jest da je primljen u slavu afirmirani rhythm and blues bend "Wallnut". Ostali članovi Anguisha su se razišli. Asphyx i Thor su osnovali vlastiti bend "FlintRock", a Vanquisher se pridružio kao druga gitara švedskom black

metal bendu "Asgard". Asphyx je umrla dvije godine kasnije od Zlatnog šuta, ali "FlintRock" je nakon njezine smrti nastavio sa jednom gitarom i klavijaturama i izdao još šest albuma prilično popularnih u Velikoj Britaniji.

RJEČNIK BENDOVA I NADIMAKA

Anguish	-	(eng.) Stres
Blade	-	(eng.) Oštrica
Bone	-	(eng.) Kost
Calamity	-	(eng.) Nesreća
Cerber	-	Kerber, troglavi pas-čuvar Hada, podzemnog svijeta grčke mitologije
Coriolis	-	(eng.) Tajfun, kružno strujanje zraka
Charon	-	Haron, veslač na čamcu koji je prevozio duše preko rijeke Stikse (Styx)
Diabolus	-	(modificirani latinski) "vrag", "davo".
Dread	-	(eng.) Užas
Drowned Corpses	-	(eng.) "Utopljeni leševi"
Loki	-	Skandinavski bog/božica zla (pojavljuje se u oba spola)
Fly	-	(eng.) Muha
Four Riders	-	(eng.) "Četiri Jahača", misli se na Jahače Apokalipse
Martyrdom	-	(eng.) smrt izazvana religijskim zanosom ili fanatizmom tokom obreda ali i općenito, npr. tokom Jihada, svetog rata. Također se odnosi na bilo kakvo vrlo bolno iskustvo
Necromancer	-	Zli čarobnjak koji posjeduje moć resurekcije mrtvih, nekromant
Nosferatu	-	Vampir, onaj koji živi vječno
Noxius	-	(lat.) štetan

Pandemonium	-	(eng.) Stanje mentalne konfuzije i nereda
Pimp	-	(eng.) Svodnik
Reaper	-	(eng.) Grim Reaper, kostur sa kosom koji simbolizira smrt
Savant	-	(eng.) Mudar čovjek
Slayer	-	(eng.) Ubojica
Sleeper	-	(eng.) Spavač
Smile	-	(eng.) smiješak, osmijeh
Soothsayer	-	(eng.) onaj koji prorokuje budućnost, najčešće na sajmovima, doslovno "govornik sudbine"
Star Eagle	-	(eng.) Zvezdani orao
Styx	-	mitska podzemna rijeka koju prelaze ljudske duše na svom putu u Had, podzemni svijet grčke mitologije
Thor	-	Skandinavski bog groma
Tsepesh	-	Pravo prezime obitelji Dracul

STVARNI BENDOVİ SPOMENUTI U KNJIZI:

AC/DC	-	Jedan od najpopularnijih hard rock bendova, čak tri puta nastupio na kulturnom "Monsters of Rock" koncertu u Donningtonu
Alice Cooper	-	Metal bend
Arckanum	-	Death metal bend
Armageddon	-	Black metal bend
The Beatles	-	Megapopularan britanski bend

Black Sabbath	- "Crni Sabat", kultni heavy metal bend, jedan od prvih britanskih i prvih uopće
Clapton, Eric	- "Najbolji bijeli blues gitarist svih vremena"
Deep Purple	- Hard rock bend
The Dubliners	- Popularan irski folk bend
Green Day	- Punk bend
Guns 'n' Roses	- Hard rock bend
Hendrix, Jimi	- Gitaristička legenda bluesa, začetnik heavy metala
Iron Maiden	- "Željezna djevica", ali i sprava za mučenje u obliku sarkofaga sa iglama iznutra. afrimirani britanski heavy metal bend i jedan od najuspješnijih i najpouklarnijih new wave british HM bendova, čak dva puta nastupio na koncertu "Monsters of Rock"
Ozzy Osbourne	- Pjevač Black Sabbatha, kasnije započeo solo karijeru
Led Zeppelin	- Popularni rock bend
Manowar	- New Wave British HM bend tematski najviše orjentiran na nordijsku mitologiju. Za ovaj bend vezan je termin "viking metal" koji se odnosi na sve bendove koji su prihvatili ovu tematiku.
Marilyn Manson	- Noviji alternativni/shock rock bend iz USA, poznat po svojim sljedbenicima koji promoviraju fašizam i satanizam, šminki i skandalima
Megadeth	- Američki trash metal bend
Metallica	- Jedan od najpoznatijih američkih trash

	metal bendova
Morbid Angel	- Svojedobno vrlo popularan death metal bend
Nazareth	- Metal bend, svojevremeno ozloglašen zbog satanističkih poruka
Oasis	- Britpop bend, popularno smatran "novim Beatlesima"
The Rolling Stones	- Najpopularniji rock bend svih vremena

PRIJEVODI PJESAMA U TEKSTU

Martyrdom – originalan, kompletan tekst na engleskom jeziku (Styx)

You kneel in front of your altar,
Begging for favours and fulfilling
You ask but don't you know
How much you are giving?

Help he will,
But - don't fool yourself,
He won't forget the bill,
And when you pay he wants more still!

Martyrdom, Martyrdom,
You won't go to holy home
Live up to Martyrdom!

Will you yield upon his demands,
Will you give him what he wants?
He despises your body and mind,
Your soul he will find! - - - And Take!!

Martyrdom, Martyrdom,
You won't go to holy home
Live up to Martyrdom!

Life is a dangerous game,
Here you don't fight for money or fame,
You can run from Reaper but you can't hide,
With four riders you too will ride.

Ohhhh, no, you can't hide,
With four riders you will ride.
So why not just give up to,
- - - Free my soul!!
To Martyrdom live up to!

Life...it's a dangerous game...A game none got out of
alive...You can run from the Grim Reaper...But you just
CAN'T hide....With Four Riders you Will ride...

Martyrdom, Martyrdom,
This is your hour,
Martyrdom, Martyrdom,
Let me feel your power!!

Martyrdom^{*} - prijevod^{**}

Klečiš pred svojim oltarom
Moleći usluge i ispunjenje
Ti tražiš ali zar ne znaš
Koliko daješ?

Pomoći će,
Ali – ne zavaravaj se.
Neće zaboraviti račun
A kada platiš on hoće još više!
Martyrdom, Martyrdom,

*Za ovu riječ nema adekvatnog prijevoda u hrvatskom jeziku, za značenje pogledajte Riječnik bendova i nadimaka

** Radi razumjevanja, jednostavnosti i zadržavanja originalnosti Martyrdomovih stihova, odlučila sam se za doslovan prijevod.

Nećeš ići u sveti dom
Doživi Martyrdom!

Hoćeš li se pokoriti njegovim zahtjevima,
Hoćeš li mu dati što traži?
On prezire tvoje tijelo i um
Tvoju dušu on će naći! - - I uzeti!!

Martyrdom, Martyrdom,
Nećeš ići u sveti dom
Doživi Martyrdom!

Život je opasna igra,
Ovdje se ne boriš za novac ni slavu.
Možeš bježati od Smrti ali ne možeš se sakriti,
Sa Četiri jahača i ti ćeš jahati.

Ooooh, ne, ti se ne možeš sakriti.
Sa Četiri jahača ti ćeš jahati,
Pa zašto ne popustiti.
- Oslobodi moju dušu!!
Martyrdom doživiti!

Život... to je opasna igra ... igra iz koje nitko nije izišao
živ... Možeš bježati od Smrti... Ali ne možeš se sakriti... Sa
četiri jahača ti ćeš jahati...

Martyrdom, Martyrdom,
Ovo je tvoj čas.
Martyrdom, Martyrdom,
Daj da osjetim tvoju moć!!

Enchanted Forest (Styx, Noxius)

Začarana Šuma

Oh, putniče kada vidiš ti
Plešuću travu i hodajuće drvo
Oh, onda moraš bježati ti,
Jer u začaranoj šumi mora da si

Idi sada i nikad ne gledaj nazad,
Ako to učiniš možda neće napasti

Slayer (Styx)

Thor, gospodar munje, udari te...

Fluke (Styx)

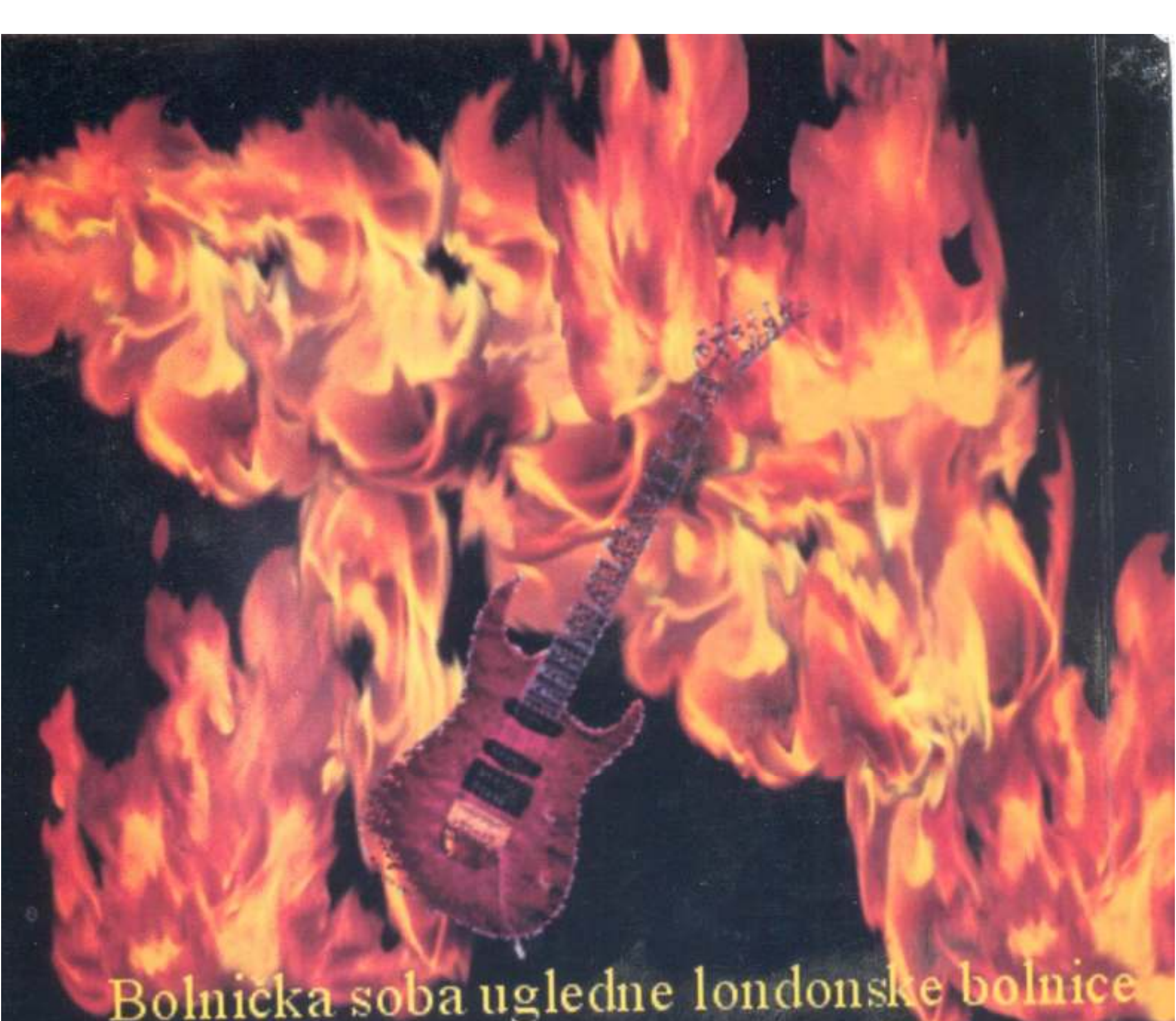
Što god činiš i što god ti se dogodi,
Ayeah – upamti to nije nikakav bog niti ti
To je Sreća! Yeeah! To je Sreća,
Sreća! Sreća! Yecaaaah – samo Sreća!

Fire For You (Savant)

Vatra za tebe

Vatra za tebe, samo vatra
Za tebe, naša pogrebna vatra.
Vatra za tebe, ja zauzeh stav,
Neću se boriti protiv tebe, gospodaru, ujedinjeni mi
stojimo!

Napomena: Savant je sam pisao stihove za sve pjesme Angushovog demo albuma, ali čini se da je inspiraciju za "Fire For You" dobio čitajući ili gledajući "Stav" ("The Stand"), djelo Američkog kultnog horror pisca Stephena Kinga. To je prilično važan detalj jer je i sama Styx često uzimala knjige, mitologije i filmove kao podlogu za tekstove Martyrdoma, kao i mnogi metal bendovi onda i danas.

Bolnička soba ugledne londonske bolnice posljednje je mjesto života Jasona Bolta. Razlozi njegove bolesti i smrti koja se odvija pred očima zapanjenih liječnika potpuno su nejasni pa je o slučaju obaviještena i policija. Detektiv Andreas Hassler u simptomima smrti prepoznao je nešto što ga muči već dvadeset godina, nešto zbog čega je ostavio obitelj, nešto što mora otkriti i uništiti...